Brian Daley

Megabestseller
peste 2.000.000 exemplare
vândute în America

Aventurile
lui Han Solo
continuă în

HAN SOLO pe Stars' End

primul volum al trilogiei HAN SOLO

Brian Daley

STAR WARS

HAN SOLO PE STAR’S END

(Trilogia Han Solo – Volumul I)

V.1.0

V.1.0

Brian Daley
Han Solo at Stars’ End
1979

Brian Daley

Brian Daley (22 decembrie 1947 – 11 februarie 1996) a fost un romancier american de science fiction.

De asemenea, a adaptat pentru radio, câteva episoade din Star Wars.

Han Solo îşi conduse vehiculul în uriaşul cilindru de emisie al staţiei meteo. Nava care-l urmărea zăbovi o clipă apoi veni după el.

— Ţine-te bine! îi spuse femeii din spatele său, manevrând vehiculul ca să-şi înfrunte duşmanii.

Aceştia s-au împărţit, apoi i-au luat urma din nou, gata să-l prindă în cursă în capătul îndepărtat al cilindrului.

Han acceleră încă o dată. Capătul cilindrului de emisie oscila descoperind apoi acoperind deschizături în reţea, late de un metru şi jumătate. Deschizătura pe care o alesese Han se lărgi înaintea lui pe măsură ce se îndrepta spre ea. A fost un moment teribil de îndoială… apoi reţeaua îl depăşi ca o umbră şi se treziră afară.

Aruncă o privire fugară în urmă. Rămăşiţe de navă cădeau încet pe pământ; unul dintre urmăritori încercase să-l întreacă şi eşuase…

CAPITOLUL 1

— Da, e o nouă navă de război. Fir-ar să fie!

Luminile instrumentelor de bord din cabina Şoimului Mileniului prinseră viaţă, alături de semnele acustice şi luminoase de avertizare ale sistemului de senzori. Ecranele de înregistrare afişau cu mare viteză informaţii de luptă.

Ghemuit pe marginea fotoliului său de pilot şi plimbându-şi calm ochii de la instrument la ecran, Han Solo evaluă în grabă situaţia. O grimasă de îngrijorare îi brăzdă faţa slabă, tinerească. Dincolo de învelişul cabinei, suprafaţa planetei Duroon se apropia constant. Aflată undeva dedesubt şi în spate, o navă puternic înarmată, care detectase prezenţa Şoimului, se îndrepta spre el. De fapt, Han Solo era îngrijorat că nava de război descoperise mai întâi Şoimul Mileniului; capacitatea de a veni şi a pleca fără a atrage atenţia, în special a autorităţilor era vitală pentru un contrabandist.

începu să transmită date de dirijare a tirului către sistemul de armament al navei.

— Chewie, încarcă bateriile principale, spuse, fără să-şi ia ochii de la consola din dreptul lui, şi activează toate scuturile. Suntem într-o zonă interzisă; nu-i putem lăsa să ne identifice nava sau să ne captureze. În special cu încărcătura pe care o transportăm, adăugă în sinea lui.

În dreapta sa, cu silueta-i masivă şi păroasă ghemuită în fotoliul supradimensionat de copilot, stătea wookiee, Chewbacca ale cărui degete îmblănite ţâşniră cu dexteritate spre comenzi, scoţând un sunet ce aducea a lătrat sau a mormăială. Pe măsură ce înconjură rapid nava cu straturi de energie defensivă rânji sălbatic în stilul wookiee. În acelaşi timp încărcă la maxim sistemul ofensiv al Şoimului.

Pregătindu-şi nava de luptă, Han se mustră că acceptase să se ocupe de afacerea asta. Ştiuse prea bine că putea

intra în conflict cu Autoritatea Sectorului Corporativ, în mijlocul unei zone care ar fi trebuit evitată.

Apropierea navei Autorităţii le mai lăsa doar câteva secunde ca să ia o hotărâre în pripă: să-şi anuleze misiunea şi să se îndrepte către locuri necunoscute, sau să-şi găsească în vreun fel scăparea. Han îşi privi consola sperând să găsească o soluţie sau să accepte Puntea Cosmică.

Cealaltă navă nu înainta. Şoimul se îndepărta. Senzorii scrutară masa, armamentul şi puterea de propulsare a urmăritorului, şi Han îşi dădu cu părerea:

— Chewie, eu nu cred că aia este o navă de cursă; seamănă mai curând a navă de transport cu un plus de armament. Probabil că tocmai decolase când a dat cu nasul de noi. Ai dracului; tipii ăia n-or fi având ceva mai bun de făcut?

Dar se confirma; singura instalaţie importantă a Autorităţilor de pe Duroon cu un amplasament întreg de hangare, se afla în partea îndepărtată a globului, unde zorile abia se iţeau pe cerul gri. Han plănuise să aterizeze cât mai departe de hangare, în mijlocul zonei învăluite în noapte.

— O ducem jos, decise el.

Dacă Şoimul putea să scape de urmăritor, cu puţin noroc Han şi Chewbacca puteau să-şi plaseze marfa şi să scape. Cu nările negre palpitând şi răsucindu-şi limba, wookieeul scoase un mârâit ţâfnos. Han îl privi aspru.

— Ai o idee mai bună? E un pic cam târziu ca să mă părăseşti, nu-i aşa?

Plonjă rapid vehiculul transformat în navă de transport, reducând altitudinea pentru a câştiga în viteză, avântându-se mai adânc în conul de umbră al planetei Duroon.

Dimpotrivă, nava Autorităţii încetini şi mai mult, urcând prin atmosfera planetei, pierzând din viteză în avantajul altitudinii, în încercarea de a ţine Şoimul Mileniului sub observarea senzorilor. Han ignoră mesajul Autorităţii care-i ordona să oprească; telesponderii care ar fi trebuit să

dezvăluie automat identitatea navei ca răspuns la o cercetare oficială fuseseră deconectaţi cu mult timp în urmă.

— Menţine scuturile deflectoare la întreaga capacitate, ordonă Han. Am să ţin nava sub Puntea Cosmică; dacă nu vrem să ne prăjim cu totul.

Wookieeul se supuse, pentru a pune la adăpost Şoimul de energia termică generată de trecerea rapidă a acestuia prin atmosferă. Comenzile navei începură să vibreze când se izbi de aerul mai dens. Han încerca să pună planeta între el şi vasul Autorităţii.

Reuşi să o facă rapid, în timp ce indicatoarele înregistrau creşterea nivelului căldurii generate de plonjarea navei de transport în plonjon. Rotindu-şi privirile prin carlingă şi citind senzorii Han găsi repede primul său reper, o crevasă vulcanică activă care se întindea de-a lungul axei est-vest asemenea unei cicatrice arzânde pe trupul lui Duroon. Scoase Şoimul din picaj; sistemele sale de control se opuneau tensiunii puternice. Şi se redresă la câţiva metri deasupra suprafeţei planetei.

— Să vedem cum ne mai dau ei de urmă, zise, mulţumit de sine.

Chewbacca sforăi. Înţelesul sforăitului era clar – era doar un ascunziş temporar. Pericolul de a putea fi detectaţi fie optic, fie prin intermediul senzorilor în această crăpătură de pe suprafaţa lui Duroon era mic, deoarece Şoimul se pierdea într-un fundal de zgură feroasă, căldură infernală şi radiaţii. Dar nici nu putea să rămână acolo pentru mult timp. Han consimţi acest lucru în lumina portocalie, strălucitoare a fisurii, care umplea cabina. În cel mai bun caz îşi pierduse urma, astfel încât nava Autorităţii să nu fie capabilă să detecteze Şoimul, decât dacă urmăritorul s-ar fi înălţat îndeajuns ca să-l prindă în zona senzorilor săi. În timp ce-şi căuta locul de aterizare, mări cât putu viteza în efortul de a menţine masa lui Duroon între el şi nava care-l vâna. Blestemă lipsa unor faruri de navigaţie corespunzătoare; era un zbor care-ţi tăia respiraţia şi nu

era nici o şansă ca scoţând capul din cabină să opreşti un trecător şi să-i ceri informaţii.

În câteva minute nava ajunse la capătul vestic al fisurii.

Han era obligat să reducă din viteză; era timpul să caute nişte indicatoare. Revăzu instrucţiunile ce-i fuseseră date, instrucţiuni pe care le înregistrase doar în memorie. Către sud se profila un lanţ gigantic de munţi. Aplecă abrupt Şoimul la babord, lovi cu palma o pereche de comutatoare, şi se îndreptă direct către munţi.

Senzorii de Urmărire a terenului intrară în funcţiune. Han ţinea prova navei de transport aproape de suprafaţa lavei răcite şi a sporadicelor crăpături active, mici copii ai uriaşei fisuri, încercând orice ca să evite să fie detectat, potrivi Şoimul efectiv la nivelul de aterizare, şuierând pe deasupra bulboanelor câmpiei vulcanice.

— Oricine s-ar afla acolo jos ar face bine să se ghemuiască, dădu el un sfat, trăgând cu ochiul la senzorii de urmărire a terenului care pâlpâiră, semn că trecătoarea pe care o căuta el în munţi fusese localizată.

Adaptă direcţia.

Ciudat. Conform informaţiilor sale breşa din munţi era destul de largă pentru Şoim, dar S.U.T. Indicau că era mult mai îngustă. Pentru o clipă se gândi să ia rapid altitudine, trecând peste obstacolul vârfurilor înalte, dar asta putea să-l aducă din nou în vizorul Autorităţii. Era prea aproape de punctul de livrare şi de ziua de plată ca să rişte să dea bir cu fugiţii. Momentul deciziei trecu. Mai reduse din viteză, hotărât acum să abordeze trecătoarea la nivelul inferior.

Sudoarea îi îmbrobonă fruntea şi îi umezi cămaşa şi vesta. Chewbacca murmură încet în semn de maximă concentrare în timp ce amândoi se sincronizară asupra trecerii Şoimului. Imaginea trecătorii de pe ecranele S.U.T.-ului nu era deloc încurajatoare.

Han înşfăcă şi mai tare comenzile, simţind apăsarea mânuşilor de zbor pe ele.

— Trecătoare... da de unde, chestia aia e o crăpătură! Ţine-ţi respiraţia, Chewie, va trebui să ne strecurăm.

Se aruncă într-o luptă dură cu propria-i navă. Mieunând cu neplăcere din cauza manevrelor neconvenţionale Chewbacca frână propulsoarele, dar nici acest lucru nu era de ajuns pentru a evita dezastrul. Crăpătura începu să capete formă, lăsând să se întrezărească o porţiune un pic mai luminoasă din cerul spuzit de stele una din cele trei luni ale lui Duroon. Era chiar îngustă.

Nava câştigă puţin în altitudine, iar viteza mai încetini. Aceste câteva secunde îi îngădui pilotului Han să-şi salveze viaţa, apelând la reflexele sale ascuţite şi la îndemânarea instinctivă, care îl scoseseră din multe încurcături de-a lungul galaxiei. După ce înclină Şoimul Mileniului la babord, lovindu-l de stânci şi suprasolicitând comenzile, dezactivă toate scuturile. Pereţii abrupţi ai munţilor se înclinau din ambele părţi, astfel încât vuietul motoarelor navei de transport ricoşa în ei. Făcu câteva corecţii pe moment, zgâindu-se prin hublourile cabinei la pereţii de stâncă ce păreau a se prăbuşi peste cabină, şi zornăi un şirag de obiecte ciudate care n-aveau nimic în comun cu pilotajul.

Se auzi un huruit încet şi un şuierat de metal sfâşiat ca o bucată de hârtie. Senzorii cu rază lungă de acţiune se stinseră: învelişul navei în formă de disc fusese spintecat în partea superioară de o proeminenţă a stâncii. Apoi trecură pieziş prin urechea de ac şi Şoimul se găsi de partea cealaltă a munţilor.

Cu părul şaten umezit de transpiraţie, Han izbucni spre Chewbacca:

— Ce ţi-am spus? Inspiraţia este specialitatea mea!

Nava se înălţă deasupra junglei dese care se întindea în continuarea munţilor. Han respiră uşurat ştergându-şi fruntea cu mânuşa. Chewbacca mârâi aprobator.

— Sunt de acord, îi replică serios Han, revenindu-şi din exaltare. Ce loc tâmpit ca să ridici un munte.

Reluă scanarea pentru a descoperi următorul reper şi-l găsi aproape imediat: un fluviu şerpuitor. Wookieeul lăsă trenul de aterizare în timp ce Şoimul zbura foarte aproape de valurile apei.

În câteva secunde ajunseră la locul de aterizare undeva lângă o cascadă spectaculoasă ce se prăvălea în fluviu de la două sute de metri înălţime, printr-un torent care, sub lumina stelelor şi a lunii părea un văl fantomatic alb-albastru. Citind datele de pe S.U.T., zări un luminiş în stratul gros de vegetaţie şi aşeză încet nava. Discurile mari ale trenului de aterizare se scufundară puţin în humusul moale; apoi sistemul hidraulic răsuflă scurt în timp ce Şoimul Mileniului se aşeza confortabil. Prea epuizaţi ca să mai facă ceva Han şi Chewbacca rămaseră o clipă nemişcaţi în faţa comenzilor. Dincolo de carlinga cabinei se întindea jungla cu jocuri de lumini şi umbre, datorate vegetaţiei încâlcite, încununată de plante asemănătoare ferigilor, înalte de douăzeci de metri şi mai bine. Vălătuci de ceaţă se rostogoleau peste vegetaţie şi luminiş.

Wookieeul răsuflă grav şi prelung.

— Nici eu n-aş fi putut să mă exprim mai bine, zise Han. Hai să ieşim.

Îşi scoaseră amândoi căştile şi îşi priviră locurile. Chewbacca îşi luă arbaleta şi banduliera cu containerele de muniţie de care atârna la nivelul şoldului o taşcă. Han avea deja arma la el, un dezintegrator cu macrovizor montat în partea din spate şi cu lamela de vizare culcată pentru a-l putea scoate repede din toc. Tocul, tăiat în aşa fel încât să lase liber trăgaciul armei şi garda acestuia, atârna destul de jos şi era legat de coapsă.

Conform ghidurilor, atmosfera de pe Duroon permitea fiinţelor umanoide să nu poarte aparate de respirat. Cei doi contrabandişti se îndreptau direct spre rampa navei. Trapa se ridică, rampa coborî încet, lăsând să pătrundă înăuntru un miros de plante, de vegetaţie în putrefacţie, de noapte umedă încinsă şi de pericol de animale. Jungla era plină de trosnituri, de ţipetele prăzii şi prădătorului şi mai presus de toate de stropii impresionantei cascade.

— Acum ei trebuie să ne găsească pe noi, spuse Han.

Scrutând jungla nu văzu nici un semn de viaţă. Nu era surprinzător. Aterizarea navei de transport gonise probabil

toate sălbăticiunile din zonă. Se întoarse către prietenul său lăţos:

— Eu o să-i aştept. Tu întrerupe senzorii, stinge motoarele; întrerupe tot sistemul ca să nu ne poată descoperi Autoritatea. Apoi verifică partea de sus a structurii să vedem ce stricăciuni a suferit nava când s-a zgâriat pe spate.

Chewbacca lătră o încuviinţare şi plecă târându-şi picioarele. Han îşi scoase mănuşile de zbor, le îndesă în centură şi coborî de pe rampa care se întindea de la tribordul navei spre partea din spate a cabinei. Îşi potrivi macrovizorul armei pentru tir de noapte şi privi împrejur. Tânăr, slab, încălţat cu nişte cizme înalte de astronaut, purtând pantaloni de uniformă închişi la culoare cu vipuşcă roşie, cămaşă civilă şi vestă, Han renunţase cu ani în urmă la tunică, grade şi alte însemne.

Controlă rapid partea de dedesubt a Şoimului, asigurându-se că nava era întreagă şi trenul de aterizare stătea în siguranţă. Se asigură deasemenea că servo-ghidajele turelei de pe burta Şoimului se aflau la locul lor, ca nu cumva bateria de patru tunuri să distrugă din greşeală trenul de aterizare sau rampa, dacă trebuia să tragă când nava se afla la sol.

Se înapoie la baza rampei satisfăcut. Îşi îndreptă privirea spre cerul clar şi spre stele gândindu-se: O să las Autoritatea să mă caute; toată această parte a planetei Duroon este prevăzută cu izvoare fierbinţi, orificii termale, magmă de metale grele şi radiaţii anormale. Le-ar lua o lună să mă descopere, iar eu într-o oră-două voi fi dus ca vântul!

Stătea la capătul rampei gândindu-se că ar fi dorit să-şi aducă ceva de băut; undeva sub consola din cabină se afla un clondir cu un suc vechi distilat sub vid. Dar nu prea îi venea să se ducă după el. Pe de altă parte, încă nu-şi încheiase afacerile.

Formele de viaţă de pe Duroon începură să-şi facă apariţia în luminişul plin de muşchi. Nişte fiinţe albe,

dantelate, care semănau cu nişte mileuri zburătoare, pluteau unduindu-şi trupurile subţiri în aer, în timp ce în copacii ferigă dimprejur se găseau creaturi semănând cu grămezi de paie, care-şi făceau loc printre ramuri. Han le supraveghe. Dar nu credea că vreuna s-ar apropia de nava extraterestră.

Pe măsură ce privea, o sferă verde, micuţă, ieşi din vegetaţia joasă, descrise un arc şi ateriză cu zgomot. La început suprafaţa sferei părea uniformă, dar apoi se ivi o umflătură aidoma unui ochi care studie Şoimul cu mişcări sacadate. Când văzu însă pilotul se opri. Umflătura în formă de ochi dispăru iar prelungirile de dedesubt ale sferei se strânseră. Scoţând un alt zgomot, creatura se îndreptă în salturi către junglă.

Auzindu-l pe Chewbacca tropăind pe carcasa superioară a navei, Han reveni la meditaţia sa: Cât de departe sunt aceste constelaţii neobişnuite de planeta unde m-am născut? Nu putea nici măcar să ghicească.

A fi contrabandist şi pilot pentru cine îl angaja presupunea un risc pe care Han şi-l asumase ridicând din umeri. Dar să intre într-o zonă interzisă cu o încărcătură care l-ar trimite la o moarte rapidă, dacă ar fi fost prins, era cu totul altă problemă. Sectorul Corporativ era doar un mănunchi dintr-o ramură de la capătul unui braţ al galaxiei, dar acel mănunchi era alcătuit din zeci de mii de sisteme solare, şi nicăieri în aceste sisteme nu se afla nici măcar o singură specie inteligentă. Nimeni nu ştia sigur de ce. Han auzise că cercetările asupra particulelor de neutrino scoseseră la iveală anomalii în straturile de convecţie ale fiecărui soare de aici, ceva care s-ar fi putut răspândi ca un virus printre stelele acestui sector izolat.

În orice caz, Autorităţii Sectorului Corporativ i-a fost acordat privilegiul să exploateze – unii spuneau să prade – nenumăratele bogăţii de aici. Autoritatea era în acelaşi timp proprietar, patron, stăpân, guvern şi forţă armată. Bunăstarea şi influenţa sa le eclipsau pe toate celelalte, mai puţin pe cele ale Regiunilor Imperiale, iar Autoritatea îşi

cheltuia mult timp şi energie pentru a se izola de amestecuri din afară. Nu exista nici o concurenţă; dar asta nu făcea ca Autoritatea să fie mai puţin geloasă sau răzbunătoare. Orice navă găsită în afara coridoarelor comerciale stabilite era o simplă joacă pentru navele de război ale Autorităţii, care aveau echipaje ale temutei Poliţii de securitate.

Dar ce poţi să faci, se întrebă Han, când eşti cu spatele la zid? Cum să refuzi o afacere profitabilă când cămătarul Ploovo „Doi-la-Unu” îţi descrie bogăţiile pe care le poţi obţine. Aş putea oricând să mă retrag pe o plajă, se gândi. Să găsesc undeva o planetă frumoasă şi să devin localnic. Galaxia e mare.

Scutură însă din cap. Nu avea rost să se păcălească. Dacă ar rămâne la sol ar fi ca şi cum ar fi mort. Ce putea să ofere o planetă – oricare dintre ele – cuiva care se plimba printre stele? Nevoia de spaţii nelimitate făcea parte acum din eul său.

Astfel, când faliţi şi plini de datorii, el şi Chewbacca au fost abordaţi pentru o cursă până departe, în teritoriul interzis al Autorităţii, au acceptat pur şi simplu oferta. În ciuda pericolelor şi nesiguranţei, cursa le-a dat posibilitatea să-şi pună nava pe picioare şi să simtă din nou libertatea călătoriei interstelare. În ochii lor riscul morţii sau al capturării fuseseră cele mai lipsite de importanţă dintre relele posibile.

Asta aduse însă în discuţie alt subiect. Nava Autorităţii reuşise, nu se ştie cum, să localizeze Şoimul Mileniului înainte ca senzorii acestuia să o detecteze. Fără îndoială că Poliţia de securitate dispunea de un nou echipament de detecţie, făcând astfel de zece ori mai complicată apărarea vieţii lui Han şi a lui Chewbacca. Această situaţie necesita o atenţie sporită în viitor.

Han supraveghea jungla din jur gândindu-se că ar fi trebuit să lase aprinse proiectoarele navei. Aşa că atunci când, lângă el, o voce spuse „Suntem aici”, se roti icnind, dezintegratorul apărând, ca prin farmec, în palma sa.

Lângă marginea rampei, la mai puţin de un metru se afla o creatură. Era cam de înălţimea lui Han, bipedă, cu un trunchi globular păros, având braţe şi picioare scurte, cu mai multe încheieturi decât la om. Avea capul mic dar prevăzut cu ochi mari care nu clipeau. Gura şi gâtul erau asemenea unor pungi; mirosea a junglă.

— Aşa, mormăi Han recăpătându-şi calmul, ai fi putut foarte uşor să te prăjeşti.

Creatura ignoră sarcasmul.

— Ai adus ce ne trebuie?

— Am încărcătura pentru voi. Mai mult nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu. Dacă ai venit singur va trebui să renunţi.

Creatura se întoarse şi scoase un sunet straniu, ascuţit. Duzini întregi de siluete nemişcate păreau că se ivesc din pământ, privind la pilot şi la navă cu o căutătură tăcută. Ţineau în mâini nişte obiecte mici pe care el le luă drept arme.

Apoi auzi un mârâit deasupra. Înaintând, Han privi în sus şi îl zări pe Chewbacca pe prelungirea în formă de mandibulă din prova navei, ţinându-i pe noii veniţi în bătaia armei sale. Han îi făcu un semn, iar prietenul lui păros lăsă arma şi intră înapoi în navă.

— Pierdere de timp, îi spuse Han creaturii.

Aceasta înaintă spre Şoim luându-şi cu el tovarăşii. Han îi opri ridicând mâinile.

— Nu cu toată trupa, prietene. Pentru început numai tu.

Primul bolborosi ceva tovarăşilor lui şi veni singur.

Înăuntru. În părţile strategice ale navei, Chewbacca lăsase luminile de camuflaj la intensitate minimă. Apoi dădu la o parte panourile compartimentelor secrete, ascunse şi protejate împotriva detecţiei, ce se aflau sub puntea de lângă rampă. În acest spaţiu, unde de obicei el şi cu Han ascundeau marfa de contrabandă pe care o transportau, Chewbacca desfăcu nişte clame şi, încordându-şi muşchii puternici din cauza efortului, începu să scoată afară nişte lăzi lunguieţe.

Han apucă una din lăzi de un capăt şi-i rupse sigiliile.

Înăuntrul lăzii se afla o stivă de arme. Acestea erau în aşa fel tratate încât suprafaţa lor să nu reflecte lumina. Han luă una în mână, îi verifică încărcătorul, se încredinţă că avea siguranţa pusă, şi apoi o înmână creaturii.

Era o armă de foc tip carabină – scurtă, uşoară, nesofisticată. Ca toate celelalte care alcătuiau transportul era prevăzută cu o lunetă optică simplă, curea pentru umăr, trepied şi baionetă pliantă. Chiar dacă, evident, creatura nu era obişnuită să mânuiască o armă cu flux energetic, felul în care o apucă arăta că mai văzuse aşa ceva destul de des. Mută carabina dintr-o mână în alta, se uită de-a lungul ţevii şi examină grijulie trăgaciul.

— Zece lăzi, două sute de carabine, rosti Han apucând o altă carabină.

Desfăcu plăcuţa din patul armei, indicând adaptorul cu care putea fi încărcat sistemul de alimentare energetică al armei. După standardele actuale erau arme demodate, dar nu aveau piese interne mobile şi erau extrem de rezistente, încât puteau fi puse la păstrare sau transportate fără să fie acoperite cu nici un gel sau alte conservante. Lăsată rezemată de o ferigă în junglă, oricare din aceste carabine ar fi fost funcţională şi peste zece ani. Aceste avantaje erau importante în această lume unde noii proprietari ai carabinelor nu puteau să se îngrijească prea mult de starea lor.

Creatura încuviinţă, înţelegând cum funcţiona sistemul de încărcare.

— Am furat deja nişte generatoare mici, îi spuse lui Han, din clădirile Autorităţii. Am venit aici pentru că ne-au promis locuri de muncă şi o viaţă mai bună, şi ne-am sărbătorit norocul pentru că lumea noastră e săracă. Dar ne-au tratat ca pe nişte sclavi şi nu ne lasă să plecăm. Mulţi dintre noi au fugit să trăiască în sălbăticie; această lume nu e diferită de a noastră. Acum, cu armele acestea, vom putea să ne luptăm cu ei…

— Opreşte-te, se răsti Han, cu o violenţă care făcu creatura să se retragă. Nu vreau să aud, mă înţelegi? Nu te

cunosc, nu mă cunoşti. Nu e treaba mea, aşa că nu-mi spune!

Ochii mari îl fixau. El privi în altă parte.

— Am primit arvună jumătate din preţ când am decolat. Cealaltă jumătate o primesc când plec de aici, aşa că ia-ţi marfa şi şterge-o! Şi nu uita, nu trage cu chestiile alea până nu am plecat. O navă a Autorităţii ar putea înregistra zgomotul.

Îşi aduse aminte de avans, plătit cu perle strălucitoare, diamante, cristale nova, şi alte pietre preţioase scoase prin contrabandă de cine ştie ce simpatizant al angajaţilor – sclavi pe această planetă-mină. Aceşti fugari erau mai degrabă gata să pornească o rebeliune împotriva puterii Autorităţii Sectorului Corporativ, decât să-şi cumpere libertatea repezindu-se la bordul Şoimului. Idioţi.

Se dădu la o parte din calea creaturii. Aceasta îl privi o clipă apoi scoase un şuierat. Imediat apărură şi tovarăşii săi. Acum ieşiră la iveală şi armele lor, suliţe primitive şi sarbacane. Unele purtau pumnale din sticlă vulcanică. Urcară la bordul navei, înconjurând lăzile şi încordându-se să le ridice în echipe de câte şase sau şapte. Chewbacca le privea amuzat. Lăzile purtate de-a lungul rampei, către junglă, îi sugerară lui Han de o procesiune funerară bizară.

Amintindu-şi ceva, îl luă de o parte pe seriosul lider.

— Oare e vreo navă de război a Autorităţii dislocată pe aici? O navă mare, cu o mulţime de tunuri.

Creatura reflectă o clipă.

— Da, o navă mare care transportă marfă şi pasageri. Are tunuri mari la bord şi se întâlneşte uneori cu alte nave pe cer, ca să le încarce şi să le descarce.

Exact cum îşi închipuise Han. Nu întâlnise o navă adevărată de luptă, ci mai degrabă o şalandă puternic înarmată. Rău, dar nu groaznic.

— O să avem nevoie de mai multe, se auzi vocea creaturii, mai multe arme, mai mult ajutor.

— Discută cu preotul tău, sugeră Han sec, ajutându-l pe Chewie să pună la loc panourile punţii. Sau încheie o

tranzacţie prin propriile tale relaţii, cum a fost cursa asta. Eu mă retrag; n-o să mă mai vezi niciodată.

Creatura îl privi lung, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă. Han alungă gândul despre cum trebuie să fie viaţa într-un lagăr de muncă forţată, o existenţă dirijată, lipsită de bucurii. Dar acesta era modelul obişnuit în Sectorul Corporativ: originari din alte lumi momiţi cu false promisiuni, angajându-se doar pentru a deveni prizonieri de îndată ce ajungeau în aşezări. Ce sperau oare să realizeze această mână de fugari? Hazardul, îşi spuse. A da de Puntea Cosmică nu înseamnă că ţi-ai rezolvat drepturile.

Jucai cărţile pe care le aveai, iar lui Han Solo îi plăcea să se afle de partea care trăgea cel mai mare profit.

Chewie însă se zgâia la el. Han oftă: namila era un prieten bun, cam sensibil însă. Ei bine, pontul cu nava Autorităţii valora ceva – o indicaţie, poate o lecţie folositoare. Han smulse cu iritare carabina din mâna liderului.

— Tu reprezinţi prada, să ţii minte lucrul ăsta. M-ai înţeles? Trebuie să gândeşti ca o pradă şi să-ţi foloseşti creierul.

Creatura înţelese şi se apropie, ridicându-se în vârful degetelor ca să vadă ce făcea Han cu carabina.

— Are trei poziţii de reglare, vezi? Siguranţa, foc cu foc şi foc automat. Acum, Poliţia de securitate foloseşte nişte arme speciale împotriva turbulenţilor, aşa-i? Cu ţeava retezată şi cu două mânere. Le place la nebunie să folosească focul automat, pentru că ei îşi permit să irosească energie împrăştiind-o pur şi simplu. Tu nu poţi. Ce trebuie să faci tu, este să blochezi toate carabinele pe poziţia foc cu foc. Iar dacă te angajezi într-un schimb de focuri pe timp de noapte sau undeva în junglă, unde vizibilitatea este redusă, trage în sursele de foc automat. Vei şti că acolo nu-s dintre ai tăi, deci trebuie să fie cei ai Poliţiei securităţii. E cazul să învăţaţi să vă folosiţi creierul.

Creatura privi de la om la carabină şi înapoi.

— Da, îl asigură luându-i arma, o să ţinem minte.

Mulţumesc.

Han pufni, ştiind câte mai aveau de învăţat. Şi trebuia să înveţe pe propria lor piele, altfel Autoritatea i-ar strivi sub călcâiul ei uriaş. Dar oare în câte lumi nu proceda aşa Autoritatea?

Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul îndepărtat al unor focuri de armă în junglă. Creatura se mutase pe punte şi stătea cu carabina îndreptată spre ei.

— Îmi pare rău, spuse, dar trebuia să încercăm câteva dintre aceste arme acum, să ne asigurăm că funcţionează.

Lăsă carabina în jos şi se îndreptă spre junglă. Cam atât în privinţa salvării lumii.

— Îmi retrag cuvintele, îi spuse Han lui Chewie, sprijinindu-se de trapă. S-ar putea să se descurce.

*

Senzorii cu rază lungă de acţiune fuseseră scoşi din funcţiune prin distrugerea antenei parabolice a Şoimului în timpul cursei. Nava ar fi fost nevoită să decoleze orbeşte, asumându-şi riscul de a da de necaz.

Han şi Chewbacca petrecură aproape o oră în vârful navei încercând să cârpească dispozitivul de prindere al antenei. Han nu-şi irosea timpul; meritase efortul, măcar că le dăduse timp fugarilor să părăsească zona de întâlnire. Evident că traiectoria de lansare a Şoimului va fi extrapolată şi punctul de plecare inspectat amănunţit.

Nu puteau să mai aştepte. Prima geană de lumină şi oficialităţile locale ale Autorităţii vor trece prin ciur orice obiect mişcător pe care vor putea pune mâna.

Chewbacca, simţind starea lui Han, mârâi un comentariu în limba lui. Han lăsă binoclul jos.

— Corect. Hai să plecăm.

Se regăsiră dedesubt, cu centurile puse. Încălziră motoarele şi pregătiră tunurile şi scuturile. Han declară:

— Pariez că şalanda aia se va menţine la o altitudine scăzută, unde senzorii vor fi eficace. Dacă ne îndepărtăm la

o distanţă cât de mică de ea vom putea s-o depăşim şi să plonjăm în hiperspaţiu.

Chewbacca scânci şi Han îl înghionti în coaste.

— Ce te roade? Trebuie să jucăm şi mâna asta.

Îşi dădu seama că vorbea ca să se audă. Tăcu.

Şoimul Mileniului se ridică şi oscilă o clipă până să-şi retragă trenul de aterizare. Apoi, delicat, Han îl manevră prin deschizătura din tavanul de frunze al junglei.

— Îmi pare rău, îşi ceruse el scuze navei, ştiind la ce abuz urma să fie supusă.

O îndreptă cu botul în sus şi deschise reactorul principal. Nava ţâşni spre cer cu un sunet ascuţit, lăsând în urmă aburii fluviului şi jungla. Duroon rămase rapid în urmă şi Han începu să creadă că rezolvaseră problema.

Atunci îi lovi unda tractoare.

Nava se clătină până când puternica undă de remorcare se fixă pe ea. Undeva, deasupra, căpitanul Autorităţii jucase foarte înţelept, ştiind ce căuta: o navă mai rapidă şi mai manevrabilă. Dovedindu-se mai isteţ decât contrabandistul, îşi adusese nava deasupra centurii gravitaţionale a planetei, precum un fir cu plumb, având destulă viteză ca să compenseze orice eschivă ar putea să încerce Şoimul în ascensiunea sa abruptă. Unda aduse cele două nave pe aceeaşi linie.

— Scuturile din faţă, toate. Orientează-le şi pregăteşte-te să deschizi focul!

Într-un efort disperat de a-şi elibera nava Han şi Chewbacca acţionau comutatoare, se luptau cu comenzile. În câteva clipe însă, era clar că acţiunile lor se dovedeau inutile.

— Orientează toate scuturile deflectoare la pupa, ordonă Han. Va trebui să se potrivească la fix, Chewie.

Răgetele sfidătoare ale lui Chewie zguduiră cabina în timp ce tovarăşul său întoarse nava de transport pe un curs nou, direct înspre vasul inamic. Toată energia defensivă a Şoimului a fost orientată acum pentru reactivarea scuturilor din faţă. Nava Autorităţii se îndrepta spre ei cu o viteză

ameninţătoare; distanţa dintre nave se micşora văzând cu ochii. Şalanda Autorităţii, trăgând de la distanţă foarte mică, le zdruncină cabina dar nu cauză stricăciuni importante.

— Opreşte focul, strigă Han. Orientăm bateriile după ce trecem de el şi apoi îi lovim.

Comenzile le vibrau în mâini, iar motoarele Şoimului vărsau şi ultimul erg de efort. Scuturile deflectoare se luptau sub o salvă nimicitoare de lănci galben-verzui ale unui tun laser cu bătaie lungă. Şoimul se înălţă într-o coloană albastră de energie căutându-şi parcă moartea printr-o ciocnire cumplită cu duşmanul său. Decât să se lupte cu unda tractoare preferă să se arunce către sursa acestuia. Nava Autorităţii ajunse în câmpul vizual, iar o secundă mai târziu se afla pe toate ecranele comenzilor.

în ultima clipă, nervii căpitanului navei de război cedară.

Unda tractoare dispăru în timp ce şalanda încercă o manevră disperată de evadare. Cu reflexe care frizau premoniţia, Han miză totul pe un viraj la fel de frenetic. În timpul acestei întoarceri strânse între scuturile lor, nu lăsaseră mai mult de un metru, doi, între.

Chewbacca orienta deja toate scuturile spre pupa. Bateriile Şoimului loviră ca nişte ciocane, de la mică distanţă, nava Autorităţii. Han nimeri de două ori şalanda, probabil cu nişte lovituri superficiale, dar marcând o victorie după o noapte lungă şi grea. Nava Autorităţii se clătină. Chewbacca urlă, iar Han spuse bucuros:

— Te-ai şters pe bot!

Şalanda era incapabilă să se oprească din rapidul plonjon. Nava de transport ţâşni din pătura atmosferică a lui Duroon afară, în vidul căruia aparţinea. Sub ea, departe, vasul Autorităţii de-abia îşi revenea din plonjon şi pierduse toate şansele de urmărire.

Han introduse toate datele pentru saltul în hiperspaţiu în computerul de navigaţie, în timp ce Chewbacca verifica stricăciunile.

— Nimic grav, hotărî wookieeul.

Însă trebuia inspectat totul cu de-amănuntul. Dar Han Solo şi wookieeul Chewbacca îşi primiseră banii, regăsiseră libertatea şi printr-o minune şi viaţa. Şi asta ar mulţumi, gândi Han, pe oricine, nu-i aşa?

Motoarele navei aprinse la maxim brăzdară o linie albastră de foc în nemărginire. Han cuplă hipermotorul. Părea că stelele dispăreau în toate direcţiile în timp ce nava întrecea Lumina cea leneşă. Şoimul Mileniului dispăru de parcă nici n-ar fi fost vreodată acolo.

CAPITOLUL 2

Bineînţeles, ştiuseră că vor fi supravegheaţi din momentul în care îşi lăsaseră nava turtită în doc.

Etti IV, planetă deschisă comerţului de tot felul, era o lume unde vânturile măturau câmpiile acoperite cu muşchi chihlimbariu şi mări puţin adânci, cu apă sărată, sub un cer purpuriu. Nu avea resurse însemnate nici înăuntru, nici la suprafaţă, dar era ospitalieră pentru oameni sau fiinţe umanoide şi ocupa un loc strategic pe rutele stelare.

Pe Etti IV, lorzii Sectorului Corporativ adunaseră mari bogăţii şi odată cu acestea apăruse şi corolarul lor universal, vigurosul element criminal. Acum, Han şi Chewbacca îşi croiau drum pe o stradă cu solul format prin fuziune, printre clădiri joase construite din minerale fixate prin presare şi altele înalte, din permacit şi formex modelat. Se îndreptau spre biroul de schimb valutar al Autorităţii ocolind prin cosmoport, wookieeul conducând în acest timp un cărucior-repulsor închiriat pentru bagaje. Pe cărucior se aflau cutii asemănătoare cabinelor de siguranţă, din care cauză cei doi crezuseră că vor fi urmăriţi. Cabinele erau exact ceea ce ar fi atras atenţia unor criminali.

Cei doi ştiau însă că orice privitor ar cântări întâi câştigul şi riscul. Printre riscuri se număra arma lui Han, mersul plin de încredere al acestuia, plus prezenţa lui Chewbacca cu arbaleta sa pregătită. Fără a mai pune la socoteală puterea acestuia de a răsuci corpul oricărui atacator în forme noi şi diferite.

Aşa că îşi vedeau de drum cu încredere, ştiind că nu vor deveni ţintele nici unui tip cu simţul afacerilor, nici al vreunui artist al jazzului.

Biroul de schimb valutar al Autorităţii habar n-avea că se făcea complice la o tranzacţie care se implica în traficul de arme şi rebeliune.

Han şi Chewbacca reuşiseră deja să descarce pietrele cu

care fuseseră plătiţi, schimbându-le pe metale preţioase şi vârfuri cristaline rare.

Ţinerea evidenţei tuturor tranzacţiilor în cadrul Sectorului Corporativ, care număra zeci de mii de sisteme solare, depăşea puterea oricărui sistem de date. Aşa că Han Solo, căpitanul navei de transport care vagabonda, contrabandist şi liber profesionist ce încălca legea, îşi schimbase fără greutate cea mai mare parte a plăţii sale pe o chitanţă de numerar a Autorităţii. Dacă ar fi avut o pălărie ar fi aruncat-o drept ciubuc funcţionarului care i-a dat chitanţa. Îşi băgă micul bon de plastic într-un buzunar al vestei.

Când părăsiseră biroul de schimb, wookieeul lăsă să-i scape un lătrat prelung. Han îi răspunse:

— Da, da, o să-i plătim lui Ploovo „Doi-la-Unu”, dar întâi trebuie să mai trecem pe undeva.

Tovarăşul său mormăi zgomotos, speriind trecătorii cu nemulţumirea sa şi atrăgând atenţia în mod periculos. Un detaşament al Securităţii îşi făcu apariţia din mulţimea de oameni, roboţi, şi alte fiinţe care mergeau pe stradă.

— Hei, las-o mai moale prietene! murmură Han din colţul gurii.

Patru membri ai Securităţii îmbrăcaţi în uniforme maro, încolonaţi, privind suspicioşi pe sub căştile lor de luptă, veneau cu armele pregătite, iar oamenii de pe stradă se dădură iute la o parte din calea lor. Han observă căştile a doi soldaţi şi-şi dădu seama că auziseră ieşirea wookieeului. Dar acesta nu merită atenţia lor, şi detaşamentul îşi văzu de drum.

Han privi în urma lor dând din cap. În galaxie existau tot felul de poliţişti, şi buni şi răi. Dar Poliţia de securitate particulară a Autorităţii – Espos, în jargon – erau cei mai răi. Ordinele pe care le executau nu aveau nimic de-a face cu legea sau cu justiţia, ci doar cu edictele Autorităţii Sectorului Corporativ. Han nu pricepuse niciodată ce putea transforma un bărbat într-un bătăuş docil al Espos; încercase doar să se asigure că nu o să dea ochii cu unul dintre ei.

Aducându-şi aminte de Chewbacca, reluă conversaţia.

— Aşa cum am spus, o să-i plătim lui Ploovo. O să ne întâlnim cu el imediat, aşa cum am plănuit, ne achităm şi plecăm curaţi şi cinstiţi.

Wookieeul se alătură din nou tovarăşului său fără să-l mai cicălească.

*

Deoarece clasele avute de pe Etti IV trebuia să-şi etaleze în mod ostentativ bogăţia, cosmoportul găzduia câteva magazine de animale exotice de casă, conţinând un număr mic de creaturi de pe întinderea nemărginită a imperiului. „La Sabodor” era – după părerea generală – cel mai bun dintre ele. Acolo merse şi Han.

Sistemul de izolare al magazinului, cu toate că era scump, nu reuşea să ascundă toate miasmele şi sunetele formelor de viaţă, adunate cam la întâmplare sub o ciudată clasificare: „Animale de casă”. Printre speciile expuse se aflau specimene foarte solicitate cum ar fi păienjenii nocturni plutitori de pe Altarrn, şerpii cântători cu pene irizate de pe singura planetă din Proxima Dibal şi micuţele şi durduliile marsupiale de pe Kinanan care erau îndeobşte denumite mingi de blană. Cuşti şi cutii, rezervoare şi acvarii pline cu ochi strălucitori, tentacule neobosite, cleşti clămpănind, şi pseudopode şovăielnice.

Proprietarul apăru imediat, Sabodor personal, cetăţean al Rarrirului. Un corp segmentat, tubular, prevăzut cu cinci perechi de membre elastice şi un ochi antenă ce se roteau constant, goni spre ei. Sabodor se ridică pe ultimele două perechi de picioare şi cu ochii antenă ridicaţi până la nivelul pieptului lui Han îl cercetă pe acesta din toate părţile.

— Cu părere de rău, se auzi dinspre proeminenţa organului vocal situat în centrul secţiunii mediene a corpului, nu fac afaceri cu wookieeni. Sunt o specie raţională, nu-i poţi folosi drept animale de casă. N-am nevoie de nici un wookiee.

Chewbacca se dezlănţui cu un răget furios, arătându-şi colţii şi dând din picioru-i uriaş şi păros. Vitrinele se clătinară. Scâncind, Sabodor se ascunse în spatele lui Han, acoperindu-şi orificiile auditive cu membrele din faţă. Pilotul încercă să-şi calmeze uriaşul prieten în timp ce duzini de animale începură să ţipe, să ciripească şi să bâzâie, sărind agitate prin cuştile lor.

— Uşurel, Chewie! N-a spus-o intenţionat, îl linişti Han oprindu-l pe wookiee să pună mâna pe negustorul care tremura.

Ochii antenă apărură, ezitanţi, pe lângă genunchii lui Han.

— Spune-i wookieeului să nu se supere. A fost o simplă greşeală. N-am vrut să-l insult.

Chewbacca se mai linişti. Aducându-şi aminte de soldaţii din cosmoport Han îi era recunoscător.

— Am venit aici să cumpărăm ceva, îi spuse el proprietarului. Să cumpărăm, mă auzi?

— Să cumpăraţi? Oo, poftiţi domnule şi priviţi, priviţi! Orice animal de casă pe care merită să-l ai se găseşte la cel mai bun magazin din Sector. Avem…

Han îi făcu semn să tacă. Îşi lăsă mâna pe locul unde micuţul şi împodobitul negustor ar fi trebuit să aibă un umăr.

— Sabodor, am să înlesnesc târgul ăsta. Ceea ce-mi trebuie este un Dinko. Ai vreunul?

— Dinko!? Pentru ce? Un Dinko? Ah, revoltător!

Gura, organul olfactiv şi ochii antenă simulară cumva dezgustul. Han zâmbi crispat.

— Ai unul pentru mine?

— Se face! Aşteptaţi aici!

Ondulându-se, Sabodor înaintă spre o cameră din spate. Proprietarul se întoarse mai-nainte ca Han şi Chewbacca să aibă timp să arunce o privire împrejur. În cele două perechi de apendice superioare ţinea o cutie. Înăuntru se afla un Dinko.

Puţine creaturi se bucurau de o asemenea notorietate

dubioasă precum Dinko al cărui temperament friza psihopatia. Era un mister al lumii zoologice cum puteau micuţele terori să se suporte una pe alta îndeajuns ca să se reproducă. Destul de mic pentru a încăpea în palma unui om – dacă omul ar fi fost destul de imprudent să-l ia în mână – Dinko-ul se încruntă spre ei. Puternicele-i picioare din spate se mişcau constant, iar cele două perechi de extremităţi apucătoare de pe piept se strângeau în gol căutând să se agaţe de ceva. Limba îi intra şi-i ieşea printre colţii strălucitori şi răi.

— Mai miroase? întrebă Han.

— O, nu! Şi de când a fost transbordat a fost în împerechere. Dar i s-a îndepărtat veninul.

Chewbacca rânji. Han întrebă:

— Cât costă?

Sabodor ceru o sumă exorbitantă. Han îi numără banii.

— O să-ţi dau exact jumătate din preţ, de acord?

Ochii antenă agitându-se neliniştiţi păreau gata să verse lacrimi. Wookieeul, fornăind, se aplecă spre Sabodor care se făcu cât mai mic cu putinţă.

— Recunoaşte, Sabodor, îl invită vesel Han, e o afacere bună!

— Tu câştigi, boci proprietarul, oferindu-i cutia.

Dinko-ul se arunca dintr-o parte în alta a containerului, spumegând.

— Şi încă un lucru, adăugă Han voios. Vreau să-i administrezi un sedativ uşor, atât cât să-l pot ţine un pic în palmă. Şi pune-l într-o altă cutie, ceva opac.

Sabodor acceptă deprimat, nerăbdător să-i vadă plecaţi din magazinul lui pe wookiee, om şi Dinko cât se putea de repede.

*

Ploovo „Doi-la-Unu”, rechin al împrumuturilor şi fost hoţ, bătăuş şi pilot din Cron Drift aştepta cu plăcere să ridice datoria impresionantă de la Han Solo.

Era triumfător, nu numai pentru că împrumutul iniţial aducea un profit strălucit pentru el şi cei care îl susţineau, ci şi pentru că îl ura din tot sufletul pe Solo şi astfel se materializa o interesantă formă de răzbunare.

în mesajul lui Solo, prin care promitea restituirea banilor, era menţionată întâlnirea pe Etti IV, în cel mai elegant bistrou din cosmoport.

Asta îi convenise lui Ploovo „Doi-la-Unu”; părerea sa era că munca grea şi distracţia trebuia să se combine ori de câte ori era posibil. Ringul de dans „Zbor Liber” era mai mult decât satisfăcător; era o bogăţie. Ploovo, departe de a fi încântător, era un bărbat masiv cu un temperament dificil, a cărui faţă era supusă unui tic nervos; dar venitul său îl făcea, evident, să fie acceptat în societate.

Se tolăni pe o canapea la o masă dintr-un colţ, alături de cei trei însoţitori pe care-i adusese cu el. Doi dintre ei erau oameni, bărbaţi încercaţi care aveau asupra lor un număr mare de arme ascunse. Cel de-al treilea era un biped solzos şi cu bot lung, originar de pe Davnar II şi care avea o adevărată înclinaţie către execuţii.

Ploovo, etalând mai mulţi bani decât era nevoie pentru a trezi simţul ospitalităţii în chelneriţă, îşi aranjă ciuful negru şi unsuros. În timp ce aştepta exulta la gândul răzbunării pe Han Solo. Nu că pilotul n-ar plăti. Dar Solo fusese mult timp un motiv de iritare, întotdeauna gata cu vreo scuză ca să nu plătească, batjocorindu-l pe Ploovo şi tulburându-l în acelaşi timp. De câteva ori Ploovo se făcuse de râs în faţa sprijinitorilor săi din cauza diferendelor lui Solo, iar aceştia nu fuseseră prea amuzaţi. Codul etic obligatoriu al conducerii unei întreprinderi ilegale îl reţinea pe Ploovo să-l dea, pe căpitanul-proprietar al Şoimului Mileniului, pe mâna legii; cu toate acestea, o împrejurare locală convenabilă putea servi la fel de bine scopurilor rechinului.

Intrând cu Chewbacca alături şi cu o cutie de metal în mână, Han aprecie calitatea ringului de dans „Zbor Liber”.

Ca aproape pe orice planetă civilizată, şi aici se aflau amestecate multe specii cunoscute sau străine, într-un

ghiveci greu de clasificat. Han, care văzuse cam cât ar putea să vadă un om într-o galaxie, descoperi că nu putea identifica decât jumătate din tipurile de specii neumane prezente aici. Nu era neobişnuit. Stelele erau atât de numeroase încât nimeni nu putea cataloga toate fiinţele raţionale pe care le prăsiseră. Han nici nu mai ştia de câte ori intrase în camere ca aceasta, plină cu o varietate de forme, sunete şi mirosuri ciudate. Putea să identifice fără greutate o duzină de tipuri de aparate de respiraţie folosite de entităţile ale căror sisteme biologice nu erau compatibile cu atmosfera standard.

Han aprecia în special acele femei umane, şi aproape umane, îmbrăcate în mătăsuri sclipitoare, straie ornate şi luminescente. Una înaintă spre el, direct de la o masă cu jocuri ca „Mind-Jam”, „Senso-Switch”, „Reflex Races” şi „Star-fight”. Era o fată înaltă, suplă, cu pielea rubinie, păr argintiu, îmbrăcată cu o rochie ce părea a fi ţesută dintr-o ceaţă albă.

— Bine-ai venit astronautule, zâmbi ea luându-l de braţ. Ce-ai zice să dăm un ocol ringului?

Han îşi mută povara în cealaltă mână în timp ce Chewbacca îl privea dezaprobator; multe din aventurile lor mai puţin fericite începuseră astfel.

— Desigur! răspunse Han cu entuziasm. O să dansăm, să ne îmbrăţişăm, „să ne altoim”! Dar un pic mai târziu.

Ea îi aruncă un zâmbet înnebunitor – ca să-i arate că nu era nimic personal – şi se duse să întâmpine un alt client înainte ca Han să se îndepărteze.

Ringul de dans, „Zbor Liber”, era o bombă clasa întâia. Era prevăzută cu un câmp gravitaţional de cea mai bună calitate şi cu o consolă care se întrezărea printre sticle, robinete, cepuri şi alte accesorii. Gravitaţia putea fi modificată oriunde în cadrul localului sau pe ring şi astfel perechile puteau pluti cu o graţie lipsită de efort. Şi Han descoperise separeuri şi mese unde specii din lumi cu gravitaţie minimă stăteau confortabil, gravitaţia fiind redusă pentru ei.

Han şi Chewbacca înaintară în întunecimea localului auzind zgomote de pahare ciocnindu-se şi de limbaje suprapunându-se zgomotului sistemului de sonorizare. Respirară arome de aerosoli; o abundenţă de fumuri şi de aburi cu tente diverse care sfidau sistemul de ventilaţie, pluteau în straturi multicolore.

Îl zări pe Ploovo „Doi-la-Unu” fără nici o problemă; marele hoţoman găsise o masă mare într-un colţ ca să-l poată vedea mai bine pe datornicul său. Han şi Chewbacca veniră spre el. Ploovo arboră un zâmbet studiat, neconvingător.

— Solo, bătrâne. Vino, ia loc.

— Scuteşte-ne de rahatul ăsta, „Doi-la-Unu”.

Han se aşeză lângă Ploovo. Chewbacca îşi atârnă arbaleta de umăr şi luă loc de partea cealaltă a mesei astfel încât el şi Han să aibă spatele păzit. Han lăsă jos cutia pe care o ducea. Ploovo o mângâie lacom din ochi.

— Poţi sporovăi, îl invită Han.

— Hai, Solo, îl mustră Ploovo, gata să ignore orice insultă în prezenţa impunătoare a banilor, nu aşa se vorbeşte unui bătrân binefăcător.

Ploovo fusese deja informat că doi piloţi vagabonzi schimbaseră o mare cantitate de marfa pe bani gheaţă. Întinse mâna spre cutie. Dar Han fu mai iute.

Pilotul îl privi provocator cu coada sprâncenei ridicată.

— Plata ta se află înăuntru. Plus dobânda. Cu asta suntem chit, Ploovo.

Ciudat, Ploovo dădu din cap, imperturbabil, mişcându-şi codiţa şi fălcile. Han era gata să-l întrebe de ce, când un mârâit de avertisment al lui Chewbacca îl întrerupse. Câţiva soldaţi ai Poliţiei securităţii intrară în localul „Zbor Liber”. O parte se opriră la uşă în timp ce ceilalţi îşi croiră drum înăuntru.

Han desfăcu cureluşa care ţinea dezintegratorul în toc. Zgomotul îl făcu pe Ploovo să se întoarcă.

— Păi, ăă, Solo, jur că n-am nici un amestec în chestia asta. Suntem chit, aşa cum ai spus şi tu. Nici măcar eu nu

aş îndrăzni să devin informator şi să-mi risc viaţa. (Puse o mână grasă şi acaparatoare pe cutie.) Cred că domnii aceştia în uniforme maro, caută un bărbat cu semnalmentele tale. De vreme ce eu nu mai sunt interesat de integritatea voastră, propun ca tu şi camaradul tău flocos s-o ştergeţi imediat de aici.

Han nu-şi pierdu timpul întrebându-se cum îi dăduse Autoritatea de urmă după ce obţinuse acte noi pentru Şoim şi certificate de identitate pentru el şi Chewbacca. Se aplecă spre Ploovo, cu mâna dreaptă pe dezintegrator.

— De ce să nu stăm noi aici un timp, „colega”? Şi atâta timp cât suntem aici, se adresă servitorilor lui Ploovo, aveţi cu toţii permisiunea să vă puneţi mâinile pe masă, ca Chewie şi cu mine să le putem vedea. Acum!

Pe buza superioară a lui Ploovo se iveau broboane de sudoare. Dacă cineva ar fi făcut acum o mişcare, cu siguranţă el ar fi devenit primul cadavru. Îngăimă un ordin şi oamenii săi se supuseră cererii lui Han.

— Linişteşte-te, Solo, îl imploră Ploovo, deşi Han era destul de calm, spre deosebire de faţa lui Ploovo care căpătase un alb bolnăvicios. Nu lăsa temperamentul acela bine cunoscut să-ţi ia minţile. Tu şi wookieeul puteţi fi atât de iraţionali câteodată. Ca de exemplu când Big Bunji n-a avut grijă să vă plătească, iar voi doi i-aţi depresurizat incinta. El şi personalul abia dacă au avut timp să-şi pună costumele de supravieţuire. Lucruri de genul acesta dau unui om o reputaţie proastă, Solo!

Acum Ploovo tremura, aproape că uitase de bani.

Doi soldaţi şi un sergent se opriră lângă masă. Venirea lor chiar în acea clipă nu putea să-l nemulţumească mai tare pe Ploovo.

— Toată lumea de la această masă să prezinte actele de identitate.

Chewbacca îşi luase aerul cel mai nevinovat, iar ochii lui mari de un albastru deschis se întoarseră către soldaţi. El şi Han prezentară actele falsificate. Mâna pilotului stătea lângă patul armei, cu toate că un schimb de focuri în aceste

condiţii, cu uşa păzită de întăriri, ar fi oferit puţine şanse de supravieţuire.

Sergentul Espo ignoră actele lui Ploovo şi ale bandei sale. Frunzărindu-le pe ale lui Han, întrebă:

— Astea sunt corecte? Nava de transport care a aterizat azi e a dumneavoastră?

Han nu putea fi mai decepţionat. Iar dacă Autoritatea făcuse deja legătura între nava sa de identitate şi întâmplările privind aterizarea ilegală pe Duroon, era ca şi mort. Totuşi, reuşi să pară uşor amuzat şi oarecum uimit de toate aceste întrebări.

— Bineînţeles, ofiţere. S-a întâmplat ceva?

Se uită la el cu o privire inocentă de nou născut.

— Am primit semnalmentele tale de la responsabilul docurilor, răspunse sergentul. Nava ta a fost sechestrată. Nu se potriveşte cu standardele de siguranţă ale Autorităţii.

Han îşi schimbă planurile.

— Are toate aprobările, obiectă el, gândindu-se că ar trebui să le ştie pe toate de vreme ce el le falsificase.

Sergentul dădu din mână.

— Acelea au expirat. Nava ta nu corespunde noilor standarde. Autoritatea a redefinit nivelul performanţelor navelor şi, din câte am auzit, nava ta îl încalcă în vreo zece puncte şi nici nu apare pe lista Waiver. Examinând-o doar din exterior au descoperit că raportul masă/capacitate de transport şi sistemul de armament le depăşesc cu mult pe cele ale unei nave civile. Se pare că mare parte a scuturilor de radiaţie au fost îndepărtate când conductele propulsorului au fost tăiate şi reorientate. De asemenea are şi sistemul acela ciudat de abordare, scuturi defensive suplimentare, compensatoare grele de acceleraţie şi un încurcat dispozitiv de detectare cu rază lungă de acţiune. Halal pocnitoare.

Han îşi ridică braţele cu modestie; de data asta nu-i venea să exulte de mândrie şi bucurie.

Sergentul Espo continuă.

— Vezi, când pilotezi o chestie grozavă ca aia, cu

încărcătură mică dar cu posibilităţi peste standarde, Autoritatea Sectorului Corporativ începe să se gândească că ai putea face ceva ilegal cu ea. Va trebui să fie adusă la caracteristicile originare; va trebui să te prezinţi să faci aranjamentele.

Han râse uşurat.

— Sunt sigur că e o greşeală.

Ştia că fusese norocos că nu forţaseră încuietorile pentru o percheziţie la bord. Dacă ar fi văzut echipamentul antisenzor, aparatul de bruiere şi de contramăsuri şi dispozitivul de monitorizare cu bandă largă, acesta ar fi fost motiv de arestare.

Şi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi descoperit compartimentele de contrabandă? gândi el.

— O să trec pe la biroul şefului cosmoportului imediat ce-mi rezolv afacerile, promise Han.

Acum realiză de ce fusese Ploovo „Doi-la-Unu” aşa de mulţumit. Rechinul nici măcar nu trebuise să încalce protocolul criminal sau să-şi rişte poziţia acţionând împotriva lui Han şi Chewbacca; Ploovo ştiuse că Şoimul Mileniului, sub orice nume ar fi fost înregistrat, nu ar corespunde standardelor Autorităţii.

— Degeaba, zise sergentul Espo. Ordinele sunt să vă escortez acolo imediat ce sunteţi descoperiţi. Şeful cosmoportului vrea să rezolve problema aceasta imediat.

Soldaţii Espo fură dintr-o dată mai atenţi.

Han zâmbi îndurerat. Spuse tot felul de lucruri fără noimă în sens de înţelegere. Între timp se gândi calm la dilema sa. Autoritatea va dori să cerceteze toate actele navei, jurnalul de bord, acreditările proprietarului. Când acestea vor prezenta discrepanţe, va urma o întreagă scanare de identificare: modelele porilor, indecşii retinieni şi corticali – întreaga rutină, în cele din urmă ar afla cine sunt Han şi Chewbacca şi apoi ar începe cu adevărat necazurile. Era axiomatic pentru filosofia lui Han, că nu trebuie să te apropii niciodată, de puşcărie mai mult decât este necesar. Dar aşezat aici nu putea opune o rezistenţă eficientă. Îi

aruncă o privire lui Chewbacca care se amuza arătându-şi dinţii soldaţilor într-un zâmbet fioros. Wookieeul surprinse totuşi privirea lui Han şi îşi înclină uşor capul. Drept răspuns pilotul se ridică.

— Să ne ocupăm, deci, de această problemă neplăcută, sergente, ca să ne putem vedea cu toţii de treabă!

Chewie se îndreptă spre masă, atent la Han, şi cu o labă pe cureaua arbaletei. Han se aplecă ca să schimbe un ultim cuvânt cu Ploovo.

— Îţi mulţumesc pentru clipele plăcute, bătrâne coleg. Ne vom întoarce cât putem de curând la tine, îţi promit. Şi ca să nu uit, poftim plata ta.

Deschise partea din faţă a cutiei şi se dădu înapoi.

Ploovo vârî mâna în cutie aşteptându-se să-şi umple palma cu bani minunaţi, plăcuţi la pipăit. În schimb, colţi mici şi ascuţiţi muşcară partea cărnoasă a degetului mare. Ploovo ţipa în timp ce turbatul Dinko se strecură afară şi-şi adânci ghearele ca nişte ace în stomacul moale al lui Ploovo. De creasta dorsală a Dinko-ului era prinsă chitanţa Autorităţii, modul atent de plată a datoriilor lui Han.

Atenţia espoşilor se îndreptă către masă, în timp ce bosul criminal urla. Unul dintre oamenii lui Ploovo încercă să-i smulgă Dinko-ul patronului în timp ce ceilalţi ezitau.

Dinko-ului nu-i ajungea; ciopârţea mâinile stângace cu pintenii picioarelor din spate, apoi îi pulveriză pe toţi cei de la masă cu jeturi scârboase din punga cu lichid urât mirositor. Puţine lucruri din natură sunt mai respingătoare decât secreţia defensivă a Dinko-ului. Oamenii şi humanoidul căzură pe spate, tuşind şi înecându-se, uitând de şeful lor.

Soldaţii Securităţii încercau să înţeleagă ce se întâmpla de oamenii se împiedicaseră şi veniseră peste ei, lăsându-l pe Ploovo la cheremul micii bestii turbate. Dinko-ul încerca acum energic să-l devoreze, începând cu nasul, care părea a-i aminti de inamicii lui naturali.

— Yahhh! se plânse Ploovo, smucindu-l pe hotărâtul Dinko. Luaţi-l de pe mine!

— Chewie!

A fost tot ceea ce Han avu timp să ţipe. Îl pocni pe cel mai apropiat Espo, nedorind să tragă de la mică distanţă. Esposul prins cu garda lăsată căzu secerat pe spate. Chewie se descurcă mai bine, luându-i pe ceilalţi doi de centuri şi izbindu-i cap în cap, producând un zgomot ca de gong din căştile lor cu suprafaţă superdură. Apoi wookieeul se pierdu cu agilitate în mulţime, urmându-şi prietenul.

Espoşii de la uşă, ţinând dezintegratoarele în bandulieră, traseră, dar mulţimea confuză se îngrămădea împrejur fără ca cineva să aibă vreo idee despre ceea ce se întâmpla. Dansatoarele antigravitaţionale începură să coboare ca şi cum le-ar fi fost atrasă atenţia de la diversele stimulente psihotropice şi placebouri. Încăperea se umplu de un „Ce?" rostit în diverse limbi.

Ploovo „Doi-la-Unu", îndepărtând cu forţa în cele din urmă Dinko-ul de pe nasul lui, îl aruncă în cealaltă parte a încăperii. Dinko-ul ateriză pe masa unei matroane bogate tăind pofta de mâncare a celor aflaţi la masă.

Ploovo, mângâindu-şi încă botul, se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Han Solo sărind peste bar.

— Uite-l! exclamă boss-ul lumii interlope.

Cei doi barmani se grăbiră să-l oprească pe Han rotind bastoanele paralizante pe care le ţineau în spatele barului pentru păstrarea ordinii. Cu încheieturile mâinilor încrucişate, Han pară lovitura primului barman, oprind coborârea bastonului paralizant, îşi ridică genunchiul şi cu o lovitură de cot îl trimise pe primul „mixolog" peste cel de-al doilea. Chewbacca sărind peste bar după colegul lui şi scoţând un muget vesel, care făcu să se cutremure încheieturile barului, căzu deasupra barmanilor.

O lovitură de dezintegrator trasă de unul din Espoşii de la intrare făcu praf un glob de cristal ce conţinea grog Novanian vechi de 400 de ani. Mulţimea ţipa, marea majoritate aruncându-se la podea. Alte două lovituri smulseră bucăţi din bar şi aproape arseră depozitul de numerar.

Han se luptase să treacă peste grămada făcută de Chewie şi cei doi barmani. Îşi apucă dezintegratorul şi trase câteva salve scurte către Esposii. Unul căzu cu umărul fumegând, iar ceilalţi se împrăştiară ca să găsească o acoperire. Din partea opusă Han putea să-l audă pe Ploovo şi pe oamenii lui croindu-şi drum, ţipând şi lovind clienţii. Se îndrepta spre bar.

Han se întoarse către obiectivul său, comenzile de controlul gravitaţiei. Fără să se oprească să le analizeze începu să mute cu frenezie indicatoarele la maxim. Din fericire pentru toată lumea care nu se afla în zona izolată a barului, nimic nu se întâmplă atunci când câmpul gravitaţional se schimbă. Astfel că nimeni nu fu strivit sau făcut bucăţele.

Han adusese tot localul la nivelul de gravitaţie 3,5 standard. Entităţi de toate felurile se prăbuşiră pe covoare, ţintuite la podea de greutatea incredibilă a propriilor corpuri şi dovedind astfel că acolo nu erau locuitori ai unei planete cu atracţie gravitaţională puternică. Esposii o păţiră ca toată lumea. Ploovo „Doi-la-Unu” semăna foarte tare cu o scrumbie aplatizată, observă Han.

Era linişte, cu excepţia unor respiraţii şuierătoare şi a gemetelor celor care se loviseră în cădere. Cu toate aceste nimicuri nu părea nimeni lovit grav. Han îşi puse la loc dezintegratorul studiind comenzile câmpului gravitaţional spunându-şi: Ceea ce ne trebuie nouă este un coridor strâmt ca să ieşim de aici. Dar îşi muşca buza şi degetele se aşezau nehotărâte pe butoane.

Cu un strigăt de nerăbdare Chewbacca, care-i liniştise pe ambii barmani, îl ridică pe Han de umeri şi-l dădu la o parte. Wookieeul se lăsă deasupra consolei mişcându-şi degetele cu precizie şi trăgând frecvent cu ochiul înspre uşă. În câteva clipe corpurile a două sau trei fiinţe care făceau de-a lungul coridorului o gravitaţie mai mică se ridicară uşor. Toţi ceilalţi, Esposii şi contingentul lui Ploovo din lumea interlopă rămaseră lipiţi la podea. Chewbacca se lăsă uşor peste bar şi intră în pasajul cu gravitaţie normală,

Se răsti plin de el la Han.

— Păi, eu am fost cel care s-a gândit la asta, nu-i aşa? bombăni pilotul urmându-şi prietenul.

Ajunşi în afara ringului „Zbor Liber” trase discret uşile în spatele lui şi îşi aranjă hainele în timp ce Chewie se peria cu un aer dezgustat.

— Hei Chewie, ai lăsat-o cam moale cu stânga, nu-i aşa? întrebă Han. Îţi pierzi viteza, bătrâne?

Chewbacca irupse sălbatic: vârsta era un subiect de glumă permanent între ei.

Han opri un grup de cheflii care erau gata să intre la „zbor Liber”.

— Acest local este închis oficial, anunţă cu importanţă. Este în carantină. Febra lui Fronk.

Cheflii, intimidaţi de numele acestei maladii imaginare, nici nu se gândiră să o pună la îndoială. Plecară imediat.

Cei doi parteneri înşfăcară primul robo-hack[1] pe care-l văzură şi se grăbiră spre navă.

— Vin vremuri grele pentru afaceristul independent, se plânse Han Solo.

---

[1] Robo-hack: vehicul.

CAPITOLUL 3

Câteva minute mai târziu robo-hack-ul îi lăsă pe Han şi Chewbacca după un colţ, lângă docul nr. 45. Se gândiră că e mai înţelept să prospecteze zona mai întâi, să vadă dacă n-au ajuns mai înainte forţele legii şi ordinii. Trăgând cu ochiul după colţ, zăriră un ajutor al şefului cosmoportului care, plin de simţul datoriei, încuia uşile docului cu un dispozitiv, pentru a sechestra nava. Han îşi trase prietenul deoparte pentru o mică discuţie:

— N-avem timp să aşteptăm cale liberă, Chewie; în scurt timp o să se lămurească lucrurile la ringul „Zbor Liber”. Pe de altă parte fraierul ăsta e cât pe-aci să închidă docul, iar patrulele Espo ar deveni curioase dacă ne-ar vedea pe noi că încercăm să spargem uşile.

Se uită încă o dată. Ajutorul aproape că terminase conectarea alarmei la solenoizii uşii blindate. Fără îndoială că şi cealaltă uşă a docului fusese asigurată. Han privi împrejur şi văzu în spatele său un magazin de băuturi. Îşi apucă tovarăşul de cot.

— Iată planul...

Un minut mai târziu ajutorul şefului cosmoportului prinsese încuietorile masive şi terminase de asigurat dispozitivul de sechestrare. Uşile blindate se închiseră cu un clang fără ca între ele să rămână cea mai mică crăpătură.

Ajutorul scoase o cheie codificată molecular din lăcaşul situat în dispozitiv şi acesta fu activat. Acum, o simplă atingere ar fi informat instantaneu forţele Espo. Ajutorul îşi băgă cheia la centură şi se pregăti să raporteze terminarea misiunii. Tocmai atunci un wookiee mare şi urâcios veni clătinându-se, beat, ţinând în mâna-i păroasă o oală de 10 litri plină cu o băutură urât mirositoare. Tocmai când wookieeul ajunsese în dreptul ajutorului, un bărbat venind din cealaltă direcţie nu reuşi să evite împleticelile.

Ciocnirea complicată între cei trei oameni avu ca rezultat rostogolirea wookieeului şi vărsarea băuturii peste ajutorul lipsit de noroc.

Imediat se iscă un adevărat iad de acuzaţii şi contraacuzaţii, toate rostite cu voce ridicată. Wookieeul bolborosea oribil către cei doi bărbaţi strângând pumnii şi gesticulând din cauza băuturii vărsate. Ajutorul şefului de cosmoport îşi ştergea fără folos tunica îmbibată. Celălalt participant la accident încercă să fie de ajutor.

— O, ce păcat, te-ai umplut de chestia aia, rosti Han pe un ton grijuliu, în timp ce încerca să stoarcă puţin din băutura turnată pe tunică.

Ajutorul şi wookieeul schimbau tot felul de acuzaţii contradictorii despre vina celui ce produsese accidentul. Trecătorii mergeau mai departe nedorind să se implice.

— Prietene, ar trebui să-ţi dai tunica la spălat imediat, îl sfătui Han, sau mirosul n-o să mai iasă niciodată.

Ajutorul, cu o ultimă ameninţare la adresa wookieeului, se îndepărtă încet. Temându-se că un supraveghetor ar putea să treacă pe acolo şi să-l vadă – sau şi mai rău, să-l miroasă – mări pasul. Se grăbea lăsându-i pe ceilalţi doi să se certe pe tema vinovăţiei. Însă cearta se opri imediat ce ajutorul dispăru. Han ţinea în mână cheia ce o scosese de la centura ajutorului în timpul ciocnirii, i-o dădu lui Chewbacca.

— Du-te şi încălzeşte motoarele navei, dar nu cere aprobare de decolare. Mai mult ca sigur că şeful cosmoportului ne-a reţinut la sol. Dacă ar exista vreo navă de patrulare, imediat s-ar înfige în spinarea noastră.

Aproximă cam la opt minute timpul de când plecaseră de la „Zbor Liber”; norocul nu putea să-i ţină prea mult.

Chewbacca făcu pregătirile de decolare, în timp ce Han fugi printre docuri. Depăşi trei până să se oprească la cel pe care îl căuta. În acel loc se găsea o navă de transport curată şi proaspăt vopsită. Numele şi simbolurile de identificare erau afişate cu mândrie la pupa navei, iar câţiva roboţi erau ocupaţi cu încărcarea unor mărfuri sub

supravegherea echipajului care arăta dezgustător de cinstit. Han se aplecă printre uşile blindate deschise, făcându-le cu mâna.

— Bună. Tot mâine decolaţi?

Unul dintre ei îi răspunse confuz la salut:

— Nu mâine prietene, în seara asta la ora 21:00, ora planetară.

Han simulă surprinderea:

— A, da? Atunci cer liber.

Omul îi răspunse cu un „La revedere” în timp ce Han se îndepărta liniştit. Imediat ce se află în afara câmpului lor vizual o luă la fugă.

Când ajunse înapoi la docul 45, îl găsi pe Chewbacca conectând dispozitivul de sechestrare şi legându-l de interiorul uşilor blindate. Han dădu din cap aprobator.

— Isteţ băiat. Suntem pregătiţi?

Wookieeul scânci afirmativ şi închise uşile blindate. Le încuie pe dinăuntru de data aceasta şi aruncă cheia moleculară.

Han deja îşi luase locul în cabină. Punându-şi casca chemă turnul de control. Folosind codul de identificare al navei din docul 41, ceru ca ora de decolare să fie schimbată de la ora 21:00 ora planetară, la clipa de faţă, cerere care nu era neobişnuită pentru o navă vagabond, al cărei orar se putea schimba brusc. Cum nu prea era mult trafic şi nava trecuse verificările, aprobarea de decolare a fost dată imediat.

Chewbacca tocmai îşi fixa centura de siguranţă când Han ridică nava. Propulsoarele izbucniră şi Şoimul decolă încet de pe Etti IV. Când Esposii vor apărea în docul 45 şi vor forţa uşile blindate, reflectă Han, o să le fie greu să înţeleagă cum a putut cineva să se furişeze cu o navă pe sub nasul şefului cosmoportului.

Nava se separă de câmpul gravitaţional al planetei Etti IV.

Chewbacca era bine dispus şi entuziasmat de straşnica evadare. Botul pielos al wookieeului se întinse într-un rânjet

hidos-drăgălaş, iar el cânta – sau scotea sunete pe care poporul său le numea cântec – din tot sufletul. Se auzea incredibil de tare în cabina strâmtă.

— Hai, Chewie, îl imploră Han înghiontindu-l, toate instrumentele saltă.

Wookieeul termină cântecul cu un fel de yodel.

— Şi pe de altă parte, încă n-am ieşit din furtună.

Chewbacca îşi pierdu privirea calmă şi mugi interogativ. Han dădu din cap.

— Nu, Ploovo şi-a primit banii; indiferent cât de întors e el, susţinătorii lui n-or să plătească nici un contract pentru capetele noastre. Am vrut să spun că antena cu rază lungă pe care am cârpit-o împreună n-o să dureze o veşnicie. Avem nevoie de alta, ultimul tip. Espoşii şi toţi ceilalţi cărora le place să aresteze oameni cred că au un model nou de senzor care scapă detecţiei cu echipament mai vechi. Avem nevoie şi de aşa ceva ca să putem face din nou bani. Încă un lucru – dacă vrem să lucrăm prin zonă ne trebuie o chestie din asta, Waiver; trebuie să ne strecurăm şi noi cumva pe lista aia. Fir-ar să fie, Autoritatea Sectorului Corporativ a stors mii de sisteme solare; aproape că pot să miros toţi banii ăia! Nu trecem noi pe lângă prada asta grasă doar pentru că nu-i place cuiva de aici capacitatea noastră de decolare.

Termină de pregătit saltul în hiperspaţiu şi se întoarse la partenerul său cu un rânjet viclean:

— Acum, de vreme ce Autoritatea nu ne datorează nici o favoare, ce ne rămâne de făcut?

Părosul camarad mormăi o dată. Han duse mâna la piept şi se prefăcu şocat.

— În afara legii; zici? Noi!? Aşa-i prietene. Vom lua atâta bănet de la Autoritate încât nu vom avea ce să facem cu el, chicoti Han. Dar mai întâi este timpul să întâlnim şi să salutăm vechi prieteni. După asta ar trebui ca toată lumea să-şi păzească banii!

Trebuia să o facă pas cu pas, bineînţeles. Saltul în hiperspaţiu îi duse pe o planetă care numai pustie nu era, o

exploatare minieră uitată, unde Autoritatea nu se deranjase să ţină birouri. Un bătrân de acolo care văzuse şi vremuri mai bune, i-a pus în legătură cu căpitanul unei barje de cursă lungă. După ce au fost verificaţi, cu viaţa atârnând de un fir de păr dacă ar fi dat răspunsuri greşite, li se oferi o întâlnire.

La rendez-vous, undeva în spaţiu, au fost întâmpinaţi de o mică navă de salvare. După ce au fost precaut verificaţi şi s-a dovedit că Şoimul nu ducea la bord decât pilotul şi copilotul, cei doi au fost conduşi pe a doua planetă a unui sistem stelar apropiat. Nava de salvare îi însoţea; aterizară urmăriţi de gurile unor tunuri turbo-laser.

Locul era o îngrămădire de locuinţe. Trase ici şi colo, se afla un mare sortiment de nave şi echipamente, multe dintre ele stricate şi putrezite, desfăcute pentru piese de schimb.

Când Han coborî de pe rampa navei, faţa i se lumină de un zâmbet echivoc.

— Bună Jessa. Prea mult a trecut, păpuşico.

Femeia care aştepta la baza rampei se uita la el cu dispreţ. Era înaltă, părul era o grămadă de cârlionţi blonzi, iar formele îi erau scoase în evidenţă de veşmintele pe care le purta. Nasul un pic în vânt acumulase pistrui sub diverşi sori; Jessa fusese cam pe tot atâtea planete ca Han. Ochii ei mari şi căprui nu oglindeau decât batjocură.

— Prea mult, Solo!? Ai fost ocupat cu meditaţii religioase sau conferinţe mercantile? Livrări de lapte pentru Fondul Interstelar de întrajutorare a Copiilor? Păi nu-i de mirare că n-am mai avut nici o veste de la tine. Ce înseamnă până la urmă un an standard, mai mult sau mai puţin, ai?

— Mi-a fost dor de tine, fu răspunsul lui Han.

Coborând spre ea îi căută mâna.

Jessa îl evită, iar bărbaţi înarmaţi ieşiră la iveală.

Purtau salopete, măşti de topitori de fuziune, centuri cu unelte şi lentile unsuroase, dar armele le erau confortabile. Han dădu trist din cap:

— Jess, mă înţelegi greşit, ai să vezi.

Dar înţelese că primise un avertisment explicit şi hotărî că ar fi mai bine să schimbe vorba:

— Unde-i Doc?

Dispreţul dispăru de pe faţa lui Jessa, dar îi ignoră întrebarea.

— Vino cu mine, Solo.

Lăsându-l pe Chewbacca să păzească Şoimul, Han o însoţi prin baza temporară. Terenul de aterizare era o întindere plată, formată prin fuziune (aproape orice material solid se preta la fuziune, ştia Han: minerale, materie vegetală sau orice duşmani vechi de care nu mai aveai nevoie). Tehnicienii bărbaţi, femei, umani sau neumani, se îngrămădeau peste vehicule şi maşinării de toate categoriile, ajutaţi de o varietate mare de roboţi şi alte automate, angajaţi în reparaţii şi modificări.

Pe măsură ce înainta Han le admira activitatea. Un tehnician care să lucreze la negru putea fi găsit oriunde, dar Doc, tatăl Jessei avea o afacere care era faimoasă printre toţi cei care încălcau legea. În caz că doreai să-ţi repari nava fără ca cineva să te întrebe prin ce bătălii ai trecut, dacă voiai să schimbi identitatea navei pentru motive care ar fi mai bine să nu se cunoască, sau dacă aveai un echipament furat de vânzare, Doc era persoana de contactat. Dacă întruneai toate condiţiile unei verificări riguroase. Dacă se putea face ceva cu vreo maşinărie, el şi cu tehnicienii lui proscrişi puteau s-o facă.

Mai multe dintre modificările aduse Şoimului Mileniului au fost realizate prin bunăvoinţa tehnicienilor proscrişi; Doc şi cu Han avuseseră de-a face de multe ori. Han îl admira pe bătrânul ingenios pentru că fusese căutat ani de zile de Autoritate şi de alte forţe oficiale, dar niciodată arestat. Doc se ascunsese în spatele mai multor birocraţi corupţi decât văzuse Han vreodată. Mai multe unităţi de şoc veniseră împotriva tehnicienilor proscrişi numai pentru a captura clădiri abandonate şi vechituri nefolositoare. Doc glumea, spunând că este singurul criminal din galaxie care va trebui să se gândească la un sistem de pensii pentru angajaţi.

Croindu-şi drum printre docurile de reparaţii şi mormanele de piese dezasamblate, Jessa îl conduse pe Han prin cel mai mare hangar al bazei. La un capăt, plăci de Permex fuseseră îmbinate, formând un birou cubic rigid. Dar când uşa se ridică la comanda Jessei, văzuse că Doc îşi păstrase gusturile. În birou se găseau covoare ţesute Wrodiam strălucind multicolor, fiecare dintre ele fiind opera mai multor generaţii. Mai erau şi rafturi cu cărţi rare, sculpturi, picturi realizate de pictori celebri, iar altele făcute de necunoscuţi, dar care-i plăcuseră lui Doc. Camera mai avea şi un birou din lemn parfumat, sculptat, şi care avea un singur obiect pe el, un holocub reprezentând-o pe Jessa. Era înfăţişată purtând o rochie modernă de seară, zâmbitoare, mai degrabă o fată frumoasă la prima ieşire în lume decât un pilot-tehnician genial.

— Unde-i bătrânul? întrebă Han văzând camera goală.

Jessa se lăsă în fotoliul din spatele biroului, îşi încleştă mâinile pe braţele groase ale fotoliului.

— Nu e aici, Solo. Doc a dispărut.

— Ce informaţie, n-aş fi ghicit văzând camera goală. Uite Jess, n-am timp de joacă oricât ţi-ar place ţie. Vreau…

— Ştiu ce vrei! zise ea tristă. Nimeni nu vine aici fără să ştie ce vrea de la noi. Dar tatăl meu nu e aici. A dispărut, Şi n-am reuşit sub nici o formă să dau de el. Crede-mă Solo, am încercat totul.

Han se aşeză uşor pe un scaun din faţa biroului. Jessa îi explică:

— Doc a plecat la cumpărături – ştii tu, cumpărături care s-ar potrivi cu cererile pieţei, sau pentru vreo comandă specială. S-a oprit în trei locuri, dar în al patrulea n-a mai ajuns. Pur şi simplu. El, trei membri ai echipajului şi o navă.

Lui Han îi veni în minte imaginea bătrânului, cu mâinile lui asprite de muncă, cu expresia dură şi cu un halou de păr alb. Lui Han îi plăcuse, dar dacă Doc dispăruse, asta era. Puţini oameni care se evaporaseră în circumstanţe asemănătoare mai apăruseră vreodată. Han călătorise întotdeauna fără bagajul emoţional pentru că durerea era

un sentiment prea greu de purtat printre stele.

Aşa că nu se mai gândi decât la un „Adio, Doc” şi să încheie afacerea cu Jessa, singura rudă a bătrânului. Dar, când îşi reveni din gânduri, văzu că ea i le citise pe faţă.

— Ai trecut destul de repede peste dispariţie, nu-i aşa Solo? întrebă încet. Pe tine nimeni nu te impresionează prea tare, nu-i aşa?

Asta îl deranjă.

— Dacă eu aş fi dispărut, Doc ar fi început să mă plângă, Jess? Dar tu? Îmi pare rău, dar viaţa merge înainte, iar dacă pierzi din vedere chestia asta, draga mea, te dai singur la o parte.

Ea deschise gura să-i răspundă, dar se răzgândi schimbând tactica. Vocea îi deveni ascuţită ca o lamă vibrând.

— Foarte bine. Să ne întoarcem la afaceri. Ştiu ce cauţi: senzorii, antena şi Waiver-ul. Pot să-ţi fac rost de toate. Am pus mâna pe un dispozitiv de senzori puternic, compact, un sistem militar construit pentru nave de prospectare cu rază lungă de acţiune. S-a rătăcit pe la noi venind de la o bază de aprovizionare, printr-o coincidenţă aranjată de mine. Pot să-ţi procur şi un Waiver. Mai rămâne doar problema preţului, zise ea privindu-l glacial.

Lui Han nu-i prea plăcea felul în care pusese ea problema.

— Banii vor fi cum se cuvine, Jess. Am doar…

Îl întrerupse din nou:

— Cine a pomenit de bani? Ştiu exact cât ai, de unde îi ai şi cât i-ai dat lui Ploovo. Nu-ţi dai seama că auzim totul mai devreme sau mai târziu? Să cred eu că un imbecil care a făcut trafic cu arme e lefter!?

Se lăsă pe spate cu mâinile împreunate.

El era confuz. Plănuise să se înţeleagă la o plată pe termen lung cu Doc, dar se îndoia că va putea să facă acelaşi lucru cu Jessa. Dacă ştia că nu poate să-i ofere un preţ bun, de ce mai vorbea cu el? îşi zise Han.

— Ai de gând să-mi explici, Jess? Sau trebuie să fac pe

ghicitorul?

— Nu-ţi mai bate gura Solo şi fii atent. Îţi propun o afacere: o mână spală pe alta.

Era neîncrezător, ştiind că ea nu va fi generoasă. Dar ce alternative avea? Trebuia să-şi repare nava sau să meargă undeva la marginea galaxiei şi să se roage pentru un contract de cărăuş de gunoi. Îi răspunse cu o blândeţe exagerată.

— Îţi ascult cu atenţie fiecare cuvânt. N-am să pomenesc de ce.

— Trebuie să ridici ceva, Solo; o extracţie. Dând deoparte amănuntele, în esenţă asta este: iei legătura cu nişte oameni şi îi duci unde vor ei să meargă, în limite raţionale. Nu se vor aştepta să-i laşi într-un loc riscant. Atenţia ta deosebită va fi de ajuns ca să-i convingă.

— De unde trebuie să-i ridic?

— Orron III. Este o lume eminamente agricolă, numai că Autoritatea are acolo un centru de date. Acolo se află pasagerii tăi.

— Un centru de date al Autorităţii!? explodă Han. Şi cum să ajung într-un asemenea loc? E ca şi cum m-aş duce la picnicul anual al espoşilor. Ascultă drăguţă, am nevoie de marfa asta de la tine, dar vreau să ajung şi la bătrâneţe; îmi propun să stau pe un balansoar la azilul bătrânilor cosmonauţi, dar ceea ce-mi propui tu exclude definitiv această opţiune.

— Nu-i o grozăvie atât de mare, replică Jessa. Sistemele de securitate internă nu sunt chiar atât de rele, pentru că doar două tipuri de vase pot ateriza pe Orron III – barje pentru recolte şi navele flotei Autorităţii.

— Da, dar dacă ai observat, Şoimul nu este nici una din astea două.

— Nu încă, Solo, dar o să schimb eu asta. Avem o carcasă de barje răpită în tranzit. N-a fost mare şmecherie. Aveau roboţi şi erau destul de prostuţi. O să fixez Şoimul Mileniului în interior prin cuplaje externe, în locul în care se află de obicei modulul de control. Oamenii mei pot aranja

structura carcasei, încât îi va păcăli atât pe espoşi, cât şi pe oficialităţile portului sau pe oricine altcineva. Tu aterizezi, contactezi persoanele respective şi-ţi iei zborul. Timpul mediu de rămânere la sol a unei barje este de aproximativ 30 de ore, încât vei avea destul timp la dispoziţie pentru a rezolva lucrurile. Odată intrat în tranzit te descotoroseşti de carcasa barjei şi eşti liber să vii acasă.

Cântări mult varianta aceea. Nu-i plăcea să se amestece nimeni în treburile navei sale.

— De ce să am eu plăcerea asta? Şi de ce Şoimul?

— Pentru că, unu la mână, îţi trebuie ceva de la mine aşa că o s-o faci. Pentru că, doi la mână, cu toate că eşti un mercenar imoral, eşti cel mai bun pilot pe care-l cunosc; ai pilotat de toate, de la jetpack până la nave adevărate. Cât despre Şoim, are măsura potrivită, iar capacitatea computerului tău ajunge pentru a conduce barja. E un târg cinstit.

Mai rămânea un singur lucru neclarificat.

— Cine sunt oamenii pe care trebuie să-i ridic? Se pare că vei avea o grămadă de necazuri din cauza lor.

— Nimeni cunoscut. Sunt amatori şi plătesc bine. Nu te priveşte ce fac, dar dacă vor să-ţi spună, e treaba lor.

El se zgâi la tavanul decorat cu perle strălucitoare. Jessa îi oferea tot ce avea nevoie pentru a jecmăni Autoritatea. Putea să renunţe la traficul de arme, la călătorii prost plătite către lumi uitate, toate aceste mizilicuri.

— Ei bine, conchise Jessa, să le spun tehnicienilor mei să se apuce de lucru, sau tu şi wookieeul v-aţi hotărât să daţi o lecţie galaxiei de prostia crimei şi să muriţi de foame în sărăcie?

Han încălecă scaunul.

— Mai bine mă laşi pe mine să-i spun vestea lui Chewie, sau şurubarii tăi se vor transforma în piese pentru băncile de organe.

*

Afacerea lui Doc – acum a Jessei – era foarte minuţioasă. Aveau detaliile de construcţie ale Şoimului Mileniului plus toate schiţele holografice pentru fiecare dispozitiv adăugat navei. Cu ajutorul lui Chewbacca şi a unui grup mic de tehnicieni, Han a îndepărtat învelişul motorului şi al sistemelor de control ale Şoimului în câteva ore.

Roboţii se roteau înainte şi înapoi, cuţitele energetice pâlpâiau şi tehnicieni de diverse rase se târau pe deasupra, dedesubt şi înăuntrul navei. Han se înfioră văzând atât de multe unelte, mâini, tentacule, lângă nava lui iubită, dar strânse din dinţi şi făcu tot ce putu ca să fie în mai multe locuri deodată – şi aproape că reuşi. Chewbacca îşi completa partenerul îndemnând orice tehnician sau robot ameţit cu un ţipăt puternic. Nimeni nu se îndoia de ceea ce ar fi putut să facă wookieeul fiinţei sau robotului care ar fi stricat nava.

Han a fost întrerupt de Jessa, care venise să vadă progresele. Un robot ciudat, construit după model uman, venea împreună cu ea. Era cam îndesat, mai scurt decât femeia, acoperit de semne, zgârieturi, pete şi puncte de sudură. Pieptul neobişnuit de lat şi mâinile care-i atârnau până la genunchi îi dădeau un aspect „Simian", Era acoperit cu un grund maroniu mat ce se exfolia pe alocuri şi un mers ţeapăn. Fotoreceptorii roşii, fără pleoape, ai robotului, se opriră asupra lui Han.

— Fă cunoştinţă cu pasagerul tău, îl invită Jessa.

Faţa lui Han se întunecă.

— Nu mi-ai pomenit că trebuie să iau un robot. (Aruncă o privire asupra robotului învechit.) Merge cu cărbuni?

— Nu. Şi te-am avertizat că mai sunt unele amănunte. Bollux este unul dintre ele. (Se întoarse către robot.) O.K., Bollux, deschide vitrina cu fructe.

— Da, doamnă, răspunse tărăgănat Bollux.

Se auzi un huruit de servomotor şi pieptul robotului se desfăcu în două. Printre bunătăţile care se aflau în interiorul lui se găsea un loc distinctiv. O altă unitate, o entitate mecanică de un gen anumit, aproximativ cubică, cu câteva

protuberanţe şi apendice strânse, stătea în siguranţă în acest loc. Deasupra era montat un fotoreceptor monocular. Unitatea avea mai multe straturi de vopsea protectoare de un albastru intens. Ochiul se aprinse într-o lumină roşie.

— Salută-l pe căpitanul Solo, Max, îi dădu indicaţii Jessa.

Maşina din interiorul maşinii îl studie pe Han din cap până în picioare, rotind şi înclinând fotoreceptorul.

— De ce? întrebă.

Dispozitivul vocal era acordat după vocea unui copil.

Jessa îi răspunse sincer:

— Pentru că dacă nu-l saluţi, Max, omul ăsta drăguţ o să-ţi trimită poponeţul metalic în cosmos – de asta.

— Bună, ciripi Max, ceea ce i se păru lui Han a fi un salut forţat. Este o mare plăcere să vă cunosc, căpitane.

— Oamenii pe care îi vei ridica trebuie să strângă şi scoată nişte date din sistemul computerizat al lui Orron III, explică Jessa. Bineînţeles că n-ar putea să ceară Autorităţii echipamentul fără să trezească suspiciuni, iar venirea ta cu Max în braţe ar putea cauza, de asemenea, ceva probleme. Dar nimeni nu se va preocupa prea tare de un robot vechi. I-am spus Bollux pentru că am avut dureri de cap restructurându-i interiorul. N-am reuşit să-l facem să vorbească mai repede. Oricum drăguţul din cavitatea toracică a lui Bollux se numeşte Blue Max – Max pentru că i-am mărit capacitatea computerului cât am putut, şi Blue pentru motive pe care sunt sigură că le poţi înţelege şi tu. Până şi pentru noi a fost dificil să-l construim pe Blue Max. Este mititel, dar costă enorm, cu toate că este imobil şi a trebuit să lăsăm la o parte accesoriile obişnuite. Dar este de ajuns pentru a intra în sistemul de date.

Han studia cele două maşini, sperând că Jessa va recunoaşte că a glumit. El văzuse la viaţa lui şi chestii mai ciudate, însă niciodată pe lista de pasageri. Nu-i plăceau prea mult roboţii, dar se hotărî că n-o să moară din cauza asta.

Se aplecă să-l vadă mai bine pe Blue Max.

— Stai acolo înăuntru tot timpul?

— Pot să funcţionez autonom sau cuplat, chiţăi Max.

— Nemaipomenit, zise Han sec. (Atinse uşor capul lui Bollux.) Închide-te.

În timp ce segmentele maro se închiseră deasupra lui Max, Han strigă la Chewbacca.

— Hei, prietene, găseşte un loc şi pune molusca asta la păstrare, da? Merge cu noi. (Se întoarse către Jessa.) Altceva? Poate o fanfară?

Ea nu mai apucă să răspundă. Sistemele începură să sune asurzitor şi prin megafoane i se cerea prezenţa la postul de comandă al bazei. Peste tot în hambar tehnicienii proscrişi îşi aruncau uneltele şi se îndreptau frenetic spre posturile de urgenţă. Jessa fugi instantaneu. Han se luă după ea strigându-i lui Chewbacca să stea lângă nava lor.

Cei doi traversară complexul. Fiinţe umane, neumane şi roboţi se îngrămădeau în toate direcţiile, trebuind să faci un adevărat slalom ca să treci printre ei. Postul de comandă era un buncăr simplu, dar la baza treptelor care duceau spre el, Jessa şi Han intrară într-o cameră operativă bine echipată şi plină de oameni. O holocuvă domina camera cu lumina-i fantomatică, o replică a sistemului solar ce-i înconjura. Soarele, planetele şi alte corpuri cereşti importante erau marcate cu puncte colorate.

— Senzorii au identificat un semnal necunoscut, Jessa, spuse unul dintre ofiţerii de serviciu, arătând spre o umbră galbenă de la marginea sistemului. Aşteptăm o identificare precisă.

Ea îşi muşcă buza stând cu ochii aţintiţi la cuvă, împreună cu toţi ceilalţi din buncăr. Han se apropie de ea. Umbra se îndrepta spre centrul holo-cuvei reprezentat printr-un punct de lumină albă despre care Han ştia că trebuia să fie planeta pe care se aflau.

Viteza umbrei se micşoră şi senzorii semnalară un ciorchine de puncte mai mici despărţindu-se de ea. Apoi obiectul iniţial acceleră, continuă să accelereze şi o clipă mai târziu dispăru din cuvă.

— Era o navă a flotei Autorităţii, o corvetă, zise ofiţerul. A

lăsat un grup de patru vânători şi apoi s-a lansat în hiperspaţiu. Probabil că ne-a detectat şi s-a dus după ajutoare, lăsând vânătorii să ne hărţuiască şi să ne dea de furcă până se întoarce. Nu înţeleg cum s-a întâmplat să explodeze acest sistem.

Han observă că ofiţerul îl fixa. De fapt, toţi cei din postul de comandă se uitau la el şi mâinile lor se îndreptaseră spre mânerele armelor.

— Ho, Jess, protestă el privind-o drept în ochi. Când am mai turnat eu la espoşi?

Pentru o clipă pe faţa ei apăru o expresie de incertitudine, dar numai pentru o clipă.

— Cred că dacă le-ai fi vândut pontul nu te-ai mai fi aflat aici la întoarcerea lor, admise ea. Şi pe de altă parte, dacă ar fi ştiut că ne aflăm aici veneau cu întăriri. Dar trebuie să recunoşti, Solo, că este o coincidenţă.

El schimbă subiectul.

— De ce n-a transmis corveta un mesaj, pur şi simplu, prin hiperspaţiu? Trebuie să fie destul de aproape de vreo bază pentru a cere ajutor.

— Zona asta este plină de anomalii stelare, răspunse ea absentă, întorcându-se către punctele ameninţătoare. Dau peste cap sistemele de comunicaţii, în parte, de asta l-am şi descoperit. În cât timp vor fi aici? îl întrebă pe ofiţer.

— În mai puţin de 20 de minute.

— Fir-ar să fie! Şi n-avem nici un mijloc demn de luptă în afară de navele de vânătoare pe care le vom conduce chiar noi. N-are rost să ne ascundem după degete. Între timp porniţi evacuarea.

Îl privi pe Han şi-l abordă direct:

— Probabil că astea sunt IRD-uri; o să înghită tot ce pot eu să trimit sus, cu excepţia câtorva nave vechi de interceptare pe care le am aici. Trebuie să câştig timp şi nu prea am pe nimeni care să fi făcut zboruri de luptă. Vrei să ne ajuţi?

Toate feţele grave îl fixară. O luă pe Jessa de-o parte, îi mângâie obrazul şi vorbi cu voce scăzută.

— Draga mea Jess, asta categoric nu făcea parte din înţelegerea noastră. Intenţionez să ajung la azilul bătrânilor cosmonauţi, îţi aduci aminte? N-am intenţia să mă înham iar la o sanie ucigaşă ca asta.

Vocea ei era elocventă.

— Sunt vieţi la mijloc! Nu ne putem evacua la timp, chiar dacă lăsăm totul în urmă. O să trimit sus piloţi neexperimentaţi dacă se va ajunge până acolo, dar vor fi carne de tun pentru piloţii aceia Espo. Tu ai mai multă experienţă decât noi toţi la un loc.

— Tocmai experienţa îmi spune că şansele pentru o luptă reuşită sunt mici, pară el.

Privirea aruncată de ea îl arse. Vru să mai spună ceva, dar tăcu, incapabil să se descurce cu propriile-i ambiguităţi.

— Atunci du-te şi ascunde-te, rosti ea cu vocea atât de scăzută încât abia o auzi, dar poţi să uiţi de preţiosul tău Şoim, Solo, pentru că nu există nici o putere în univers care să-l termine înainte ca navele alea să ne lovească şi să ne ţintuiască la pământ. Şi odată întăririle sosite, baza asta, cu tot ce este în ea, va fi spulberată.

Şi nava mea, desigur; asta nu-mi place deloc, îşi zise Han. Tunul turbo-laser n-ar putea opri nave de vânătoare rapide şi invadatorii ar avea toate şansele să facă baza bucăţele. El şi Chewbacca ar putea eventual să scape cu viaţă, dar fără nava lor n-ar fi decât două epave interstelare fără nume, fără casă.

În confuzia din postul de comandă, cu mesaje frenetice primite şi transmise, ea putu să-i audă vocea.

— Jess? Ai o cască de zbor pentru mine? (Se prefăcu că nu vede expresia de uşurare de pe faţa ei.) Ceva mai sportiv, pe măsura mea, Jess, cu o gaură destul de mare care să se potrivească pe capul meu.

CAPITOLUL 4

Han o luă la fugă după Jessa de-a lungul bazei. Intrară într-unul din hangarele mai mici unde aerul era plin de zumzetul motoarelor de înaltă performanţă. Şase nave de vânătoare erau verificate de echipele de deservire: nivelele energetice, armamentul, scuturile deflectoare şi sistemele de control.

Navele de vânătoare aveau iniţial scopul de interceptare sau, mai degrabă, se corectă Han în sinea lui, au avut, acum o generaţie. Erau primele tipuri de nave de interceptare – Headhunter Z95 – compacte, cu două motoare şi cu geometrie variabilă. Fuzelajele, aripile şi coada despicată erau vopsite în culori de camuflaj. Rachetele şi suporturile de bombe erau odinioară montate în exterior, acum lipseau.

Arătând spre nave, Han o întrebă pe Jessa:

— Ce ai făcut, ai dat spargere într-un muzeu?

— Le-am luat de la o forţă de ordine planetară; le foloseau în operaţiuni anticontrabandă. Le-am modificat pentru a le revinde, dar le-am oprit pentru că erau singurele nave de luptă pe care le aveam. Şi nu fi atât de condescendent, Solo; ai petrecut şi tu o bucată de vreme pe nave de interceptare.

Şi cu asta îi închise gura. Han se îndreptă spre una din navele de vânătoare care tocmai fusese alimentată. Făcu un salt şi se agăţă de marginea carlingii ca să arunce o privire. Majoritatea panourilor de pe consolă fuseseră îndepărtate de-a lungul anilor de reparaţii, lăsând descoperite fire şi legături. Carlinga era la fel de strâmtă cum şi-o amintea.

Cu toate astea Headhunter Z95 era o navă mică, dar bună, legendară pentru mulţimea de pedepse pe care le putea aplica. Fotoliul pilotului – „Scaunul liniştit”, în limbajul specific – era înclinat pe spate la treizeci de grade pentru a

contracara forţele gravitaţionale, iar manşa era fixată pe unul din braţe.

Mai mulţi piloţi se adunaseră deja acolo, iar un altul, umanoid, apăru tocmai atunci. Pe feţele lor nu se citea prea multă îngrijorare, ceea ce-l făcu pe Han să-şi dea seama că nu mai avuseseră zboruri de luptă. Jessa veni lângă el şi-i puse în braţe o cască veche de zbor.

— Cine a mai zburat cu animalele astea? întrebă Han în timp ce proba casca, prea strâmtă.

începu să tragă de dispozitivele de ajustare din interior.

— Toţi am fost sus, răspunse un pilot, să exersăm tacticile fundamentale.

— A, bine, murmură încercând din nou casca. O să-i rupem în bucăţi acolo sus.

Casca era încă prea strâmtă. Cu un plescăit de nerăbdare, Jess i-o luă şi începu s-o ajusteze.

— Autoritatea are nave mai noi; ei îşi pot permite să cumpere orice este nevoie. Formaţia asta de vânătoare care vine spre noi este alcătuită probabil din nave IRD, sosite direct din inventarul guvernului, fie prototipuri, fie modele de serie. Iar tipii care pilotează IRD-urile astea au învăţat să zboare la academie. Bănuiesc că nimeni de aici n-a studiat la academie.

Avea dreptate. Han continuă ridicând vocea ca să acopere zgomotul crescând al motoarelor.

— Navele de luptă IRD au avantaj în viteză, dar aceste vechi Headhuntere, pot lua viraje mai strâmte şi pot angaja o luptă adevărată, din care cauză încă mai sunt folosite. IRD-urile nu sunt foarte aerodinamice, iar piloţilor nu le place să-şi bage nasul în atmosfera planetară. Însă băieţii ăştia va trebui s-o facă pentru a lovi baza. Iar noi nu-i vom aştepta aici ca să-i dovedim, căci unii dintre ei s-ar putea să ne răzbească. Avem şase nave, deci asta înseamnă trei grupe de câte două nave. Dacă într-adevăr căştile voastre protejează ceva, o să aflaţi. Şi ţineţi minte lucrul ăsta: zburaţi în celulă. Fără partener sunteţi morţi. Două nave împreună sunt de cinci ori mai eficace decât dacă ar zbura

singure şi sunt de zece ori mai sigure.

Z95-urile erau acum gata, iar sosirea IRD-urilor nu era departe. Han avea o mulţime de lucruri să le spună acestor piloţi debutanţi, dar nu putea să le ţină un curs în câteva minute.

— Ca să fie clar. Căscaţi ochii şi asiguraţi-vă că aveţi tunurile şi nu fundul îndreptate spre inamic. De vreme ce avem de apărat instalaţii la sol va trebui să ne fugărim victimele. Asta înseamnă că, dacă nu sunteţi siguri că inamicul este lovit sau doar se preface, staţi în coada lui şi asiguraţi-vă că se prăbuşeşte şi rămâne acolo.

Să nu credeţi că dacă plonjează şi lasă în urmă o dâră de vapori e scos din joc. Ăsta e un truc vechi. Dacă explodează, e bine. Dacă izbucneşte în flăcări, lăsaţi-l în pace; e terminat. Altfel vă urmăriţi victima până în pânzele albe. Avem prea mult de pierdut aici.

Făcu această ultimă remarcă gândindu-se la Şoim, excluzând factorul uman, spunându-şi că nava sa era singurul motiv pentru care voia să zboare. O problemă de afaceri, categoric.

Jessa îi înmână casca. El o încercă din nou. Se potrivea perfect. Se întoarse să-i mulţumească şi observă pentru prima oară că şi ea purta o cască de zbor.

— Jess, nu. Sub nici o formă.

Ea pufni.

— În primul rând sunt navele mele. Doc m-a învăţat totul; zbor de când aveam cinci ani. Şi cine crezi că i-a învăţat pe toţi ceilalţi elementele fundamentale? Pe de altă parte nimeni altcineva nu este nici pe departe calificat.

— Exerciţiile de antrenament sunt altceva! (Printre atâtea altele nu voia să-i ducă ei grija, acolo sus.) O să-l iau pe Chewie; el a mai…

— O idee strălucită, Solo! Putem practica o lucarnă în carlingă ca să poată otreapa ta hipertiroidiană să piloteze nava cu rotulele!

Han se resemnă la gândul că era logic ca ea să zboare. Jessa se întoarse către ceilalţi piloţi.

— Solo are dreptate, lupta asta o să fie dură. Nu vrem s-o angajăm în spaţiul cosmic pentru că acolo toate avantajele sunt de partea lor, dar nici nu vrem să-i lăsăm prea aproape de suprafaţă. Apărarea noastră de la sol nu poate face faţă unui val de nave de luptă. Aşa că va trebui să tragem o linie undeva la mijloc, ţinând cont de felul în care vor juca când vor veni spre noi. Dacă o să câştigăm timp, personalul de la sol s-ar putea să aibă şansa să termine evacuarea.

Se întoarse către Han.

— Inclusiv Şoimul. Am dat ordin să fie terminată încastrarea cât mai curând posibil. A trebuit să scot câţiva oameni din dispozitiv ca s-o facă, dar înţelegerea e înţelegere. Şi i-am trimis vorbă lui Chewie despre ce s-a întâmplat.

Îşi puse casca şi continuă:

— Han este liderul formaţiei de zbor. O să numesc colegii de celulă. Să mergem.

*

Scârţâind puternic, Headhunterele Z95, asemănătoare cu nişte vârfuri de săgeţi pestriţe, se înălţară cu viteză spre cer. Han încetini şi-şi ajustă vizorul colorat. Îşi verifică din nou armele: trei tunuri dezintegratoare pe fiecare aripă. Satisfăcut, manevră în aşa fel încât colegul de celulă să se afle deasupra şi în faţa lui în raport cu planul de ascensiune. Aşezat în fotoliul său înclinat, avea o vizibilitate de aproape trei sute şaizeci de grade, şi ăsta era unul din lucrurile care-i plăceau cel mai mult la aceste bătrâne Z95-uri.

Colegul de celulă era un tânăr deşirat, cu vorbă molcomă. Han speră că tipul nu va uita să stea aproape când va începe spectacolul.

„Spectacolul” – jargonul pilotului de luptă. N-aş fi crezut niciodată că-l voi folosi din nou, cu inima-n dinţi şi ne pierzând din vedere un milion de probleme printre care

aliaţii, inamici şi propria navă. Şi orice ar merge rău ar putea să mă scoată din Spectacol pentru totdeauna.

Pe de altă parte, „Spectacolul” era pentru tineri. Un pilot de luptă putea suporta numai atâta echipament de compensare gravitaţională cât să-i uşureze stresul unei mişcări liniare spre o ţintă sau o fugă în grabă, dar nu era îndeajuns pentru a compensa o manevră strânsă şi o acceleraţie bruscă. Lupta aeriană rămăsese câmpul de testare al reflexelor tinere, al mobilităţii şi al coordonării.

Odinioară, zborul de mare viteză reprezentase viaţa lui Han. Fusese antrenat de oameni care n-aveau altceva în minte. Chiar şi în afara serviciului, pe primul plan puneau echilibrul, controlul şi coordonarea mişcărilor mână-ochi. Beat fiind, stătea cu capul în jos şi juca potcoave, apoi, aruncat cu pătura în sus, trimitea săgeţi fix la ţintă. Mai zburase pe nave de tipul acesta, şi chiar mai rapide, făcând toate manevrele imaginabile. Odinioară. Nu se putea spune despre Han că era bătrân, dar nu mai participase de mult timp la concursuri de genul acesta. Zborul cu Headhunterul se declanşa de la sine prin intermediul a două elemente ale navei, iar mâinile lui nu mai aveau aceleaşi reflexe.

Retraseră aripile navelor la maxim, curbura lor ajustându-se automat, şi se ridicară într-un salt înalt. Se vor întâlni cu inamicii la marginea atmosferei.

— Headhunter lider, transmise prin reţeaua de comunicaţii, către zborul Headhunter. Verificarea comunicaţiilor.

— Headhunter 2 către lider, merge.

Acesta era colegul de celulă al lui Han.

— Headhunter 3, verificat, se auzi vocea clară de alto a Jessei.

— Headhunter 4, în regulă.

Acesta fusese colegul de celulă al Jessei, umanoidul de pe Lafra cu pielea cenuşie, la care Han văzuse urme ale unor membrane ce-i sugerase că avea instincte superioare de zbor şi un control fin al orientării în spaţiu. Aflase că lafrarianul avea peste patru minute de luptă efectivă, ceea

ce era un semn bun. Mulţi piloţi de luptă buni fuseseră eliminaţi în primul minut al luptei.

Headhunter 5 şi 6 se alăturară – doi dintre oamenii Jessei care erau fraţi de cruce. Erau inevitabil colegi de celulă. Aveau tendinţa să stea împreună, iar dacă ar fi fost distribuiţi cu altcineva, ar fi stricat totul.

Turnul de control transmise:

— Zborul Headhunter, probabil că veţi avea contact vizual cu inamicul în două minute.

Han îşi strânse formaţia de zbor.

— Staţi perechi. Dacă banditţii vin direct spre voi, angajaţi-i; puteţi să-i loviţi la fel de tare.

Pe fraţii 5 şi 6 îi păstrase în spate ca să nu fie surprinşi de inamic. Celelalte două celule rămase se despărţiră cât putură. Senzorii lor identificară o navă inamică ale cărei sisteme complexe de contramăsuri şi deviere erau funcţionale. Han ştia că această angajare va avea loc în raza vizuală. Exista tendinţa de a renunţa la aparatura cu senzori complicaţi care nu mai prezenta încredere. Pe ecranele radarelor cu bătaie scurtă apărură patru puncte.

— Treceţi pe display-ul principal, ordonă Han şi toţi comutară pe sistemul holografic.

Proiecţii transparente ale instrumentelor atârnau în faţa lor în carlingă, nemaifiind nevoie să-şi abată atenţia şi ochii de la zbor pentru a putea citi un instrument.

— Iată-i! strigă cineva. La 1-0/2-5!

Navele inamice erau într-adevăr modele IRD, cu fuzelaje bulbucate şi cu modelul distinctiv de motoare ce caracteriza ultimul design militar. Erau prototipuri. În timp ce Han le privea, formaţia inamică se despărţi cu precizie în două elemente a câte două nave.

— Separaţi celulele! ceru şi el. Pe ei!

îşi conduse colegul de celulă la tribord ca să întâmpine perechea de IRD-uri, în timp ce Jessa şi colegul de celulă umanoid virară spre babord.

Reţeaua de comunicaţii prinse viaţă cu ţipete de avertizare. Piloţii Espo nu utilizau tacticile de învăluire, ci

veneau drept înainte, semn că voiau să facă vărsare de sânge. Probabil că ordinele erau să-i lovească cât mai tare posibil pe tehnicienii proscrişi.

IRD-urile începură să tragă în ei de la distanţă cu flash-urile galben-verzui ale tunurilor energetice. Scuturile deflectoare erau activate. Han strângea din dinţi, ţinând mâna strânsă pe manşă, încercând să nu tragă atâta timp cât tirul nu era eficace. Se luptă cu tentaţia de a întoarce capul să vadă ce face colegul de celulă; fiecare pereche de nave se afla deocamdată pe cont propriu. Nu putea decât să spere că vor rămâne împreună, căci pilotul care se rătăcea într-o asemenea situaţie, rareori se mai întorcea.

Han şi corespondentul său inamic luară poziţie de luptă şi traseră unul în celălalt. Colegii lor de celulă stăteau departe, fiind prea ocupaţi cu menţinerea poziţiei faţă de liderii lor, ca să mai poată trage.

Razele IRD-ului începură să lovească, făcând să se balanseze mai micul Headhunter. Han intră în raza de acţiune dar încă nu deschise focul. Avea un presentiment în legătură cu aceasta. Pilotul IRD nu bănuia probabil raza de acţiune a Z95-ului, dar Han credea că ştie ce ar face acesta dacă el ar deschide focul. Conducând Headhunterul săltăreţ printre salvele de lovituri, se rugă să-i reziste scuturile.

Se jucă aşa încă un moment sau două, care reprezentau însă timp şi distanţă vitale. Trase o salvă rapidă. Aşa cum bănuise, inamicul nu intenţionase s-o şteargă chiar la sfârşit. IRD-ul, încă trăgând, se rostogoli pe spate şi Han avu şansa loviturii la care spera. Dar IRD-ul intra şi ieşea din colimatorul lui asemenea unei fantome, şi cu toate că îl lovi, Han îşi dădu seama că nu-i produsese nici o avarie. Navele Autorităţii erau chiar mai rapide decât se gândise.

Apoi pierdură toate pariurile; în ciuda celor învăţate la cursuri, perechile IRD-urilor se despărţiră într-un viraj abrupt. Colegul de celulă al lui Han se luă după un IRD, exclamând entuziasmat:

— Sunt pe urmele lui!

Han îi strigă să se întoarcă şi să nu renunţe la siguranţa

pe care i-o oferea acţiunea în perechi.

Liderul IRD o şterse pe sub Han. Ştia ce înseamnă asta; inamicul voia să se despartă, să facă un looping pe dedesubt, să găsească o poziţie în spate – poziţia letală. Han ştia ce are de făcut: trebuia să forţeze propulsoarele la maxim şi să meargă într-o zonă liberă până s-ar fi lămurit lucrurile. Dar schimbul de cuvinte dintre Jessa şi colegul ei de celulă îi dădu de înţeles că şi cealaltă pereche de IRD-uri se despărţise, separând astfel perechea ei şi a companionului. Han îşi forţă nava într-o mişcare ascensionară, încercând să privească în toate direcţiile şi strigând încă la colegul lui.

— Stai cu mine! Ăştia te momesc!

Liderul IRD în care trăsese nu făcuse manevra aşteptată. Întreaga strategie a inamicilor era acum clară, dar prea târziu. Liderul IRD se răsucise din nou pe jumătate, făcuse un looping şi căzuse în spatele colegului de celulă al lui Han. Celălalt IRD, momeala, fugea către celula de ariergardă, Headhunterele 5 şi 6. Un alt IRD pe care-l înfruntase Jessa se alătură acestuia formând o nouă pereche.

Espoşii contaseră pe ruperea formaţiei neexperimentaţilor tehnicieni proscrişi, gândi Han. Dacă am fi stat la un loc, am fi şters firmamentul cu ei.

— La dracu, Jess, am fost tâlhăriţi, zise imediat ce se întoarse, dar Jessa avea propriile necazuri.

Pentru că ea şi colegul ei de celulă se separaseră, un IRD profitase de ocazie ca să se fixeze în coada ei.

Han observă că partenerul său de celulă avea necazuri, dar pur şi simplu nu avea viteza necesară unei intervenţii. Liderul IRD se ataşase de Headhunter în poziţie letală, iar tânărul deşirat se văita:

— Cineva să mă ajute! Luaţi-l de pe mine!

Aflat încă în afara razei lui. Han trase totuşi, sperând să atragă atenţia liderului IRD. Dar inamicul se fixase bine şi era concentrat asupra acţiunii. Acesta aşteptă până când Headhunterul intră perfect în colimator şi apăsând butonul

de pe panoul său de declanşare a focului de comandă, trase o salvă scurtă. Lovit de o rază galben-verzuie, Z95-ul dispăru lăsând în urmă resturile şi un nor alb de gaz.

Han trebuia să-şi strângă navele rămase într-un cerc. Dar în timp ce murmura blesteme, schimbă cursul spre IRD-ul victorios, uitând de precauţii, cu sângele înfierbântat şi gândindu-se: Nimeni nu-mi ia mie colegul de celulă, prietene. Nimeni.

Îşi dădu seama că nici nu ştia numele colegului deşirat.

Lafranianul, colegul de celulă al Jessei, strigă:

— Foarfecă dreapta, Headhunter 3! Foarfecă!

Jessa sări în dreapta printr-o manevră complicată de evitare, în timp ce razele distrugătoare o căutau. Aduse nava la viteza maximă, în timp ce colegul de celulă i se alătura într-un unghi ascuţit, astfel încât Jessa şi urmăritorul ei veniră pe vectorul lui. Lafrarianul luă calm poziţia de tir şi deschise focul.

Tirul roşu al tunului dezintegrator izbucni din aripile Headhunterului, nava inamică se cutremură şi bucăţi din fuselajul ei se desprinseră. Avu loc o explozie şi IRD-ul schilodit începu să se rotească ca şi când ar fi târât o aripă ruptă. Îşi începu lunga cădere spre planetă, condamnat la moarte datorită pur şi simplu gravitaţiei.

Mult mai jos, Headhunterele 5 şi 6, cei doi fraţi, angajaseră IRD-ul care reuşise să treacă. În depărtare, Han Solo şi liderul IRD se împleteau într-o luptă „corp la corp”, trăgând cu raze roşii şi verzi devastatoare.

Jessa ştia care erau priorităţile, 5 şi 6 fiind piloţii ei cei mai slabi. Iar ei cereau chiar şi acum cereau ajutor. Ea şi colegul ei de celulă umanoid se grăbiră să se alăture luptei.

Un inamic stătea lipit de coada Headhunterului 5, sfârtecând-o şi păstrându-şi poziţia după toate virajele nebune, refuzând să-şi piardă locul. Tehnicianul proscris împinse până la capăt manşa într-un colţ pentru o manevră, dar fu prea încet. Razele IRD-ul ui trecură prin nava lui depresurizând-o şi tăindu-l pe el în două de la mijloc. IRD-ul se întoarse spre celălalt frate, Headhunter 6, în vreme ce

companionul său se ducea cu repeziciune spre baza planetară proscrisă. Tocmai atunci, Jessa şi perechea ei sosiră cerându-i lui Headhunter 6 să vină sub acoperirea lor.

— Nu pot! Sunt prins! răspunse omul.

IRD-ul care rămăsese în urmă se roti şi i se ataşă. Perechea lui Jess se repezi în ajutor, iar ea îl urmă. Linia alunecătoare a celor patru nave plonjă către suprafaţa planetei.

IRD-ul trase, o clipă mai târziu, lovitura de graţie. Headhunterul 6 explodă într-o minge de foc, exact când ucigaşul său ajunse în bătaia tunurilor partenerului Jessei.

Pilotul Espo mări viteza navei şi se redresă parcă pregătindu-se pentru un looping, înşelându-l pe lafrarian. Făcând un viraj rapid, IRD-ul reuşi să tragă o salvă puternică. Tunul IRD-ului marcă, iar Headhunterul colegului de celulă al Jessei se zdruncină făcând-o să ridice alarmată vocea ferindu-se cât putu de repede. Se înclină şi simţi o umbră alături. IRD-ul trecu razant pe deasupra. Ea se clătină şi trase instinctiv în el. Salva lovi IRD-ul, penetrându-i scuturile. Pe măsură ce IRD-ul cădea şi pilotul încerca să ajusteze sistemul de propulsie alternativă şi să evite dezastrul, Jessa ignoră sfatul lui Han de a-şi urmări prada. Se întoarse să vadă ce putea face pentru colegul ei de celulă.

Efectiv, nimic. Nava lafrarianului era deteriorată, dar nu se afla în pericol de prăbuşire. Extinzând aripile la maxim, el o lăsă să alunece uşor.

— O să reuşeşti?

— Da, Jessa. Dar cel puţin cu un IRD s-a sfârşit. Celelalte s-ar putea să vină după el.

— Du-ţi nava înapoi. Eu trebuie să mă duc acolo, jos.

— Succes la vânătoare, Jessa!

Ea plonjă forţând motoarele navei.

Han îşi dădu seama imediat că liderul IDR era un pilot bun. Fotoliul lui de pilot aproape că fu lovit când realiză lucrul ăsta.

Pilotul Espo era iute, mânuia armamentul cu precizie şi era îndemânatic. El şi Han începură să se rotească unul în jurul celuilalt, să se atace. Rostogolindu-se, executând loopinguri, făcând tot ce era posibil ca să cadă unul în spatele celuilalt, intrând şi ieşind din colimatoare, nu lăsară nici o clipă manşa din mână.

Pentru a treia oară Han zdruncină IRD-ul, contând că manevrabilitatea crescută a Headhunterului compensa viteza superioară a IRD- ului. Îl urmări pe pilotul Espo cum încerca să se ia din nou după el.

— Probabil tu eşti companionul local, ai? (IRD-ul se apropie încă o dată de el.) Cum vrei tu, fraiere. Hai să vedem de ce eşti capabil.

Se adânci în atmosfera planetei, în timp ce IRD-ul îl urmări câştigând în viteză la coborâre, înaintând în coborâre, dar neputând să ţină Headhunterul în raza sa vizuală. Han se ridică brusc, îşi roti nava într-o jumătate de looping, se dădu peste cap şi se avântă din nou în jos făcând un alt looping.

Salve de tun fulgerară pe deasupra carlingii ratând la milimetru. Mamă, ăsta ştie să se agaţe, îşi spuse Han. Dar mai are câte ceva de învăţat. Şcoala nu s-a terminat încă.

împinse manşa într-o extremă şi începu o coborâre în forţă. IRD-ul se ţinea după el, dar nu putea să-l ochească. Han forţă Headhunterul la maxim, ascunzându-se şi strecurându-se în timp ce pilotul Espo trăgea în el. Motoarele navei de interceptare gemeau şi toate piesele vibrau de, parcă voiau să plesnească. Han se repezi să vadă pe display-ul holografic datele de care avea nevoie. Loviturile IRD-ului nimereau mai aproape.

Apoi reuşi. Începu să se redreseze din coborâre ridicând uşor vârful navei, temându-se de o lovitură din spate care i-ar fi pus capăt problemelor şi speranţelor.

Dar pilotul IRD-ului nu se băgă, nedorind să piardă ocazia, aşteptând să prindă Headhunterul în poziţia cea mai favorabilă. Bineînţeles, vrea să fie o lovitură mortală perfectă, gândi Han.

Luă un viraj şi IRD-ul se alinie pe urmele sale. Han strânse şi mai tare virajul. Dar pilotul IRD-ului se agăţa cu încăpăţânare ca să termine această urmărire dezonorantă şi să dovedească care pilot e mai bun.

Apoi Han făcu un viraj mai strâns de nouăzeci de grade, manevră pe care o pregătise de mult. Esposul nu fusese atent la altimetru, iar acum pătura mai groasă de aer stingherea IRD-ul reducându-i performanţele. N-ar fi putut să reziste unui viraj atât de strâns.

Şi, exact când IRD-ul îşi întrerupse cursa, Han, cu instinctele care-i dăduseră o reputaţie de telepat, schimbă direcţia de înaintare a Headhunterului. Acum IRD-ul se afla destul de aproape. Han trase o salvă prelungă şi IRD-ul se transformă într-un nor incandescent, aruncând firicele de praf strălucitor şi bucăţi din navă în toate direcţiile.

Iar când Headhunterul trecu pe deasupra resturilor adversarului său, Han mârâi:

— Absolvire fericită, fraierule!

Al patrulea IRD făcuse deja trei raiduri de bombardament asupra bazei tehnicienilor proscrişi. Tunurile defensive ale bazei nu puteau să-i facă faţă; fuseseră destinate luptelor împotriva unor nave mari şi asalturilor în masă, nu navelor de vânătoare rapide. Pentru început, îşi concentrase tirul asupra apărării antiaeriene. Acum, majoritatea tunurilor erau tăcute. Proscrişii morţi sau muribunzi zăceau într-o bază unde mai multe clădiri fuseseră dărâmate sau izbucniseră în flăcări.

Atunci apăru Jessa. Menţinându-şi viteza căpătată în timpul coborârii, ignorând posibilitatea ruperii aripilor în orice clipă, se aruncă pe urmele IRD-ului de cum îi ieşi în cale. Erau oamenii ei acolo jos, suferind şi pierind pentru că lucraseră pentru ea. Se hotărî să nu mai aibe loc nici un raid împotriva lor.

Dar pe măsură ce se alinia cu IRD-ul, o salvă de foc muşcă din bordul de atac al aripii drepte. Un alt IRD trecu rapid pe lângă ea – nava despre care crezuse că nu mai e funcţională. Loviturile ei îi penetrară scuturile şi aproape

că-i despică aripa.

Dar rămase pe poziţie, hotărâtă să doboare cel puţin o navă înainte să fie ea însăşi doborâtă.

Atunci al doilea IRD deveni el însuşi o ţintă. Han îl avu în vizor pentru o clipă. Lansă înaintea eposului câteva proiectile cu explozie întârziată, investind pentru viitor. Acţiunea îşi arătă roadele: IRD-ul se dezintegră.

— Ultimul îţi aparţine, Jess! o informă cu voce distorsionată. Pocneşte-l!

Ea era din nou în spatele IRD-ului. Trase, dar numai tunul din stânga funcţiona. Lovitura în aripa dreaptă îi distrusese tunurile. Ţinta fiind puţin mai spre dreapta, rată. IRD-ul se năpusti, profitând de energia ionică, strecurându-se spre tribord. Încă o fracţiune de secundă şi ar fi scăpat. Jessa întoarse nava cu burta în sus şi trase din nou. Tunurile rămase loviră. Izbucnind în flăcări, IRD-ul se dezintegră.

— Bine tras, păpuşico! chiui Han prin reţea.

Headhunterul Jessei se deplasa în continuare cu carlinga aproape de sol. Cu motoarele la maxim veni după ea, spunând:

— Jess, în cluburile aerospaţiale poziţia ta se numeşte „cu fundul în sus”.

— Nu pot s-o întorc! (în glasul ei se citea disperarea.) Loviturile pe care le-am încasat au cauzat un scurtcircuit. Sistemul de control e mort!

Era cât pe aci s-o sfătuiască să se ejecteze, dar se opri. Era prea aproape de suprafaţa solului; dispozitivul de ejectare n-ar fi avut timp să se redreseze. Nava ei pierdea rapid altitudine. Mai rămăseseră doar câteva secunde.

Îşi potrivi viteza navei sale cu cea a Jessei.

— Jess pregăteşte-te să sari când îţi spun eu.

Rămase perplexă. Ce vrea să spună? Ar fi murit indiferent dacă se prăbuşea sau dacă era ejectată, dar se pregăti să facă aşa cum zicea el. Han îşi strecură aripa Headhunterului sub nava ei întoarsă. Înţelese planul lui şi i se tăie răsuflarea.

— La trei, zise Han. Unu! (îşi duse vârful aripii sub aripa

ei.) Doi!

Amândoi simţiră zgârieturile contactului hazardat ştiind că cea mai mică greşeală i-ar pulveriza deasupra câmpiei.

Han se rostogoli pe stânga şi pământul parcă se roti pe măsură ce Headhunterul Jessei se întoarse. Termină rostogolirea forţând mai tare motoarele.

— Trei! Ejectează-te, Jess!

El se lupta cu nava ca să nu-i scape de sub control.

Dar mai înainte de a putea vorbi, ea dispăruse. Carlinga fusese propulsată în sus şi înapoi de către explozibilul separator, iar fotoliul de ejectare sări în înaltul cerului. Headhunterul se înfipse în suprafaţa planetei lăsând în pământ o dâră lungă de resturi şi devenind ultima victimă a zilei. Jessa privea din fotoliul ei de ejectare, în timp ce reactoarele o lăsau uşor spre pământ. În depărtare îşi văzu colegul lafrarian aterizând cu nava avariată.

Han manevră Headhunterul într-un viraj larg şi se folosi de propulsoare pentru a se opri. Lăsă nava aproape de locul unde coborâse Jessa.

Carlinga se ridică. Îşi scoase casca şi sări din bătrâna navă exact când ea se elibera din curele şi arunca de-o parte casca, uitându-se împrejur şi simţindu-se descoperită.

Han veni spre ea scoţându-şi mănuşile de zbor.

— Dacă ne înghesuim, avem amândoi loc în nava mea.

— Pe legea mea, râse ea batjocoritor. Să fi făcut, în sfârşit, Han Solo ceva lipsit de egoism? Te-ai îmblânzit? Cine ştie, poate că într-o bună zi o să cunoşti şi tu ce-i aceea moralitate, dacă ai să te trezeşti vreodată.

El se opri, privirea răutăcioasă dispărându-i. O privi pentru o clipă şi apoi spuse:

— Ştiu deja totul despre moralitate, Jess. Un prieten de-al meu a luat odată o hotărâre, gândindu-se că face un lucru moral. La naiba, a făcut! Dar a fost condamnat. Şi-a pierdut cariera, iubita, totul. Prietenul ăsta al meu a sfârşit prin a-i fi smulse gradele şi însemnele de pe tunică. Cei care nu doreau să-l vadă în faţa unui pluton de execuţie râdeau de el. O planetă întreagă. A plecat de acolo şi nu s-a mai întors

niciodată.

Ea vedea cum i se schimonosea faţa.

— N-a vrut nimeni să depună mărturie în favoarea prietenului tău? întrebă ea încet.

Han zâmbi cu înţeles.

— Ofiţerul său superior a comis un sperjur împotriva sa. Mai rămăsese un singur martor în apărarea lui, dar cine ar fi pus preţ pe cuvântul unui wookiee?

El evită următoarele remarci, uitându-se către bază.

— Se pare că n-au reuşit să atingă hangarul principal. Şoimul va fi terminat în scurt timp şi evacuarea se va realiza înainte de apariţia espoşilor. Apoi îmi voi vedea de drum. Amândoi avem ceva de făcut.

închise un ochi şi se uită pieziş la el.

— Noroc că ştiu că eşti mercenar, Solo. Noroc că ştiu că ai pilotat Headhunterul ca să protejezi Şoimul şi nu vieţile celor de aici. Şi că m-ai salvat ca să pot respecta învoiala. E noroc pentru că probabil tu n-o să faci niciodată un lucru dezinteresat şi cumsecade în viaţa ta, şi pentru că tot ce s-a întâmplat astăzi se potriveşte, printr-o întâmplare ciudată, cu modul tău egoist şi moderat de comportare.

Se zgâi nedumerit la ea.

— Noroc?

Păşind obosită, se îndreptă către nava lui.

— Norocul meu, îi aruncă Jessa peste umăr.

CAPITOLUL 5

— Ce-ai spus Bollux? Nu mai şuşoti!

Han, aşezat la masa de joc în faţa lui Chewbacca, privi aspru spre lada din celălalt capăt al computerului din faţă al Şoimului Mileniului, unde se afla robotul. În compartiment erau îngrămădite containere de transport, vase sub presiune, canistre izolate şi piese de schimb.

Wookieeul stând pe canapeaua gravitaţională, sprijinindu-şi capul în laba imensă, studia piesele jocului holografic. Era adâncit în concentrare, iar nasul lui schiţa câte un spasm din când în când. Ochise două din piesele lui Han, iar acum era gata să profite de avantaj. Pilotul jucase slab, fiind neliniştit, neputându-se concentra, adâncit în gândurile complicaţiilor călătoriei. Noul sistem de senzori şi antena funcţionau perfect, iar echipamentul navei fusese bine reglat de tehnicienii proscrişi. Cu toate astea mintea lui Han nu putea să se liniştească, câtă vreme Şoimul lui drag era agăţat de uriaşa barjă precum păduchele de un animal. Mai mult, din cauza asta călătoria dura mai mult decât i-ar fi fost necesar doar Şoimului; barja nu era proiectată pentru viteză.

Han putea să audă acum motoarele barjei, jeturile lor atenuate vibrând prin puterea navei, transmiţându-se prin cizme până în tălpile lui. Ura barja aceea, îşi dorea să o părăsească şi să-şi ia zborul; dar învoiala era învoială. Şi, după cum îi explicase Jessa, Şoimul urma să fie înscris în catalogul Waiver de către oamenii pe care urma să-i ridice de pe Orron III, iar asta îl forţa să-şi respecte angajamentul.

— N-am spus nimic domnule, răspunse politicos Bollux. Era Max.

— Şi el ce-a spus? se burzului Han.

Cele două maşinării neseparate comunicau adesea între ele prin intermediul impulsurilor informaţionale de mare viteză, dar făcea impresia că preferau conversaţiile vocale.

Han se enerva întotdeauna când auzea vocea de nicăieri a computerului ascuns în pieptul lui Bollux.

— M-a informat, căpitane, răspunse rar Bollux, că ar dori să-mi deschid plastromul. Pot?

Han observă, când se întoarse la masa de joc, că Chewbacca îi întinsese o capcană inteligentă. În timp ce degetele i se plimbau nehotărâte pe deasupra tastaturii jocului. Han murmură:

— Sigur, sigur, haide Bollux, din partea mea poţi să vânturi aerul cât doreşti.

Privi supărat către wookiee văzând că nu mai avea nici o scăpare din capcană. Lăsându-şi capul pe spate şi scuturându-şi părul arămiu, Chewbacca începu să râdă arătându-şi colţii.

Cu un fâsâit uşor – plastronul era etanş şi rezistent la şocuri – pieptul lui Bollux se deschise şi mâinile i se dădură la o parte. Ochiul lui Blue Max se trezi şi privi la masa de joc exact când Han făcu următoarea mutare. Piesa lui, un monstru tridimensional miniatural, se luă la bătaie cu o piesă a lui Chewie. Dar Han nu estimase corect capacitatea de luptă a celor două piese. Simulacrul de bestie a lui Chewbacca câştigă lupta scurtă. Piesa lui Han se evaporă în lumea ireală creată de computer.

— Ar fi trebuit să foloseşti „A doua Apărare Ilthmar”, rosti Blue Max.

Han îi întoarse o privire criminală, pe care până şi precocele Max o recunoscu şi, ca atare, adăugă precipitat:

— Nu încercam decât să vă ajut, domnule.

— Blue Max este tânăr şi neştiutor, căpitane, zise Bollux încercând să-l liniştească pe Han. L-am învăţat câte ceva despre joc, dar nu ştie încă nimic despre susceptibilitatea umană.

— Aşa!? întrebă Han ca şi cum ar fi fost fascinat. Şi cine-l învaţă, tu, domnule „Sapă şi Lopată”?

— Desigur, bolborosi Max. Bollux a fost peste tot. Stăm de vorbă tot timpul şi-mi povesteşte despre locurile pe care le-a văzut.

Han lovi tastatura mesei de joc, eliberând-o de bestiile holografice – piesele lui şi ale lui Chewbacca.

— Nu mai spune!? Păi o fi şi ăsta un fel de educaţie: „Tranşeele pe care le-am săpat eu – un jurnal trans-galactic”.

— Am fost activat pe măreţele şantiere „Fondor” răspunse în felul său tărăgănat Bollux. Apoi, pentru o vreme, am lucrat la o echipă Alfa de cadastru planetar şi apoi la o platformă de construcţii pentru sisteme meteo. Am lucrat ca muncitor necalificat la menajeria ambulantă „Gan-Jan” şi ca asistent de întreţinere la turnătoriile „Trigdale”. Şi multe altele. Dar, una câte una, slujbele mi-au fost luate de modele mai noi. M-am oferit voluntar la toate modificările şi reprogramările la care am putut dar, în cele din urmă, nu am mai reuşit să concurez cu modelele noi şi performante de roboţi.

Captându-i puţin interesul Han întrebă:

— Cum te-a ales Jessa pentru călătoria asta?

— Nu m-a ales, domnule; eu am cerut-o. Se zvonea că un robot salahor va fi ales pentru nişte modificări nespecificate. Eu mă aflam acolo după ce fusesem cumpărat la licitaţie. M-am dus la ea şi am întrebat dacă pot fi de folos.

Han chicoti.

— Şi pentru asta au smuls o parte din tine, au rearanjat restul, şi-au ascuns puşculiţa asta înăuntru. Asta numeşti tu afacere?

— Are dezavantajele ei, domnule. Dar m-a ţinut în funcţiune la un nivel relativ superior de activitate. În altă parte ar fi fost şi mai puţine locuri libere pentru mine, căpitane, chiar dacă trebuia să descarc derivaţi biologici într-o lume netehnologizată, dar cel puţin, deocamdată am evitat ieşirea din uz.

Han privi spre robot, întrebându-se dacă nu i-au luat-o razna circuitele.

— Şi ce-i cu asta Bollux? Ce scop are? Nu eşti propriul tău stăpân. Nici măcar nu poţi să vorbeşti în numele tău;

trebuie să te obişnuieşti cu numele pe care ţi-l va da noul stăpân, iar Bollux e o glumă! În cele din urmă nu vei mai fi de nici un folos şi urmează groapa de gunoi.

Chewbacca asculta acum atent. Era cu mult mai bătrân decât orice om, iar perspectivele lui erau diferite de cele ale oamenilor sau roboţilor. Bollux replică liniştit:

— Ieşirea din uz este, pentru un robot, asemănătoare cu moartea unui om sau a unui wookiee, domnilor. Este sfârşitul funcţiilor ceea ce înseamnă că robotul nu mai are nici o importanţă. Aşa că, în opinia mea, căpitane, trebuie evitată cu orice preţ. Până la urmă, ce valoare are existenţa fără un scop?

Han sări în picioare, supărat fără să ştie de ce şi simţindu-se prost după cearta cu o vechitură de robot. Se hotărî să-i spună lui Bollux cât de tare se înşela.

— Bollux, ştii ce eşti?

— Da, domnule, un contrabandist, domnule, răspunse Bollux prompt.

Han, confuz, se uită o clipă la robot şi rămase cu gura căscată prins pe picior greşit. Până şi un robot salahor ar trebui să recunoască o întrebare retorică, cugetă el.

— Ce-ai spus?

— Am spus un contrabandist, domnule, rosti Bollux tărăgănat, ca şi dumneavoastră. Cineva care se angajează în importuri şi exporturi ilegale de – degetul metalic îl indică pe Blue Max cuibărit în toracele său – bunuri.

Chewbacca se ţinea cu mâinile de burtă, se rostogolea pe canapea şi dădea din picioare, râzând isteric.

Han îşi ieşi din fire.

— Taci din gură! ţipă către robot.

Cu aceeaşi precizie de mai devreme, Bollux îşi închise, obedient, pieptul. Chewbacca se sufoca de râs şi lacrimile îi apărură în ochi. Han începu să caute un ciocan, o cheie sau un alt instrument, căci nu avea intenţia să lase vreun robot în viaţă ca să povestească întâmplarea. Dar, în clipa aceea, computerul de navigaţie dădu alarma. Han şi Chewbacca săriră instantaneu în carlingă – wookieeul ţinându-se încă

de burtă – pentru a se pregăti de intrarea în spaţiul normal.

Călătoria obositoare către Orron III le măcinase nervii; amândoi, pilotul şi copilotul, erau recunoscători pentru reapariţia stelelor care marcau ieşirea din hiperspaţiu, cu toate că această ieşire era însoţită de legănările barjei gigantice. Carcasa ovoidală a barjei se bomba sub ei: o cutie metalică cu un minimum de motoare. Tehnicienii Jessei camuflaseră carlinga Şoimului în aşa fel încât îşi menţinuse aproape tot câmpul vizual.

Han şi Chewbacca lăsară computerul să lucreze şi să-şi menţină rolul de automat al barjei. Automatele acceptară instrucţiunile de aterizare şi nava îşi începu coborârea prin atmosferă.

Orron III era o planetă generoasă pentru om, înclinarea axială era neglijabilă, iar anotimpurile stabile asigurau, pe majoritatea latitudinilor, recolte bune şi dădeau naştere unui sol bun şi fertil.

Autoritatea recunoscuse potenţialul de grânar al planetei şi nu pierduse nici o clipă ca să profite de veşnicul anotimp ce favoriza creşterea recoltelor. De vreme ce planeta avea resurse mai mult decât suficiente, spaţiu şi o localizare strategică, optaseră şi pentru construcţia unui centru de date simplificând astfel problemele de logistică şi siguranţă pentru ambele operaţii.

Brăzdată de şuviţe de nori albi şi expunându-şi verdele şi albastrul lumii vegetale şi al oceanelor întinse, Orron III era o planetă frumoasă. Pe măsură ce se apropiau, Han şi Chewbacca scanară amplasamentul instalaţiilor Autorităţii.

— Ce-a fost aia? întrebă Han, aplecându-se în faţă ca să citească mai bine instrumentele. (Wookieeul lătră a nesiguranţă.) Mi s-a părut că am văzut ceva pentru o clipă, un pâlpâit mare pe o orbită transpolară, dar ori a dispărut după orizontul planetei, ori am ajuns noi prea jos ca să-l putem detecta. Sau amândouă.

Rămase îngrijorat preţ de o clipă după care îşi spuse că nu-i bine să-şi facă inimă grea; n-avea nici o importanţă dacă era sau nu o navă de pază.

Imaginea aeriană a solului începu să capete conturul specific al câmpiilor parcelate. Diferitele nuanţe ale acestor ogoare indicau o varietate mare de recolte la diverse stadii de maturizare. Plantarea, cultivarea şi recoltarea se făceau probabil prin rotire, pentru ca echipamentele şi puterea umană să fie utilizată optim.

În cele din urmă zăriră cosmoportul, o întindere de kilometri construită pe măsura marilor barje robotizate. Partea principală a portului, în care se afla flota Autorităţii, ocupa numai o mică parte a instalaţiilor, chiar luând în considerare şi complexele pentru comunicaţii şi adăpost, Tot spaţiul folosea la acostarea barjelor; dane abisale unde erau aduse macarale rulante pentru reparaţii şi silozuri mobile pentru exploatarea forestieră. O grămadă de nave de transport, venind pe drumuri speciale de acces, îşi descărcau produsele alimentare în silozuri şi se întorceau din nou, legate de recolta din timpul respectiv.

Barja falsă care ducea Şoimul se aşeză în docul indicat, printre alte sute de nave. Aterizară, şi computerele îşi opriră piuitul. Han Solo şi Chewbacca îşi închiseră consola şi părăsiră carlinga. Cum intrară în compartimentul din faţă, Bollux îşi ridică privirea.

— Acum debarcăm, domnilor?

— Nu, răspunse Han. Jessa a spus că oamenii pe care trebuie să-i luăm ne vor căuta.

Wookieeul se îndreptă către ieşirea principală şi o activă. Chepengul se roti în sus şi rampa se lăsă, dar nu permise să pătrundă lumina sau aerul de pe Orron III; carcasa de camuflaj acoperea cea mai mare parte a suprastructurii Şoimului şi un chepeng provizoriu fusese instalat chiar dincolo de capătul rampei.

Nici nu se lăsă bine jos rampa când se auzi un ciocănit în învelişul navei. Wookieeul sforăi prudent iar în mâna lui Han se ivi dezintegratorul. Văzându-şi partenerul pregătit Chewbacca deschise bocaportul exterior.

Dincolo de bocaport stătea un om. Purta salopeta murdară a unui docher şi o centură de unelte îi atârna la

brâu. Totuşi, avea aerul unei alte persoane, nu semăna deloc cu un tehnician angajat cu contract. Era locuitorul unei planete însorite; asta se putea ghici pentru că pielea îi era de un negru întunecat. Era cu jumătate de cap mai înalt decât Han, avea umeri largi pe care salopeta stătea întinsă până la refuz şi un corp care respira putere. Părul negru şi creţ şi barba mare erau punctate de pete albe şi cenuşii. Cu toată demnitatea strălucirii sale impunătoare, în ochii negri se citea o umbră de umor.

— Eu sunt Rekkon, zise imediat. (Avea o privire directă şi, cu toate că tonul era moderat, glasul era profund. Puse la loc cheia cu care lovise în carcasă.) Căpitanul Solo este?

Chewbacca gesticulă către colegul său care tocmai înaintase pe rampă. Wookieeul şuieră pe limba lui. Rekkon râse şi – spre uimirea lor – mugi un răspuns politicos în limba wookiee. Puţini oameni înţelegeau limba giganţilor umanoizi; şi mai puţini aveau registrul vocal şi forţa necesară pentru a vorbi. Chewbacca îşi exprimă încântarea printr-un urlet asurzitor şi îl bătu pe Rekkon pe umăr, plin de veselie.

— Acum că aţi terminat cu cântecul comunităţii, îi întrerupse Han scoţându-şi mănuşile de zbor, să mă prezint: sunt Han Solo. Când decolăm?

Rekkon îl aprecie cu francheţe, dar mai păstra încă aerul acela jovial.

— Aş vrea cât mai curând posibil. Şi sunt sigur că asta vrei şi tu, căpitane Solo. Dar trebuie să facem o călătorie scurtă până la Centru, ca să culegem datele de care am nevoie şi să-i luăm şi pe ceilalţi membri ai grupului meu.

Han privi înapoi spre capul rampei unde aştepta Bollux şi îi făcu semn.

— Să mergem, Rusty[2]. Ai intrat iar în afaceri.

Cu plăcile pieptului închise şi cu pasul mai ţeapăn ca oricând, Bollux coborî rampa. Explicase în timpul călătoriei că mersul său ciudat se datora unui sistem greu de suspensie care-i fusese montat la un moment dat în timpul

---

[2] Rusty: rust (lb. engleză) = rugină.

lungii sale cariere.

Rekkon întinse două cartele lui Han şi Chewbacca – două pătrăţele de un roşu aprins având ştampilate coduri albe de identificare.

— Acte de identitate temporare, explică el. Dacă vă întreabă cineva, vă aflaţi aici cu contract de muncă pe termen scurt, ca tehnicieni asistenţi clasa a cincea.

— Noi? izbucni Han. Noi nu mergem nicăieri, prietene. Ia-ţi robotul, adună-ţi gaşca şi vino înapoi. O să te aşteptăm cu foc în sobă.

Rekkon era uluit.

— Dar ce-o să faceţi când o să vină echipa de decontaminare? O să iradieze toată barja, cu nava voastră cu tot, ca să se asigure că nici un parazit n-o să se hrănească din transport. Bineînţeles, aţi putea să vă activaţi scuturile deflectoare dar asta ar fi cu siguranţă detectată de senzorii cosmoportului.

Cei doi prieteni se priviră lung. Era adevărat că tratamentul de decontaminare era o procedură normală şi că un om şi un wookiee învârtindu-se prin zona de aterizare, în timp ce echipa îşi vedea de lucru, ar fi atras atenţia.

— Şi mai e ceva, continuă Rekkon. Statutul Waiver pentru navă şi codurile de identificare falsificate; o să mă ocup eu şi de astea. De vreme ce tu şi tovarăşul tău sunteţi interesaţi de ele, m-am gândit că aţi dori să mă însoţiţi.

Cu gândul la catalogul Waiver Han începu să saliveze dar, ca întotdeauna în prezenţa autorităţilor, îl trecea transpiraţia. Iar acel centru de date al Autorităţii era un astfel de loc. Se făcu simţită precauţia-i înnăscută.

— De ce vrei să te însoţim în călătoria asta? Ce ne ascunzi?

— Ai dreptate, mai sunt şi alte motive, răspunse Rekkon, dar cred că-i mai bine atât pentru voi cât şi pentru mine dacă veniţi. V-aş rămâne îndatorat.

Han privi fix la bărbatul înalt şi negru, meditând la Waiver şi la echipa de decontaminare.

— Chewie, adu-mi o geantă de unelte.

Îşi desfăcu centura cu dezintegratorul, ştiind că nu putea fi văzut înarmat într-o zonă bine păzită. Chewbacca se întoarse cu geanta şi cu arbaleta lui. Amândoi îşi băgară armele în geantă iar wookieeul şi-o agăţă de umăr.

Cu Bollux pe urmele lor, ieşiră prin bocaportul exterior, îl încuiară şi-l urmară pe Rekkon de-a lungul podului rulant. Corpul barjei se întindea mult în jos şi în ambele părţi. Un aeroglisor utilitar, prevăzut cu platformă de lucru şi cabină închisă, plana în cealaltă parte a podului rulant. Se suiră în cabină, Rekkon trecând la controale şi Han înghesuindu-se lângă el, în timp ce Chewbacca umplea scaunul din spate. Bollux îşi găsi loc pe platforma de lucru, asigurându-se cu un servocârlig. Aeroglisorul ţâşni de lângă barjă.

— Cum ne-ai găsit aşa de repede? întrebă Han.

— Am primit de ştire cum o să fie însemnată nava şi timpul aproximativ de sosire. Am venit de îndată ce sistemele de date au înregistrat apropierea voastră. Aşteptam aici de câtva timp – aveam autorizaţii falsificate de acces în zonă. Bănuiesc că acest robot este computerul meu?

— Oarecum, răspunse Han în timp ce Rekkon mări viteza aeroglisorului până la limita legală, conducându-l printre rândurile de barje andocate. Mai există o unitate montată în pieptul său: ăla e copilul tău.

Cosmoportul era înconjurat din toate părţile de grâne coapte, vălurite de vânturile liniştite de pe Orron III. În timp ce le privea, Han întrebă:

— Ce cauţi în computerele Autorităţii, Rekkon?

Bărbatul îl studie o clipă, apoi se întoarse la controale şi o coti pe un drum lateral. Exceptând zona apropiată barjelor, Han ştia că aeroglisorul trebuia să adere la drumurile autorizate, şi că ar fi fost interceptat dacă ar fi zburat prea sus, prea repede sau peste câmpie.

În depărtare, roboţi agricoli gargantuelici se mişcau printre grâne, capabili să planteze, să cultive, sau să recolteze vaste întinderi de pământ într-o singură zi.

Rekkon reglă polarizarea parbrizului şi geamurilor aeroglisorului. Nu le făcu reflectorizante sau opace, lucru care ar fi sărit în ochi, ci le mai închise culoarea ca să-i apere de soare.

Lumina din interiorul cabinei scăzu şi Han se simţi ca şi cum s-ar fi aflat într-una din vitrinele lui Sabador. În timp ce mergeau cu viteză de-a lungul drumului lateral, croindu-şi drum prin mări de grâne, Rekkon întrebă:

— Ştiţi care a fost misiunea mea aici?

— Jessa a spus că tu vei decide dacă ne spui sau nu. Eu aproape că am refuzat târgul din cauza asta, dar am considerat că trebuie să fie implicaţi ceva bani ca să înfruntăm un asemenea risc.

Rekkon dădu din cap.

— Greşeşti, căpitane Solo. Este vorba de căutarea unor persoane dispărute. Grupul pe care l-am organizat este alcătuit din indivizi care şi-au pierdut prieteni sau rude în circumstanţe inexplicabile. Anumite lucruri au început să se întâmple cu o regularitate suspectă în Sectorul Corporativ. Am descoperit că alţii au fost în afară, ca şi mine, căutându-şi dispăruţii. Am descoperit o schemă şi astfel am adunat în jurul meu un mic grup de companioni. Ne-am infiltrat în centrul de date ca să ne putem continua cercetările, cu ajutorul lui Jessa.

Han lovi fereastra cu degetul, meditând. Asta explica angajamentul Jessei faţă de Rekkon şi grupul său, hotărârea de a-i da tot ajutorul necesar. Evident că fiica lui Doc spera că Rekkon şi grupul său îl vor găsi şi pe tatăl său odată cu ceilalţi.

— Ne aflăm aici de aproape o lună standard, continuă Rekkon, şi mi-a trebuit aproape tot timpul ăsta ca să găsesc ferestre de acces în sistemul lor, cu toate că sunt considerat drept un tehnician clasa întâi în computere. Sistemul lor de securitate este harnic dar nu are o imaginaţie teribilă.

Han se roti pe locul lui ca să-l poată privi mai bine pe celălalt.

— Deci... care-i secretul?

— Încă n-o să-ţi spun; aş vrea întâi să am o dovadă sigură. Îmi trebuie o mostră pentru corelarea finală de date; terminalele la care eu am acces la Centru au emiţători de siguranţă interni. Îmi lipsesc resursele, piesele şi timpul pentru a-mi construi propriul dispozitiv. Dar ştiam că excelenţii tehnicieni ai Jessei puteau să-mi procure ceea ce aveam nevoie şi astfel să reduc riscul detectării.

— Ceea ce-mi aduce aminte, Rekkon, că nu ne-ai spus celălalt motiv pentru care trebuie să te însoţim până la Centru.

Rekkon era îndurerat.

— Eşti insistent căpitane. Mi-am ales tovarăşii cu grijă: fiecare dintre ei a pierdut pe cineva, totuşi...

Han se ridică în picioare.

— Dar printre voi se află un trădător. (Rekkon îl privi insistent pe pilot.) N-a fost doar o presupunere. Jessa a fost atacată în timp ce eu eram acolo; o corvetă a Autorităţii a lansat împotriva noastră o escadrilă de nave de vânătoare. Şansele de a se fi împiedicat de noi în tot sistemul stelar din Sectorul Corporativ sunt atât de mici încât nici n-are rost să le luăm în considerare. Rămâne ipoteza unui spion, dar care nu se afla acolo în acel moment, căci altfel espoşii ar fi venit de la început cu întăriri. Probabil că verificau un număr de sisteme solare.

Se lăsă pe spate mulţumit de sine. Era mândru de logica sa.

Faţa lui Rekkon era asemenea unei măşti sculptată în lignit.

— Jessa ne-a lăsat o listă cu locurile unde am fi putut-o contacta în caz că liniile de comunicare ar fi fost întrerupte. Sistemul solar respectiv era, pur şi simplu, unul dintre acestea.

Asta îl surprinse pe Han; Jessa n-ar fi încredinţat nimănui asemenea informaţii. Probabil că-şi pusese în Rekkon toate speranţele de a-şi găsi tatăl.

— Bine, înseamnă că ai pe cineva care e trecut pe două

ştate de plată. Ai idee cine ar putea fi?

— Nici una, ştiu doar că n-a fost nici unul dintre cei doi membri ai grupului meu care au pierit deja. Cred că descoperiseră cine era trădătorul. Existau unele indicaţii, în ultima conversaţie pe care am avut-o cu unul dintre ei înainte ca acesta să cadă, şi bineînţeles că nu am spus nimănui de sosirea ta. Am venit personal să te întâlnesc. Doream să fiu ajutat de tine, ca să mă asigur că nici unul dintre ei nu poate da alarma înainte să plecăm. I-am chemat pe fiecare în biroul meu fără să le spun că şi ceilalţi se aflau acolo.

Acum, lui Han îi plăcea şi mai puţin ideea de a merge la Centru, dar îşi dădu seama că era vitală pentru Rekkon să primească ajutor şi era vitală pentru supravieţuirea lui. Dacă trădătorul reuşea să dea alarma, existau şanse ca Şoimul să nu mai poată decola niciodată.

Îşi promise să încarce şi mai mult nota de plată a Jessei sau a oricui altcuiva pentru servicii aduse în plus. Se aplecă din nou pe scaun.

— Cine sunt ceilalţi oameni pe care i-ai recrutat pentru „Noaptea Amatorilor”?

Pe jumătate atent la conducere, Rekkon răspunse:

— Adjunctul meu este Torm, a cărui acoperire este muncitor cu contract. Familia lui, alcătuită din proprietari de pământ, controla mari întinderi pe Kail. Exista o anumită dispută în privinţa dreptului de folosire a pământului şi asupra preţurilor acţiunilor. Mai mulţi membri ai familiei au dispărut când nu au cedat presiunilor.

— Altcineva?

— Atuarre. Este o femelă a rasei feline trianii. Trianii s-au aşezat pe o planetă la marginea zonei Autorităţii înainte ca Sectorul Corporativ să fi fost trecut în hărţi. Când Autoritatea a anexat în cele din urmă colonia tiranii, aceştia s-au opus. Perechea lui Atuarre a dispărut, puiul i-a fost luat şi dat în custodia Autorităţii. Probabil că au folosit o anumită procedură de interogare a puiului, Pakka, pentru că atunci când Atuarre a reuşit să-l salveze, acesta nu mai

putea vorbi. Vezi tu, Autoritatea nu respectă nici o vârstă sau lege. În cele din urmă, Atuarre şi Pakka au luat legătura cu mine; acoperirea ei pe Orron III este ucenic agronom.

Cotind printre lanuri, drumul lateral dădu în artera principală care mergea în Centru. Oraşul era mic, ocupându-se de păstrarea documentelor, de calcule şi transmisii de date pentru o bună parte a Sectorului Corporativ. Centrul strălucea în mijlocul complexului operaţional care se ridica pe terenurile agricole.

Rekkon, gânditor, încă nu terminase.

— Ultimul membru al grupului este Engret: un pic mai mare decât un puşti, dar are inimă bună şi un temperament blând. Sora lui era un savant făţiş înclinat spre respectarea legilor şi ca atare a dispărut. Rămase tăcut pentru o clipă. Afară există şi alţii care-i caută pe cei pierduţi şi mulţi alţii care au fost reduşi la tăcere de teamă. Dar, probabil că vom putea să-i ajutăm şi pe ei.

Han chicoti.

— În nici un caz, Rekkon. Eu sunt aici pentru un târg. Până plecăm scuteşte-mă de vorbele tale patriotice, ai înţeles?

Rekkon era amuzat.

— Tu faci chestia asta numai ca să devii un om bogat? Îl privi pe Han din cap până-n picioare, apoi îşi văzu de condus, dar adăugă:

— O atitudine dură nu este o formă neobişnuită de protecţie pentru idealuri, căpitane; îi fereşte p idealişti de bătaia de joc a proştilor şi laşilor, Dar îi şi imobilizează astfel încât, încercând să-şi păstreze idealurile, riscă să le piardă.

— Rekkon, eu sunt un tip cu o navă grozavă şi am unde mă duce, aşa că nu te pierde în filosofii, răspunse arţăgos Han, atins de cuvintele negrului.

Pătrunseră în Centru manevrând de-a lungul străzilor late, printre clădirile ce găzduiau diverse birouri, depozite, dormitoare ale personalului, zone de recreere, magazine şi intendenţe. Traficul era intens – transportoare robotizate,

transportoare de marfă cu efect de sol, aeroglisoare, crucişătoare Espo şi alte mecanisme.

Luând un ultim viraj, Rekkon pătrunse într-un garaj subteran, coborând mai mult de zece nivele. Lăsând aeroglisorul într-un loc liber, opri motorul şi se dădu jos. Urmară Han şi Chewbacca, apoi Bollux coborî cu greu. Wookieeul şi partenerul său îşi fixară insignele la piept. Rekkon îşi dădu jos salopeta şi centura de scule şi le puse pe ambele într-un compartiment pentru echipamente din lateralul aeroglisorului. Rămase îmbrăcat într-o robă lungă cu motive geometrice luminoase. Insigna de supervizor ieşea în evidenţă pe pieptu-i larg. Han îl întrebă cum a făcut rost de aeroglisor şi de restul echipamentului.

— N-a fost dificil o dată ce am penetrat sistemul de computere. O cerere falsă de loc de muncă, o copie modificată de alocare a unui vehicul – aceste lucruri au fost elementare.

Chewbacca luă din nou geanta cu scule. Bollux, care până acum nu avusese ocazia, se prezentă înaintea lui Rekkon.

— Jessa m-a instruit să mă pun, eu şi computerul meu autonom, în serviciul dumneavoastră.

— Mulţumesc – Bollux, nu-i aşa? Ajutorul tău va fi esenţial.

Auzind asta, bătrânul robot păru că se îndreaptă plin de mândrie. Han observă că Rekkon găsise calea spre inima lui Bollux, sau mai degrabă către matricea circuitului comportamental.

Autoritatea nu făcuse economii cu acest Centru şi astfel, în loc să-i conducă spre un lift sau navetă, Rekkon îi duse spre un transportor cu coloană de aer. Intrară în curent şi, părând suspendaţi în aer, fură ridicaţi de către câmpul transportorului. Doi tehnicieni pătrunseră în transportor la următorul nivel, iar conversaţia dintre Han şi grup se opri. Wookieeul, cei doi oameni şi robotul continuară ascensiunea timp de vreun minut, trecând peste garaje, nivele de serviciu, birouri, zone de procesare a datelor, în

timp ce alte persoane intrau sau părăseau câmpul. Majoritatea pasagerilor din transportor purtau uniforme de tehnicieni în computere. Din când în când, câte unul îl saluta pe Rekkon. Văzând că el şi tovarăşii săi nu atrăgeau atenţia, Han îşi dădu seama că nu era neobişnuit pentru un supervizor să se plimbe cu asistenţi şi roboţi după el.

În cele din urmă Rekkon se ridică ieşind din tubul de aer al transportorului. Han, Chewbacca şi Bollux îl urmară. Ajunseră într-o galerie. Aici, două etaje fuseseră combinate: partea de sus era un balcon de jur împrejurul zonei mediane a galeriei de unde se puteau observa traseele lifturilor şi transportorului cu coloană de aer.

Rekkon o luă înainte pe un culoar cu pereţi, tavan şi podea întunecate la culoare. Han îşi observă imaginea oglindită în pereţii lucioşi şi se întrebă cum de un prădător necruţător ca el poate contamina teritoriul intim al crudei Autorităţi. Ceea ce ştia însă, cu siguranţă, era că ar fi preferat să alerge nestingherit cu Şoimul printre stele.

Rekkon se opri în faţa unei uşi, puse palma pe dispozitivul de deschidere al acesteia, apoi intră. Ceilalţi îl urmară într-o cameră spaţioasă, înaltă, şi care de-a lungul a trei dintre pereţi avea aliniate computere, sisteme de monitorizare, dispozitive de accesare şi alte echipamente. Cel de-al patrulea perete, în partea opusă uşii, făcut din oţel transparent, oferea, de la înălţimea de 100 de metri, o frumoasă privelişte a câmpiilor de pe Orron III. Han se duse spre perete şi cuprinse cu vederea cosmoportul. Chewbacca, aşezându-se lângă uşă pe o bancă ce se întindea pe toată lungimea peretelui, îşi puse geanta cu scule între picioarele lungi şi păroase.

Rekkon se întoarse către Bollux:

— Aş putea să văd ce mi-ai adus?

Han mormăi ceva dezaprobator, uluit că cineva putea acorda atâta atenţie unui simplu robot.

Plastronul lui Bollux se deschise în timp ce mâinile lungi se dădură la o parte. Fotoreceptorul computerului prinse viaţă.

— Bună, zise acesta vioi. Eu sunt Blue Max.

— Eşti într-adevăr, îi răspunse amuzat Rekkon cu vocea lui gravă. Dacă prietenul tău te va elibera, vom putea să te privim, Max.

Bollux rosti un „Bineînţeles, domnule” calm. Operaţiuni minuţioase de deconectare îşi făcură auzite declicurile în pieptul său. Rekkon scoase computerul afară, fără efort. Max era mai mic decât un procesor vocal de text; nu era deloc impunător în mâinile mari ale lui Rekkon.

Rekkon izbucni în râs.

— Dacă ai fi fost mai mic, Blue Max, ar fi trebuit să te arunc înapoi!

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Max şovăitor.

Rekkon se îndreptă către una din mesele de lucru.

— Nimic. E o glumă, Max.

Masa, alcătuită dintr-o placă groasă aşezată pe un singur picior, era presărată cu mufe, conectori şi instrumente complexe. De-a lungul muchiei frontale se întindea o tastatură multifuncţională.

— Cum ai vrea să lucrezi, Max? întrebă Rekkon. Am date generale şi de programare, pentru tine, informaţii despre intrarea în sistem. Apoi te voi conecta la reţeaua principală.

— Poţi transmite datele în Farb Basic? zise Max cu vocea lui subţire, copilăroasă, asemănătoare aceleia a unui puşti pus în faţa unei noi provocări.

— Aceasta nu prezintă nici o dificultate; văd că ai o mufă cu cinci dinţi.

Rekkon trase de la masa lui un cablu cu mufă cu cinci dinţi şi o conectă la aceea a lui Max. Apoi scoase un card de date din roba sa şi îl introduse într-una din deschizăturile mesei, tastând secvenţa necesară. Fotoreceptorul lui Max se întunecă pe măsură ce computerul îşi orienta toată atenţia către datele introduse. Mai multe ecrane din cameră se aprinseră afişând rapid informaţiile pe care le înghiţea Max. Rekkon veni lângă peretele-fereastră şi îi dădu lui Han Solo un alt card, cel pe care îl luase de pe masa de lucru.

— Aceasta este noua identitate a navei tale pentru lista Waiver. Modifică cealaltă documentaţie în concordanţă cu aceasta şi n-o să mai ai probleme cu caracteristicile obligatorii impuse de Sectorul Corporativ.

Han cântări cardul în mână imaginându-şi o mare de bani.

— Ceea ce a mai rămas de făcut n-are să dureze foarte mult, explică Rekkon. Ceilalţi membri ai grupului meu trebuie să apară, iar pentru cineva cu puterea intelectuală a lui Max, sarcina asta n-ar trebui să fie prea grea. Mi-e teamă însă că nu vom găsi pe-aici nici un fel de răcoritoare – o neglijenţă din partea mea.

Han ridică din umeri.

— Rekkon, eu nu m-am oprit aici ca să mănânc, să beau, sau să privesc straniile ceremonii locale. Dacă vrei cu adevărat să mor de încântare, termină aici cât poţi de repede. (Aruncă o privire prin cameră, la uimitoarele luminiţe şi ecuaţiile care defilau cu rapiditate pe ecrane.) Chiar eşti un expert în computere sau ai obţinut slujba datorită farmecului?

Rekkon privea dincolo de fereastră.

— Eu sunt un cărturar de profesie şi prin înclinaţie, căpitane. Am studiat o mulţime de şcoli ale minţii şi discipline ale trupului, precum şi un sortiment bogat de tehnologii. Am pierdut numărătoarea titlurilor şi acreditărilor mele, dar sunt mai mult decât calificat pentru a conduce acest întreg Centru, dacă asta are vreo importanţă. La un moment dat m-am specializat în interferenţele organice-anorganice ale gândului. Aici am venit, nu fără reţinere, să fac rolul unui supervizor. Cu acte falsificate, deoarece nu am dorit să mă fac remarcat. Singura mea dorinţă este să-mi găsesc nepotul şi pe ceilalţi.

— Ce te face să crezi că sunt aici?

— Nu sunt. Dar cred că aici aş putea afla unde se găsesc. Iar când Max va termina de selectat informaţiile generale de aici voi şti încotro să o apuc.

— Nu prea ai apucat să pomeneşti nimic despre ruda ta dispărută, îi reaminti Han, gândindu-se că începea să vorbească asemenea lui Rekkon.

Comportarea omului ăstuia era contagioasă.

Rekkon îşi îndreptă paşii către peretele opus şi se opri lângă Chewbacca. Văzându-l abătut, Han veni după el. Rekkon se aşeză; la fel şi Han.

— L-am crescut pe băiat ca şi cum ar fi fost fiul meu; era încă mic atunci când i-au murit părinţii. Nu cu mult timp în urmă am fost angajat ca instructor la o universitate a Autorităţii de pe Kalla. Este un loc unde se face educaţie superioară, în special pentru vlăstarele Autorităţii, o şcoală cu rădăcini adânci în ştiinţele tehnice, comerciale şi administrative şi foarte puţin axate pe ştiinţele umaniste. Dar mai erau câteva locuri libere pentru bătrâni excentrici ca mine, iar plata era mai mult decât satisfăcătoare. Fiind nepotul unuia dintre mai marii universităţii, băiatul putea urma studiile superioare şi aici a început tot necazul. A văzut cât de opresivă este Autoritatea, înlăturând şi cea mai mică piedică din calea profitului. Nepotul meu a început să denunţe aceste lucruri şi să-i încurajeze şi pe alţii să facă la fel. (Rekkon îşi mângâie barba deasă gândindu-se la trecut.) L-am sfătuit să nu mai continue cu toate că ştiam că avea dreptate, dar el era mânat de convingerile tinereţii, iar eu eram stăpânit de reţinerile vârstei. Mulţi dintre studenţii care-l ascultaseră pe băiat aveau părinţi sus-puşi în cadrul Autorităţii; cuvintele sale nu puteau trece neobservate. Au fost clipe dureroase, nu puteam să-i cer băiatului să-şi ignore conştiinţa şi cu toate astea mă temeam pentru el. Recurgând la un compromis ruşinos m-am hotărât să demisionez. Dar, înainte să pot face asta, nepotul meu a dispărut, pur şi simplu. M-am dus la Securitate, bineînţeles. Au părut îngrijoraţi, dar era clar că nu aveau nici o intenţie să se străduiască să-l găsească. Am început să fac anchete pe cont propriu şi am auzit despre alte dispariţii ale celor care au stingherit Autoritatea. Sunt obişnuit să caut structuri; şi n-a durat

mult până a apărut una. Alegând atent – foarte atent, te asigur –, căpitane, am strâns un grup dintre cei care au pierdut pe cineva şi am început cu grijă să penetrăm acest Centru. Vestea dispariţiei lui Doc a ajuns la urechile mele. Am abordat-o pe Jessa, iar ea a acceptat să ne ajute.

— Şi asta ne-a adus pe noi aici, îl întrerupse Han, dar de ce aici?

Rekkon băgă de seamă că goana literelor şi cifrelor de-a lungul ecranelor aprinse încetase. Ridicându-se ca să se ducă spre Max, răspunse:

— Dispariţiile au legătură între ele. Autoritatea încearcă să-i îndepărteze pe acei indivizi care sunt clar împotriva ei; s-a hotărât să considere orice individualism natural, conştient, drept o ameninţare organizată. Cred că Autoritatea i-a strâns pe oponenţii săi într-un centru care...

— Hai să clarificăm, izbucni Han. Crezi că Autoritatea s-a apucat de răpiri en-gros? Rekkon, ai stat prea mult cu ochii în monitoare.

Omul nu păru ofensat.

— Mă îndoiesc că lucrurile acestea sunt cunoscute chiar printre oficialităţile Autorităţii. Cine poate spune cum s-a întâmplat? Un oficial obscur vine cu o propunere la întâmplare; un superior leneş o ia în serios. Un studiu de motivaţie ajunge pe biroul potrivit sau o analiză costuri-beneficii devine proiectul favorit al unui director executiv sus-pus. Dar germenul acestei idei s-a aflat mereu în interiorul Autorităţii – putere şi paranoia. Acolo unde nu există nici o opoziţie reală, suspiciunea a creat una.

Pe măsură ce vorbea, îşi îndrepta paşii spre masa de lucru, şi-l deconectă pe Max.

— Chestiile astea au fost cu adevărat interesante, bolborosi micul computer.

— Te rog, arată-ţi mai puţin entuziasmul, îl imploră Rekkon, luându-l pe Max de pe masă. Îmi creezi sentimentul că aş contribui la delincvenţa unui minor.

Fotoreceptorul computerului se concentră asupra lui Rekkon, pe măsură ce acesta continuă:

— Ai înţeles tot ce ţi-am arătat?

— Poţi fi sigur! Dă-mi numai ocazia şi o să-ţi dovedesc.

— Ţi-o voi da. Evenimentul principal se apropie. (Rekkon îl duse pe Max la unul dintre terminale şi îl aşeză lângă el.) Ai adaptor de acces standard?

Drept răspuns un căpăcel se deschise în lateralul computerului şi Max îşi întinse un scurt apendice metalic, pe care îl introduse apoi în receptorul în formă de disc. Receptorul şi discul calibrat se rotiră înainte şi înapoi în timp ce Max se obişnuia cu reglajele fine ale cuplajului.

— Te rog, începe imediat ce eşti gata, îi spuse Rekkon lui Max şi se aşeză din nou între Han şi Chewbacca. Va trebui să examineze o cantitate enormă de date, le spuse celor doi, dacă va putea folosi chiar sistemul pentru a-l ajuta în munca sa. Există numeroase bariere de siguranţă; şi până şi lui Blue Max îi va lua ceva timp ca să găsească ferestrele potrivite.

Wookieeul mormăi. Amândoi oamenii înţeleseră îndoiala lui Chewbacca, cum că informaţiile pe care le dorea Rekkon s-ar găsi în reţea.

— Nu aici le va găsi Chewbacca, răspunse Rekkon. Max va trebui să le găsească indirect; la fel cum pentru a localiza o stea mai puţin luminoasă nu te uiţi direct la ea, ci cu coada ochiului. Max va analiza dosarele logistice, rutele navelor de aprovizionare şi patrulare, structurile de fluxuri informaţionale şi jurnalele de navigaţie, plus alte nenumărate lucruri. Vom şti unde s-au oprit navele Autorităţii, unde a fost mai intens traficul codat, cum sunt trecuţi în ştatele de plată mulţi angajaţi din diverse staţii de lucru şi în ce categorii de muncă. Cu timpul, vom afla şi unde îi ţine Autoritatea pe „rebeli”.

Rekkon se ridică din nou ca să străbată camera cu un pas energic, bătând din palme cu un zgomot ca de puşcă.

— Aceşti directori executivi cu slugile lor, cu listele lor de duşmani şi cu turnătorii Espo dau naştere climatului potrivit pentru ca temerile lor cele mai rele să devină reale. Profeţia se autoîmplineşte; dacă n-ar fi vorba de viaţă şi de moarte,

ar fi o mare glumă!

Han se sprijinea de zid, privindu-l pe Rekkon cu un zâmbet cinic. Crede oare cărturarul că oamenii sunt cu ceva diferiţi de executivii Autorităţii? Ei bine, oricine îşi lasă garda jos, sau îşi pierde timpul cu idealuri, ar fi supus aceluiaşi şoc violent ca Rekkon, se gândi Han. De aceea plecase Han Solo şi va fi veşnic liber printre stele.

Căscă studiat.

— Bineînţeles, Rekkon. Autoritatea ar face bine să se păzească. De fapt, ce are ea în afară de navele, banii, oamenii, armele şi echipamentul unui întreg Sector? Ce şanse are împotriva gândurilor drepte şi a mâinilor curate?

Rekkon îi răspunse cu un zâmbet entuziast.

— Dar uită-te la tine, căpitane. Mesajele Jessei au vorbit puţin despre tine. Numai prin faptul că-ţi trăieşti viaţa cum vrei tu, ai comis o ofensă mortală împotriva Autorităţii Sectorului Corporativ. O, nu vreau să te fac să fâlfâi stindardul libertăţii sau să rosteşti platitudini. Dacă crezi că Autoritatea este partea care câştigă, de ce nu-i faci jocul? Autoritatea n-o să facă cunoştinţă cu dezastrul pentru că abuzează de şcolari naivi şi de cărturari bătrâni şi idealişti. Dar dacă este stingherită din ce în ce mai mult de indivizi nesupuşi şi încăpăţânaţi ca tine, se va afla în faţa unei adevărate rezistenţe.

Han oftă.

— Rekkon, ar fi bine s-o iei mai încetişor; ne confunzi, pe mine şi pe Chewbacca, cu altcineva. Noi doar mânăm căruţa. Nu suntem Cavalerii Jedi sau Fiii Libertăţii.

Răspunsul lui Rekkon deveni însă teoretic. Chiar în acea clipă încuietoarea uşii bâzâi şi vocea unui bărbat se făcu auzită:

— Rekkon, deschide uşa asta!

Cu o strângere în stomac, Han prinse dezintegratorul pe care Chewbacca i-l aruncă, în timp ce wookieeul îşi îndreptă arbaleta către uşă.

CAPITOLUL 6

Rekkon se aşeză între Han, Chewbacca şi uşă.

— Lăsaţi-vă armele deoparte, căpitane. Acela e Torm, unul din membrii grupului meu. Şi chiar dacă n-ar fi fost el, oare n-ar fi fost mai înţelept să aflaţi ce se întâmplă, înainte de a vă pregăti să trageţi?

Han făcu o mutră acră.

— Mie-mi cam place să trag mai întâi, Rekkon, decât să trag pe urmă.

Dar îşi lăsă arma şi Chewbacca făcu la fel cu arbaleta. Rekkon acţionă dispozitivele de control ale uşii.

Panoul se ridică rapid, dezvăluind un bărbat cam de înălţimea lui Han, dar mai umflat de la tors în sus, cu braţe maronii şi mâini mari şi teşite. Faţa sa, însă, avea trăsături fine, cu pometţi înalţi şi ochi mobili şi alerţi, de un albastru lichid. Părul era roşu aprins. Ochii săi se aţintiră mai întâi asupra lui Han şi Chewbacca, iar mâna dreaptă avu un spasm reflex către buzunarul de la coapsă al salopetei. Dar îşi opri mişcarea, transformând-o într-un frecat al palmei de pantalon, la vederea lui Rekkon. Han nu-l condamna pe om pentru reflex, având în vedere că o parte din colegii săi de echipă erau deja morţi.

Mintea bărbatului lucră cu repeziciune.

— Plecăm? întrebă imediat ce intră pe uşă.

— Imediat, răspunse Rekkon, arătând spre locul în care stătea Blue Max cuplat la sistemul de date. Vom avea în curând datele necesare. Acela este căpitanul Solo care împreună cu copilotul său, Chewbacca, ne va scoate de pe această planetă când vom fi gata. Domnilor, îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe Torm, unul dintre tovarăşii mei.

Torm îşi înclină capul către cei doi, apoi se duse să-l cerceteze pe Blue Max. Han îl urmă; unul din acest grup putea fi un informator, iar el dorea să se familiarizeze cu fiecare dintre ei, în încercarea de a se păzi pe sine şi navă.

— Nu e foarte impresionant, aşa-i? întrebă Torm, privind în jos către Max.

— Nu prea, răspunse Han cu prefăcută încântare.

Torm dădu din cap.

— Crezi că Rekkon va găsi ceea ce caută? întrebă Han. Vreau să spun că această încercare de a afla, pe ocolite, este singura şansă de a vă găsi rudele, corect!? Sau n-ar trebui să întreb?

Torm îi aruncă o privire sinceră.

— Este o chestiune personală, căpitane. Dar de vreme ce şi siguranţa ta este în joc, bănuiesc că eşti îndreptăţit. Da, dacă nu dau de urma tatălui şi fratelui meu pe această cale, nu ştiu ce aş mai putea face. Ne-am agăţat toate speranţele de teoria lui Rekkon. (Pentru o clipă privi către Rekkon, care îi prezenta lui Chewbacca echipamentul din încăpere.) Nu m-am alăturat lui cu uşurinţă, dar când am văzut că Autoritatea pune beţe în roate în executarea investigaţiei şi că propriile-mi cercetări mă duceau către el, am ştiut că trebuie să mă hotărăsc să cred la fel ca Rekkon.

Vocea lui Torm scăzu încet, apoi reveni la intensitatea anterioară.

— Este admirabil şi foarte lipsit de egoism din partea ta, căpitane Solo, să accepţi această misiune. Nu sunt mulţi bărbaţi care ar accepta de bună voie acest risc.

— Dimpotrivă, ai înţeles greşit, îl întrerupse Han. Mă aflu aici pentru că am căzut la o învoială, Torm. Sunt doar un om de afaceri. Zbor pentru bani şi caut potul cel mai mare, clar?

Torm îl reevaluă.

— Foarte. Îţi mulţumesc pentru că ai clarificat asta, căpitane. Sunt lămurit.

Sună din nou cineva la uşă. De data aceasta, Rekkon lăsă să intre doi dintre conspiratorii săi. Erau trianii, membri ai unei specii umanoide de feline. Unul dintre ei era o femelă adultă, elegantă şi suplă, care îi ajungea lui Han până la bărbie, Ochii ei erau mari, galbeni, cu irisuri verzi cu fante verticale. Pielea prezenta un model dungat variat, pe spate

lateral, şi se deschidea la culoare pe faţă, gât şi în susul torsului. Pe cap, ceafă şi umeri, avea o coamă groasă. În spate i se unduia o coadă de un metru, în care se aflau toate culorile pielii sale. Purta singura îmbrăcăminte de care avea nevoie specia sa: o centură pentru unelte, instrumente şi alte obiecte. Rekkon o prezentă pe această fiinţă ca fiind Atuarre.

Împreună cu Atuarre se afla puiul său, Pakka. Era o copie în miniatură a mamei, pe jumătate ca înălţime, mai închis la culoare şi nu era la fel de suplu şi graţios. Mai avea încă blana pufoasă şi grăsimea specifică puilor, dar ochii săi mari păreau a avea ceva din înţelepciunea şi tristeţea unui adult. Cu toate că mama sa vorbea, Pakka nu zicea nimic. Apoi Han îşi aduse aminte că Rekkon spusese că puiul devenise mut de când fusese în custodia Autorităţii. Pakka purta o centură cu buzunare, ca şi mama sa.

Atuarre îndreptă un deget subţire prevăzut cu gheară către Han şi Chewbacca.

— Ce caută ei aici?

— Sunt aici pentru a ne înlesni fuga, explică Rekkon. Au luat computerul de care avem nevoie pentru a extrage ultimele date. Singurul care trebuie să mai sosească este Engret; nu l-am putut contacta, dar i-am lăsat un mesaj pe robot cu cuvântul cheie ca să mă caute.

Atuarre părea agitată.

— Engret nu a sunat şi nici n-a răspuns la apel, aşa că pe drum m-am oprit la locul său de încartiruire. Sunt sigură că locuinţa îi este supravegheată; noi trianii nu ne înşelăm în chestii de-astea. Rekkon, cred că Engret ori a fost omorât, ori capturat.

Pentru o clipă Han văzu cum forţa şi hotărârea părăsiră chipul lui Rekkon. Apoi, acea vitalitate deosebită reveni.

— Bănuiam că despre asta era vorba, recunoscu el. Engret nu ar fi renunţat să ne contacteze timp de mai multe zile, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Am deplină încredere în instinctele tale Atuarre, în această chestiune. E de presupus că a fost eliminat.

Spusese asta cu deplină hotărâre. Nu era pentru prima oară când se pomenea cu o dispariţie inexplicabilă. Han dădu din cap; pe de o parte era puterea aproape absolută a Autorităţii, iar pe de alta nimic mai substanţial decât prieteniile, legăturile de familie. Han Solo, un singuratic realist, le considera drept o mare nepotrivire.

— De unde ştim că este cine spune că este? întrebă Atuarre, arătând spre Han.

Rekkon îşi ridică privirea.

— Căpitanul Solo şi ajutorul său Chewbacca vin la noi prin intermediul Jessei. Bănuiesc că toţi avem încredere în ajutorul şi sfatul său, da? Bine. Plecăm cât se poate de repede; mi-e teamă că n-o să avem timp de bagaje.

Atuarre îl luă pe Pakka de labă în timp ce acesta îi studia pe Han şi pe Chewbacca în tăcere.

— Când plecăm?

Rekkon se duse la Max, ca să afle exact acest lucru. Tocmai atunci fotoreceptorul computerului se aprinse din nou.

— Le am! ciripi acesta.

Un card translucid de date ieşi din slotul lateral al terminalului.

Rekkon puse mâna pe el cu nerăbdare.

— Bun. Acum trebuie să le confruntăm cu hărţile de amplasare a instalaţiilor Autorităţii.

— Dar asta nu e totul, bolborosi Max.

Sprâncenele dese ale lui Rekkon se uniră.

— Ce mai e, Blue Max?

— Cât timp mă aflam în sistem, l-am monitorizat, înţelegi, pentru a-i da de rost. E amuzantă intruziunea asta! Oricum, în clădire s-a dat alarma. Cred că e direcţionată către acest etaj. Espoşii îşi ocupă poziţiile.

Atuarre şuieră şi-şi trase puiul mai aproape. Faţa lui Torm păru impasibilă la început, dar Han observă un tic de anxietate. Rekkon puse cardul în roba sa şi scoase un pistol. Han îşi pusese deja centura cu arma în timp ce Chewbacca îşi aşeza banduliera cu muniţii pe umăr şi

arunca geanta de scule goală.

— Data viitoare când accept una din ofertele astea tentante, îşi instrui Han partenerul, nu mă lăsa până nu-mi trece.

Chewbacca mormăi în semn că o va face cu siguranţă.

Torm scoase o armă din buzunar, iar Atuarre luă una din buzunarele centurii sale.

Până şi puiul Pakka era înarmat; scosese un pistol, parcă de jucărie, de la centură.

— Max, zise Rekkon, mai eşti încă în reţea? (Max făcu semn că da.) Bine. Acum uită-te în planurile de desfăşurare a trupelor în caz de alertă în acest centru. Pe ce coridoare, intersecţii şi nivele vor fi staţionaţi esposii?

— Asta nu pot să-ţi spun, răspunse Max, dar aş putea face un drum printre ei.

Aceasta îi atrase atenţia lui Han: Ce spusese cutia aia mică cu siguranţe?

Computerul sondă dezvoltă:

— Membrii Securităţii trebuie să răspundă la alarme, se spune aici, şi să se desfăşoare pentru a acoperi noile zone cu probleme. Aş putea crea destule alarme în alte locuri şi să-i fac să se răspândească în alte direcţii.

— Asta s-ar putea să nu-i înlăture pe toţi, observă Han, dar cu siguranţă ar subţia opoziţia. Fă-o, Maxie. (Îi veni în minte un alt gând.) Stai o clipă. Poţi să dai alarme false în orice altă parte?

Vocea lui Max izbucni cu mândrie:

— Oriunde pe Orron III, căpitane. Reţeaua asta are o capacitate atât de mare încât au legat aproape totul la ea. O reducere apreciabilă a cheltuielilor dar dăunător pentru siguranţă, nu-i aşa, căpitane?

— Chiar că da! Fă ce poţi: incendii la uzinele de alimentare cu energie, revolte în cazărmi, ţinute indecente la cofetarii – orice îţi trece prin minte – pe toată suprafaţa planetei.

Se gândea că dacă exista o navă de patrulare pe orbită putea fi ocupată cu o avalanşă de alarme false.

Bollux, care rămăsese tăcut tot timpul acestei agitaţii, veni acum la terminal şi se pregăti să-l ia înapoi pe Max imediat ce computerul şi-ar fi terminat treaba.

Rekkon stătea lângă el.

— Există două căi de ieşire care ar putea fi deschise, anunţă Max şi semnaliză pe ecran poziţiile.

Cele două căi indicate pe schema nivelului duceau la lift şi la transportorul cu coloană de aer. O cale începea de la nivelul lor, cealaltă de la nivelul superior.

Alarmele de siguranţă începură să sune modulat pe coridoare. Echipamentul din încăpere izbucni în unde de lumină, pe măsură ce fiecare circuit reacţiona la îndemnul lui Max. Apoi camera se întunecă, rămânând doar lumina de la peretele-fereastră. Automatele Centrului întrerupseseră principalele surse de energie, ca răspuns la presupusele urgenţe. Alarmele continuau să sune, fiind trecute pe energia de rezervă.

— Iluminatul coridoarelor va fi foarte redus, le zise Rekkon celorlalţi, în timp ce se strângeau la uşă. S-ar putea să ne strecurăm. Îl puse cu grijă pe Blue Max la locul lui. Cum i se închise plastronul, Bollux, urmat de Rekkon, se alătură celorlalţi la uşă.

— Dacă îmi permiteţi să sugerez, rosti robotul, eu voi atrage mai puţin atenţia decât oricare din cei de aici. Aş putea să merg înainte, în caz că ar fi vreun espos pe aici.

— E rezonabil, zise Atuarre. Esporşi nu-şi vor pierde timpul împuşcând un robot. Însă îl vor opri, iar asta ne va avertiza împotriva oricărei capcane.

Uşa se ridică, iar Bollux o porni de-a lungul coridorului, precedat de zgomotul suspensiei sale ţepene. Ceilalţi îl urmară – Rekkon şi Han în faţă, urmaţi de Torm. Pe urmă veneau Atuarre şi Pakka, iar ariergarda era asigurată de Chewbacca, cu arbaleta pregătită. Wookieeul îi urmărea pe conspiratori menţinând în acelaşi timp ariergarda. Având în vedere posibilitatea existenţei unui trădător în grup, el şi Han nu aveau încredere în nimeni, nici măcar în Rekkon. Prima mişcare greşită din partea oricăruia dintre ei ar fi fost

semnalul de tragere pentru wookiee.

Ajunseră la o cotitură. Bollux se duse primul iar ceilalţi putură auzi:

— Stai! Tu, robotule, vino aici!

Privind cu grijă după colţ, Han văzu un contingent bine înarmat de espoşi îngrămădiţi în jurul lui Bollux. Auzi frânturi de conversaţie: robotul era întrebat dacă văzuse pe cineva. Bollux luă aerul unei ignoranţe totale şi a unei oboseli a circuitelor. În spatele espoşilor coridorul dădea în galeria transportorului cu coloană de aer, dar putea la fel de bine să fie în celălalt colţ al Sectorului Corporativ.

— Nu se poate aşa, spuse Han.

— Atunci o s-o luăm pe calea mai puţin fericită pentru noi, răspunse Rekkon. Urmaţi-mă.

Se întoarseră pe drumul pe care veniseră pe furiş. Imediat ce o cotiră pe următorul coridor, se făcură auziţi paşii detaşamentului de espoşi. Nu mai înaintară mult până auziră o altă grupă apropiindu-se din direcţie opusă.

— Cea mai apropiată scară, îi ceru Han lui Rekkon, care îi mai conduse încă vreo câţiva metri, apoi băgă capul pe o uşă. Faceţi cât se poate de puţin zgomot, şopti Han în semiîntunericul scării. Urcăm un etaj şi vom ajunge la balconul de deasupra transportoarelor cu coloană de aer.

Cu toată masivitatea sa, Chewbacca se mişca în linişte, ca şi Atuarre şi puiul ei. Rekkon, de asemenea, părea obişnuit să alerge pe furiş. Mai rămăseseră doar Han şi Torm care se munceau amândoi să amortizeze zgomotul paşilor lor.

Când ajunseră la al doilea etaj al nivelului constatară că e părăsit. Agitaţia alertelor nebune ale lui Blue Max îndepărtase forţele de securitate de la posturile lor. Fugarii alergau de-a lungul coridoarelor, înaintând lipiţi de pereţi.

Ajunseră la balconul care domina galeria. Lăsându-se pe vine, se duseră până la balustradă. Han riscă o privire peste aceasta, apoi îşi trase capul înapoi.

— Amplasează un dezintegrator cu servanţi jos lângă transportoare, spuse. Sunt trei espoşi care-l deservesc.

Chewie şi cu mine o să rezolvăm asta; voi ceilalţi pregătiţi-vă să săriţi. Da, Chewie?

Wookieeul mârâi încetişor şi degetele i se strânseră pe arbaletă. Se îndepărtă aplecat de-a lungul balustradei. Han se aplecă la urechea lui Rekkon şi-i şopti.

— Fă-ne o plăcere şi ai grijă ce se întâmplă pe aici; noi nu putem să privim decât într-un singur loc.

Se îndepărtă în direcţia opusă. Cu Rekkon înarmat şi stând la pândă, Han se îndoia că vreun trădător îşi va face jocul acum.

Merse paralel cu balustrada, dând colţul către peretele mai îndepărtat. Uitându-se peste acesta văzu ochii mari şi albaştri ai wookieeului la marginea balustradei opuse. La mijlocul distanţei dintre ei, şi la câţiva metri mai jos, servanţii făceau ultimele ajustări la dezintegratorul greu şi la trepied. În câteva momente vor fi gata să acţioneze scutul deflector al armei; încercarea de-ai anihila după aceea ar deveni o aventură lipsită de speranţă, iar transportoarele ar fi inaccesibile. Arestarea n-ar mai fi decât o problemă de timp. Unul dintre espoşi tocmai se apleca să activeze scutul.

Han se ridică, scoase arma şi trase. Omul se prăbuşi ţinându-se de piciorul ars. Altul dintre ei împrăştie la întâmplare un şuvoi de energie dintr-un pistol scurt. Tirul pistolului dezintegră material din pereţi şi din balustradă; Esposul îşi roti arma, fără să-i pese, căutându-şi ţinta.

Han fu nevoit să se lase jos, pe măsură ce ploaia de energie biciuia prin aer, lovind pereţi, tavan şi majoritatea lucrurilor dintre ele. Espoşii nu păreau a fi luat în calcul că ar putea fi răniţi trecători nevinovaţi.

Dar esposul căzu cu un ţipăt, luând degetul de pe trăgaci, însoţit cu zgomotul metalic al arbaletei lui Chewbacca. Han privi încă o dată peste balustradă şi-l văzu pe cel de-al doilea om prăbuşindu-se peste primul, doborât de una din săgeţile scurte ale armei wookieeului. Acum Chewbacca stătea în picioare trăgând de mânerul din faţă al arbaletei pentru a o reîncărca.

Cel de-al treilea servant împinse din drum corpurile tovarăşilor lui, trăgând sălbatic cu pistolul şi strigând după ajutor. Han îl împuşcă exact când mâinile esposului se apropiau de dezintegrator.

Chewbacca trecuse deja peste balustradă. Han, încălecând balustrada pe partea sa, strigă:

— Rekkon, porneşte-i! strigă şi se aruncă.

Se împiedică şi căzu peste toţi cei patru, apoi se grăbi să-şi ajute partenerul să-i îndepărteze pe esposi de la dezintegrator.

Torm sări jos, aterizând uşor cu toată greutatea sa, iar Atuarre îl urmă cu graţie. Puiul ei se lansă de pe balustradă, îşi adună labele şi coada şi ateriză lângă ea. Atuarre îl pocni în loc să-i spună că nu era locul potrivit pentru spectacole, nici măcar pentru un acrobat trianii.

Ultimul rămăsese Rekkon, care se mişca de minune, ca şi cum asta ar fi făcut tot timpul. Han îl măsură pentru o fracţiune de secundă pe acest universitar multilateral, care nu părea să piardă nici o clipă din vedere problemele. Trimiţându-i pe toţi ceilalţi înainte, Rekkon se asigurase că nici un potenţial spion nu rămăsese în urmă, ca să fie tentat să-i atace pe la spate.

Din fericire pentru el, Torm se opri foarte aproape de transportoarele cu coloană de aer.

— Câmpul a fost întrerupt, strigă el.

Rekkon şi Atuarre i se alăturară într-o clipă, bâjbâind la panoul de comandă de lângă transportor. Degetele puternice ale lui Rekkon se încleştară pe grilajul panoului şi îl traseră afară fără un efort aparent.

Pe coridoarele superioare puteau fi auzite strigăte şi chemări. Han se agăţă de tunul dezintegrator, îşi înfipse picioarele în trepied şi activă scutul deflector.

— Capul sus! le spuse tovarăşilor săi. Începe petrecerea!

O grupă de esposi se ivi brusc pe balconul de deasupra, şi, desfăşurându-se de-a lungul balustradei, începu să tragă în jos. Salvele lor se sparseră în scutul tunului. Torm, Rekkon şi ceilalţi din spatele lui Han, care lucrau la panoul

transportorului erau şi ei protejaţi deocamdată. Chewbacca stătea în picioare în spatele partenerului său trăgând cu arbaleta oricând avea o ocazie, în scurt timp arma sa era descărcată, aşa că scoase un alt încărcător din bandulieră.

Alese săgeţi explozive şi începu să tragă iar. Detonările umplură galeria de fum şi bubuieli.

Han ridicase gura tunului la nivelul maxim şi acum mătura cu el balustrada. Salve puternice de dezintegrator fulgerau şi se spărgeau; bucăţi din balustradă şi din marginea balconului explodau, se topeau sau izbucneau în flăcări. Mai mulţi espoşi loviţi căzură pe podeaua de dedesubt, iar restul fură împinşi brusc înapoi, în afara liniei de foc. Tirul şi ecoul lui, căldura şi fumul învăluiau galeria.

Han îi ţinea pe espoşi cu capetele plecate sub tirurile tunului, trăgând la nivelul podelei, balconului, lovind pereţii. Galeria se încinsese ca un furnal din cauza energiei dezlănţuite. Raze roşii, anihilatoare, se zbăteau înainte şi înapoi, iar Han ştia că scutul tunului nu va rezista prea mult timp focului constant al puştilor şi pistoalelor.

O echipă de siluete în armuri apăru în coridorul jos, cel care ducea direct către galerie. Han aplecă gura tunului şi umplu holul cu rafale distrugătoare. Asemenea celorlalţi, şi aceşti espoşi se retraseră, stând în afara razei de foc, ieşind la iveală doar când puteau să tragă câte un foc. Scoţându-şi armele, Atuarre, Pakka şi Torm se alăturară lui Han şi Chewbacca în schimbul de focuri, în timp ce Rekkon continua să lucreze la transportor.

— Rekkon, dacă nu repari câmpul transportorului, s-a zis cu noi, strigă Han peste umăr.

Un om al Securităţii se aplecă peste balcon şi trase un foc. Fu respins de scutul tunului, dar Han îşi dădea seama după căldura reziduală că acesta începea să cedeze.

— De pomană, hotărî Rekkon în timp ce degetele puternice şi sensibile probau mecanismul. Va trebui să găsim o altă cale de scăpare.

— Asta-i o stradă cu sens unic! strigă Han fără să privească în urmă.

Răgetele mânioase şi dezamăgite ale lui Chewbacca se ridicau deasupra larmei.

— Atunci aruncă-te tu primul în puţul transportorului, cu capul înainte, urlă Torm.

Răspunsul lui Han se pierdu în zgomotul electronic care le umplu urechile şi le pătrunse în suflet. Era un semnal de avertisment, acelaşi standard pe mai tot cuprinsul galeriei.

— Scurgeri puternice de radiaţii, ţipă Rekkon. Asta nu e una din alarmele provocate de Max.

Nu numai atât, gândi Han, dar aceasta tocmai începuse să sune, şi suna chiar pe coridoarele de lângă galerie. Expunerea la radiaţii puternice ar fi lăsat puţine şanse de supravieţuire oricăruia dintre ei; primeau doze mortale chiar când auzeau alarma. Han se blestemă că renunţase la comerţul cu arme. Se ridică.

— Pregătiţi-vă. Va trebui să ne croim drum printre ei cu armele, altfel vom înceta să mai existăm cu toţi.

Atuarre ţipă ascuţit, acoperind vuietul sirenelor.

— Staţi aşa, ia priviţi!

Han îşi scoase din nou dezintegratorul, gata să tragă asupra a ceea ce credea a fi un alt espo. Dar figura care se clătina în josul holului, către ei, se mişca ţeapăn cu braţele întinse, ducând o povară.

— Bollux! ţipă Torm, căci el era.

Robotul ieşi în lumina puternică a galeriei, ţinând câte un difuzor globular în fiecare mână. De la ele se întindeau cabluri către pieptu-i deschis, conectate la Blue Max. Alarma de radiaţii venea de la difuzoare.

Se strânseră în jurul lui Bollux ţipând în standard, wookiee, trianii, şi încă alte două limbi, dar nu se puteau auzi între ei din cauza alarmei. Pe Han îl cuprinse o durere de cap pe care era gata s-o ignore doar pentru că era prea bucuros că se afla în viaţă.

Apoi alarmele se opriră. Bollux lăsă cu grijă jos difuzoarele şi-şi deconectă cu răbdare cablurile în timp ce ceilalţi cereau zgomotos o explicaţie.

— Sunt încântat că planul meu a mers, doamnelor şi

domnilor, dar mărturisesc că a fost doar o prelungire a alarmelor false ale lui Max, le spuse Bollux. A aflat despre alarmele de radiaţii în timp ce se afla în reţea. Sub îndrumarea sa am furat aceste două difuzoare de pe pereţii coridorului şi le-am adaptat. Coridoarele sunt acum goale, deoarece armurile Espo sunt pentru luptă nu pentru protecţie împotriva radiaţiei. S-au retras în grabă.

Han îl întrerupse.

— Duceţi-l pe Max lângă transportor; dacă nu poate să-l repare, suntem încă pe lista dispăruţilor.

Îl trase pe Bollux în acea direcţie.

— Ai întrerupt toate transportoarele, corect?

Blue Max ciripi:

— Fără osteneală, căpitane.

— Atunci pune-le în mişcare, da? Şi... ce ştie un pitic ca tine despre osteneală?

Plastronul lui Bollux se deschise larg în timp ce robotul se apropie de panou. Dar mufa de adaptare era prea sus. Aşa că Chewbacca, care era cel mai aproape, lăsându-şi arbaleta îl scoase pe Max din locul său şi ţinu computerul sus, la nivelul panoului de control al transportorului. Adaptorul lui Max se extinse şi se cuplă cu receptorul. Cuplajele metalice se rotiră înapoi, înainte şi din nou înapoi. Panoul se aprinse.

— Funcţionează! exultă Rekkon. Urmaţi-mă repede, înainte să bage cineva de seamă şi să-l oprească din nou.

Îi făcu un semn cu mâna lui Han, atât de repede încât nimeni altcineva nu-l văzu, iar pilotul ştiu că trebuia să rămână ultimul. Rekkon era încă nesigur de loialitatea oamenilor săi. Sări în transportorul cu coloană de aer, iar Atuarre îl urmă. Apoi veni Pakka, rotindu-se, rostogolindu-se şi alergându-şi jucăuş propria coadă în câmpul transportorului. Apoi păşi Torm, cu pistolul în mână.

Se auzea zgomotul cizmelor pe coridor. Cu Blue Max sub braţ, Chewbacca sări şi el în transportor. Han rămase în urmă cât să aibă timp să tragă în tunul dezintegrator, din partea neprotejată de scut. O erupţie luminoasă se produse

pe măsură ce bateria se supraîncărca.

Han se răsuci şi se aruncă cu capul în jos în puţul transportorului aşa cum îl invitase Torm. În spatele său auzi explozia tunului.

Plonjară în diverse posturi, înşiraţi în spatele lui Rekkon într-o linie întreruptă. Ridicându-şi capetele aşteptară nervoşi ca prima salvă de dezintegrator să se dezlănţuie în josul puţului, dar nu se întâmplă nimic. Han se gândi că espoşii fuseseră ţinuţi pe loc de explozia tunului. Spera că le va lua ceva timp să-şi dea seama că transportorul funcţiona dar se temea că în orice clipă s-ar putea produce căderea, odată ce câmpul ar fi închis din nou, iar asta le-ar aduce tuturor moartea.

Coborâră până la nivelul garajelor. În cele din urmă Rekkon părăsi transportorul şi le făcu semn şi celorlalţi. Se regăsiră în interiorul unei mari zone de parcare în timp ce alarmele se auzeau în depărtare.

— Am crezut că aici o să găsim o navă, de orice fel, spuse Rekkon cu amărăciune. Mare ghinion!

— Nu ne întoarcem înapoi la transportorul ăla, să fie clar, afirmă Han.

— Uite un shimmer de teren. Să-l luăm, sugeră Atuarre.

Se înghesuiră, Han preluă comenzile, iar Rekkon se aşeză lângă el. Chewbacca se postă la bagaje, împreună cu ceilalţi, cu spatele la partenerul său şi cu ochii pe ceilalţi în timp ce fixa un nou încărcător în arbaleta sa. Mai înainte ca wookieeul să aibă timp să-l pună înapoi pe Max în pieptul lui Bollux, Han porni shimmerul şi se îndepărtă cu viteză, abia având timp să întoarcă pentru a urca pe rampa de ieşire, trecând razant pe lângă zid.

Trecură de rampă ca printr-un vârtej de Formex, pereţii învârtindu-se în jurul învelişului shimmerului cu o viteză ce-ţi ridica părul măciucă. Rekkon realiză imediat că fusese înţelept, încredinţând comenzile unui bărbat mai tânăr.

Han spera că nu-i venise încă nimănui ideea să închidă complexul computerelor, ba chiar aşa era. Reţeaua de siguranţă fusese inundată cu de toate, de la rapoarte

privind o insurecţie, până la plângeri despre beţivi la clubul executivilor, toate răspândite de-a lungul Centrului şi pe toată suprafaţa lui Orron III. Shimmerul ţâşni din garaj asemenea unei rachete. În graba sa, Han ieşise printr-o uşă pe care era marcat clar INTRARE. Un scaner de monitorizare a traficului înregistră zelos numărul de înmatriculare al shimmerului pentru ca şoferul să fie citat în faţa unui tribunal.

Shimmerul îşi croia drum prin oraş, ghidat pe de o parte de instrucţiunile lui Rekkon şi pe de altă parte de instinctele lui Han.

Han lăsă oraşul în urma sa, în umbră, croindu-şi drum cu viteză pe şoseaua formată prin fuziune, lăsând să alunece pe lângă el celelalte vehicule din trafic. Era bucuros că-şi făcuse timp să se orienteze prin cosmoport cât timp se afla în biroul lui Rekkon. Galeria fiind deschisă, vântul îi biciuia pe toţi cei din shimmer, umflând păr, blană şi haine la un loc, făcând conversaţia imposibilă în timp ce pasagerii se agăţau care cum puteau.

Dar, luând o cotitură şi intrând în linie dreaptă spre cosmoport, Han descoperi că cineva din cadrul birocraţiei gândise un pic. Shimmerul aproape că se ciocni de un blocaj alcătuit dintr-un aeroglisor cu trupe Espo, parcat de-a latul drumului şi a cărui turelă cu tunuri duble căuta o ţintă.

Han trase violent de comenzi, lovind cu piciorul şi în cele auxiliare, făcând ca micuţul vehicul să navigheze în afara şoselei. Motorul gemu de efort; shimmerul – o maşinărie joasă – se prăbuşi în lanul cu grâne coapte continuându-şi cursa. Hibridul „Arcon Multinode” era o cereală atât de înaltă încât îi înghiţi pe loc, ascunzându-i de espoşii surprinşi. Dar Han zigzagă la întâmplare, pentru că espoşii trăgeau chiar dacă n-aveau ţintă, foarte probabil din dezamăgire. Han ştia că aeroglisorul nu putea merge deasupra câmpului. Asta însemna că, dacă urmăritorii voiau să-i urmărească, vor avea de mâncat ceva cereale.

Era nevoit să stea în picioare, dând cu capul de parbriz

pe măsură ce conducea, în încercarea aproape nereuşită de a vedea încotro se îndreaptă. Shimmerul târa în mers rânduri compacte de grâne împrăştiind peste tot pleavă şi resturi de plante. Han miji ochii şi încercă să privească cât de bine putu prin uraganul de materie vegetală dar nu prea reuşi. În câteva clipe tot shimmerul era acoperit de tulpini de cereale şi arăta ca o ciudată baliză agricolă.

Stând în picioare şi dând sfaturi, Chewbacca întinse mâna spre umărul partenerului său şi îi indică ceva. Fără să pună întrebări, Han schimbă cursul. Fu nevoit să cotească la maxim ca să ocolească un munte de metal galben, o enormă maşină agricolă automată, care lucra încet şi cu răbdare această parte a ogoarelor nemărginite de pe Orron III.

Han ieşi pe pământul gol, căruia îi fuseseră smulse roadele de către secerătoare. Contră shimmerul într-un arc larg, fixă direcţia spre cosmoport, spre uriaşele barje andocate şi se îndreptă rapid într-acolo.

În acel moment, aeroglisorul Espo îşi făcu şi el apariţia, dar mai departe în câmp, la distanţă mare de cosmoport. Han nu-şi permitea să stea să-i observe; în schimb încercă să-i dea bătaie ca să iasă din câmpul vizual al tunarilor Espo. Salve grele de dezintegrator căzură lângă shimmer, producând focuri mocnite pe mirişte.

Han făcu o întoarcere în ac de păr cu shimmerul, încercând să iasă din bătaia focului, dar tunurile duble montate pe aeroglisor loveau din ce în ce mai aproape de tribord, făcând să izbucnească erupţii, pe câmpul secerat. Trase de comenzi spre babord. Dar tunarul Espo, care încercă să-l ţintuiască cu o salvă, îi ghici intenţiile. Pământul se dezintegră chiar sub trenul de aterizare al shimmerului.

Shimmerul trepidă violent şi botul i se înfipse în solul afânat, în timp ce capota motorului se sfărâma şi se comprima.

În timp ce din motor ieşea fum, mica navă căzu la pământ, brăzdând cicatrici lungi în mirişte.

Luptându-se să menţină controlul, Han scăpă din mână în ultimul moment maneta de control; azvârlit din cabină prin parbriz ateriză jos, pe spate. Privi cerul lui Orron III, care părea a se învârti şi se întrebă dacă nu-i fusese transformat trupul în confetti, căci aşa se simţea.

— Jos, toată lumea, zise năucit; pentru bagaje, la stânga.

Ceilalţi se rostogoliră din epava shimmerului. Han se simţi ridicat asemenea unui bebeluş; mâinile întunecate ale lui Rekkon îl înşfăcaseră de vestă. Era încântat că se regăsea mai mult sau mai puţin întreg.

— Fugiţi spre gardul cosmoportului! le ordonă Rekkon celorlalţi.

Scâncetul motorului aeroglisorului Espo se auzea tot mai aproape. Rekkon îl trase la adăpostul botului shimmerului şi începu să-şi regleze uriaşul pistol distrugător. Han îşi scoase dezintegratorul.

— Chewie, pune-i în mişcare, strigă el.

Ţinându-l încă într-o mână pe Blue Max, zgomotosul wookiee îi urni pe ceilalţi îmbrâncindu-i sau ţipând. Atuarre şi Pakka fugiră, femela trianii pe jumătate târându-şi, pe jumătate ţinându-şi în braţe puiul, iar Torm îi urmă. Chiar şi Bollux se mişca cu viteză maximă, în salturi trepidante, posibile datorită sistemului său de suspensie de regim greu, neluând în seamă stricăciunile pe care ar putea să le aducă giroscoapelor şi amortizoarelor. Chewbacca venea ultimul privind frecvent peste umăr. Înaintea lor se întindea un alt lan de grâne, recoltat de o maşină uriaşă, iar în spatele acesteia se găsea gardul de siguranţă al cosmoportului.

Han simţi un lichid călduţ pe frunte, duse mâna şi văzu pe degetele sale sânge, asta mulţumită parbrizului shimmerului. Rekkon, care terminase reglajele la distrugătorul său, aştepta ca să intre în bătaie aeroglisorul, ceea ce acesta şi făcea, apropiindu-se cu o viteză înspăimântătoare.

Conducătorul aeroglisorului, uitându-se după siluetele care alergau spre gard, nu observă cei doi bărbaţi care se ascundeau în spatele vehiculului neputincios. Când esposul

se apropie îndeajuns, Rekkon, cu antebraţele fixate pe vârful shimmerului, trase. Îşi reglase distrugătorul pe poziţia supraîncărcat, iar acum puternicul pistol îşi golise întreaga energie într-un flux scurt. Han fu nevoit să-şi acopere faţa şi se gândi la riscul pe care şi-l asumase Rekkon; distrugătorul ar fi putut tot atât de uşor să-i explodeze în mâini ucigându-i pe amândoi.

Dar jetul de foc distrugător se împrăştie peste capota şi parbrizul aeroglisorului. Nava Espo alunecă pe o parte, se roti o dată, şi intră în pământ.

Lăsându-şi mâinile în jos, Han observă că ţeava pistolului lui Rekkon albise, iar faţa cărturarului era asudată şi istovită. Rekkon aruncă pistolul nefolositor.

— Ai fost şcolit în locuri dure se pare, comentă Han, pe măsură ce se ridica în picioare, pregătindu-se s-o ia din nou la goană.

Privind la aeroglisorul răsturnat, Rekkon nu auzi. Espoşi în armură se rostogoleau deja afară din el, pentru a continua urmărirea pe jos. Tunul dublu, răsucit sub vehicul, era acum de prisos. Dându-se cu un pas, doi înapoi, spuse:

— A sosit momentul plecării noastre, căpitane Solo!

Han trase câteva rafale în direcţia espoşilor. Deşi se aflau la distanţă, muşcară, totuşi, din ţărână. Apoi îşi lăsă capul în jos adăpostindu-se după Rekkon, întrebându-se dacă espoşii se puteau alinia în bătaia armelor înainte ca fugarii să ajungă la gard şi, printr-un mijloc oarecare, să treacă peste, pe sub sau prin el. Luând în considerare toate lucrurile recunoscu că atuurile se aflau în mâinile espoşilor.

Câtva timp nu făcu altceva decât să alerge cât îl ţineau picioarele în spatele lui Rekkon şi să aştepte ca o lovitură de dezintegrator să-i prăjească spinarea. Apoi ridică privirea, trăgându-şi respiraţia. Monstruoasa maşină de recoltat îşi croia drum printre lanurile de grâne tăind un spaţiu larg de 20 de metri cu gura-i uriaşă şi vărsând grânele într-un tandem încărcător-transportor. Han şi Rekkon o ocoliră de la distanţă şi scanară terenul din faţa lor. Han descoperi siluete zbătându-se printre tulpinile de

cereale dar nu putu recunoaşte pe nimeni.

O împuşcătură făcu să izbucnească flăcări, în stânga lor, dovadă că esposii se apropiaseră. Han şi Rekkon o cotiră la dreapta în încercarea de a interpune uriaşul robot agricol între ei şi urmăritorii lor. Apoi se repeziră alergând printr-o lume de tulpini roşii-aurii, trăgând cu ochiul din când în când către tovarăşii lor din depărtare.

Han se opri brusc proptindu-se în călcâie. Rekkon sesiză mişcarea şi se opri şi el. Amândoi gâfâiau puternic, când Han întrebă:

— Unde-i Chewie?

— În faţa noastră, lateral, cine poate spune în câmpul ăsta?

— Nu e. El este singurul care ar fi uşor de detectat, chiar şi aici.

Han o luă înapoi pe drumul pe care venise, ignorând strigătele lui Rekkon. Când ieşi din nou în mirişte, îşi dădu seama ce se întâmplase. Chewbacca realizase că esposii aveau şanse mari să-i surprindă pe companionii săi înainte ca aceştia să ajungă la cosmoport şi să treacă de gard. Era nevoie de o diversiune serioasă pentru ca vieţile tuturor să fie salvate, aşa că wookieeul se oprise ca s-o creeze.

În timp ce Han ţipa după el să se întoarcă, Chewbacca, cu arbaleta aruncată peste umăr şi cu Blue Max sub braţ, se sui pe uriaşa maşină de recoltat pe măsură ce aceasta îşi urma drumul programat. Deja maşina îl purtase pe wookiee înapoi, până aproape de esposi. Îşi termină ascensiunea ajungând în vârful robotului agricol unde se aflau localizate comenzile.

Chewbacca începu să tragă de capacul protector al comenzilor. Era un design industrial aşa că-i rezistă. Han şi cu Rekkon îl observară pe Chewbacca cum se aşează şi cum îşi foloseşte întreaga forţă într-un efort nemaipomenit. Capacul se desfăcu şi wookieeul îl aruncă deoparte, începu să lucreze cu furie, decuplând şi mutând componente pentru a-i face loc lui Blue Max. Nu avea cum să audă strigătele răguşite ale lui Han atât din cauză că ele nu

puteau acoperi zgomotul maşinii de recoltat cât şi din cauza distanţei, şi nici nu avea cum să-i vadă din poziţia sa, pe cei trei espo care reuşiseră să se prindă de una din scările de întreţinere şi să se caţere după el.

Han era prea departe ca să tragă, esposii se buluciră repede sus. Uriaşa combină se clătină şi apoi începu o serie de vibraţii cât timp Blue Max încerca să preia controlul. Chiar în clipa când esposii reuşiră să ajungă în vârful scării şi să-şi îndrepte armele spre spinarea lui Chewbacca, combina fu cuprinsă de un puternic cutremur posibil.

Unul dintre esposi căzu şi probabil că ţipase, pentru că wookieeul întoarse capul exact când cei trei se ghemuiră pentru a nu fi aruncaţi. O lovitură trasă de arbaleta lui Chewbacca explodă în pieptul unuia dintre oameni, azvârlindu-l cu violenţă de pe combină. Dar pe când se întorsese trăgând, Chewbacca îşi pierduse echilibrul. Combina coti brusc şi wookieeul fu nevoit să facă un salt disperat ca să se prindă de un parapet. Reuşi, dar îşi pierdu arbaleta.

— Chewie, zbieră Han, pornind înapoi, dar mâna mare a lui Rekkon se încleştă pe umărul său, ţinându-l ferm.

— Nu poţi ajunge la el acum, strigă cărturarul.

Era o certitudine. Şi mai mulţi esposi se apropiau înconjurând lenta combină.

Lipsit de armă, Chewbacca îşi luă elan şi se aruncă asupra celor doi espo care mai rămăseseră, înainte ca aceştia să-şi revină. Îl prinse într-o strânsoare de moarte pe unul şi-l lovi pe celălalt mai-nainte ca vreunul din ei să aibă timp să-şi ridice arma. Dar al doilea reuşise cumva să prindă piciorul wookieeului şi se ţinea de el din răsputeri.

Acum Blue Max avea combina sub control, cel puţin lucrul acesta era clar. Pivotă maşina încercând să înghită un grup întreg de esposi. Dar ocupat fiind cu sistemul primitiv de ghidare al combinei, Max nu ştia de situaţia dificilă în care se afla wookieeul. Mişcarea de pivotare îi smulse din loc pe Chewbacca şi pe cei doi esposi. Căzură, iar wookieeul reuşi să nu pice deasupra lor. Totuşi, fusese o

cădere lungă şi mai-nainte ca umanoidul să-şi revină din ameţeală, fu îngropat sub o grămadă de puşti Espo aţintite asupra sa.

Luptându-se să scape din strânsoarea lui Rekkon, Han simţi cum e scuturat până îi clănţăniră dinţii. Rekkon îl imploră:

— Sunt o mulţime! N-ai nici o şansă. Mai bine să trăieşti şi să fii liber, ca să-l ajuţi pe wookiee mai târziu!

Han se răsuci, scoţându-şi dezintegratorul.

— Jos mâinile, zise pe un ton hotărât.

Rekkon îşi dădu seama după privire că vorbea serios; Han ar fi omorât pe oricine s-ar fi băgat între el şi Chewbacca. Mâinile mari şi negre se dădură la o parte. Cu arma în mână Han se îndreptă către mulţimea de espoşi.

Nu-şi dădu seama când îl lovi Rekkon. Întreaga coloană vertebrală a lui Han fu străfulgerată şi o paralizie orbitoare se abătu asupra sa. Probabil că fusese lovit un nerv sau un loc anume ales pentru valoarea sa de şoc hidrostatic. Han se prăbuşi, ca o marionetă fără sfori.

Mişcându-se mult mai repede, combina se întoarse acum spre espoşi. Traseră în ea, dar uriaşa maşină, un dispozitiv simplu, era greu de oprit cu tiruri de arme uşoare. Bucăţi nesemnificative din caroserie şi din cuţitele ei fură smulse de lovituri dar combina măcina în continuare. Mai mulţi espoşi care nu reuşiră să se retragă în lanurile dese pieriră în gura ei ca o peşteră.

Max văzu în cele din urmă situaţia în care se afla Chewbacca şi se apropie pentru a-i da posibilitatea wookieeului să sară înapoi la bord. Dar Chewbacca, cu braţele şi picioarele atârnând, era acum dus de un grup de espoşi. Max nu-i putea urmări de teamă să nu-l rănească pe Chewbacca cu combina. Şi mai mult, focul espoşilor devenise mai concentrat. Blue Max îşi dorea ca Bollux să fie prin preajmă ca să-i spună ce să facă; computerul simţea că nu fusese operaţional îndeajuns de mult pentru a lua asemenea decizii. Dar fără a avea de ales, Max îşi dădu seama că trebuie să se alăture celorlalţi. Întoarse masiva

combină, întrerupse limitatorul de viteză şi o zbughi cât putu de repede.

Han simţi ca prin vis că e ridicat de Rekkon pe umăr; privirea-i era înceţoşată.

Dar pe măsură ce Max trecu pe lângă ei, Rekkon făcu nişte paşi uriaşi, se aruncă şi ateriză în picioare pe partea laterală a combinei. Se sui pe o scară scurtă şi-l lăsă pe Han pe o pasarelă îngustă. Han reuşi cumva să-şi ridice capul, în ciuda zgâlţâielilor maşinii şi a distanţei. Îi putea zări pe espoşi cum se îndepărtau cu prietenul său.

Han se încleştă de puntea de metal de sub el ca să sară de pe maşină şi să se întoarcă. Rekkon se repezi la el instantaneu, fixându-i mâinile cu o putere înfricoşătoare.

— E prietenul meu! scânci Han, zbătându-se.

Rekkon îl zgâlţâi încă o dată, cu mai puţină violenţă dar accentund:

— Atunci ajută-ţi prietenul! îndemnă vocea gravă. Acceptă realitatea: trebuie să te salvezi pe tine ca să-l poţi salva şi nu să iroseşti ambele vieţi!

Uriaşul plin de forţă se retrase, lăsându-l pe Han nervos dar ştiind că a înţeles. Ţinându-se de balustrada pasarelei, Han renunţă să se mai uite la siluetele greu de distins ale lui Chewbacca şi ale espoşilor.

— Ahh, gemu el. Chewie…

CAPITOLUL 7

După ce-i depăşi pe evadaţi, Max încetini combina îndeajuns ca să-i poată lua şi pe ei la bord. Primul a fost Bollux, care rămăsese, în ciuda eforturilor, în urma celorlalţi; făcu un ultim salt – zgomotos din cauza suspensiilor, găsi un mâner şi se servi de el ca să se urce la bord. Apoi urmă Torm, cu un salt atletic. Ultimii se suiră Atuarre şi cu Pakka, puiul ţinându-se de coada mamei sale. Blue Max acceleră către zona în care se afla cosmoportul.

Rekkon îl mai ţinea încă pe Han pe pasarelă dar numai pentru a se asigura că nu cade.

— Căpitane, trebuie să accepţi că aici nu mai ai ce face. Şansele tale de a-l găsi pe Chewbacca pe Orron III sunt aproape inexistente. Ba mai mult, mă îndoiesc că va rămâne aici pentru mult timp. Cu siguranţă va fi supus unor interogatorii ca şi ceilalţi. Misiunea noastră este acum şi a ta; e aproape sigur că wookieeul va fi pus la un loc cu ceilalţi duşmani deosebiţi ai Autorităţii.

Han îşi şterse sângele de pe frunte, se îndreptă şi începu să se caţere pe o scară de serviciu.

— Unde te duci? întrebă Rekkon.

— Cineva trebuie să-i spună lui Max încotro s-o apuce, răspunse Han.

Cosmoportul era păzit de un gard de siguranţă cu ţesătură deasă, înalt de zece metri, menţinut sub tensiune de reţeaua de stâlpi înşiraţi d-a lungul său. Un om neprotejat sau chiar unul cu armură n-ar avea nici o şansă să treacă de el, dar combina oferea un mijloc diferit de protecţie.

— Toată lumea să se suie pe câte o pasarelă, ceru Rekkon. Staţi pe izolaţie!

Toţi companionii săi, inclusiv Han, se grăbiră să-şi ocupe poziţiile, fixându-şi picioarele pe izolaţia groasă a pasarelelor.

Max puse în mişcare secerătoarea combinei şi intră în câmpul de forţă. Energia defensivă pocni şi împroşcă maşina, descărcându-se în cantităţi mari în zona prorei. Apoi gardul fu rupt în bucăţele de lamele combinei şi înghiţit pe o lungime de 20 de metri. Câmpul defensiv scăzu în acea zonă a gardului, continuitatea fiindu-i întreruptă. După care uriaşa maşină se îndreptă fremătând spre zona de aterizare.

Han se ridică şi privi în jos spre Max care era cuibărit într-o nişă.

— Poţi programa lada asta să meargă şi fără tine?

Fotoreceptorul computerului se roti oprindu-se asupra lui Han.

— Pentru asta e construită, dar îşi va aduce aminte numai lucruri simple, căpitane. Pentru o maşină e destul de prostuţă.

Han îşi cântări suspiciunile, prezumţiile şi cunoştinţele despre procedurile de siguranţă.

— Vor trimite oameni către zona cu nave de pasageri a portului; n-or să se gândească că barjele ne-ar fi de folos. Dar ei cu siguranţă vor căuta hârdăul ăsta, Max. Programeaz-o în aşa fel încât să avem câteva clipe ca să ne îndepărtăm, apoi îndreapt-o spre zona principală a portului. Celorlalţi le strigă: E ora plecării! Săriţi cu toţii!

Bâzâituri şi alte zgomote veniră dinspre Blue Max. Apoi, acesta spuse:

— Gata, căpitane, dar ar trebui să coborâm imediat.

Han întinse mâna, în timp ce Max se deconecta de la comenzile combinei, scoase mufele conectorilor pe care le introduse Chewbacca şi ridică computerul din nişă. Deasupra, într-o canelură a carcasei, Max avea prevăzută o curea de transportare. Han o scoase şi şi-l agăţă pe Max de umăr.

Când coborî, Rekkon şi ceilalţi erau deja jos. Se dădură cu toţii la o parte când combina porni printre rândurile de barje. De sus, de pe combină, Han localizase deja, nu departe, barja a cărei cochilie adăpostea Şoimul Mileniului.

I-l înmână pe Blue Max lui Bollux şi începu să alerge nebuneşte către nava sa, restul oamenilor ţinându-se după el care cum putea.

Chepengul exterior, cel fals, nu era înţepenit, îl dădu la o parte, palpă rampa şi deschise chepengul interior. Apoi se repezi în cabină, începu să umble la comenzi ca să-şi aducă nava la viaţă şi strigă:

— Rekkon, să-mi spui imediat ce toată lumea e la bord şi apoi ţineţi-vă bine! (Îşi puse căştile şi renunţă la toate precauţiile.) La dracu cu verificările!

Ambală imediat motoarele barjei la maxim şi speră pur şi simplu că motoarele nu vor exploda sau că nu-şi vor pierde învelişul la decolare.

Speranţele lui se bazau pe natura birocraţiei. Undeva jos în câmp, comandantul detaşamentului Espo probabil că încerca să le explice superiorilor ce se întâmplase. Superiorul, la rândul său, va trebui să contacteze serviciul de siguranţă al portului şi să dea amănunte. Poate că Şoimul mai avea o şansă.

Han îşi puse mănuşile de zbor şi făcu pregătirile cu un acut sentiment că-i lipsea ceva; era obişnuit să împartă sarcinile cu Chewbacca, iar fiecare detaliu al decolării îi amintea că prietenul său nu era acolo.

Verifică monitoarele barjei – şi scoase mai multe din înjurăturile lui preferate. Umblând greu, Bollux intră în cabină ca să transmită mesajul lui Rekkon, cum că totul era în regulă şi adăugă:

— Ce nu merge căpitane?

— Mama ei de barjă, asta nu merge! Un agent prea zelos al Autorităţii a umplut-o deja!

Instrumentele o dovedeau: mai multe sute de mii de tone metrice de grâne erau stocate în imensa cochilie a barjei. Se duseseră planurile lui Han de ascensiune rapidă.

— Dar, domnule, întrebă Bollux, cu lenta sa matrice vocală, nu puteţi da drumul cochiliei barjei?

— Dacă explozivii de largare ar funcţiona, şi dacă nu aş strica Şoimul, tot aş nimeri deasupra apărării de

proximitate a portului şi poate peste o navă de patrulare.

Se întoarse şi strigă spre pasaj:

— Rekkon! Pune pe cineva în turelele alea; va trebui să rezistăm! Şi înşurubaţi-vă în scaune; în douăzeci de secunde pornim!

Han putea mânui turelele de pe spatele şi de pe burta Şoimului din cabină, prin intermediul comenzilor servo, dar controlul de la distanţă era un înlocuitor slab al tunarilor în carne şi oase. Fierbea de mânie că motoarelor barjei le trebuia mult mai mult timp să se încălzească decât celor ale Şoimului.

Serviciul de control al portului observase că barja se pregătea să decoleze şi începu să transmită navei pe care o considerau robotizată ordine de anulare a decolării. Han folosi nişte comenzi paralele şi făcu computerul să răspundă cum că a luat la cunoştinţă de acordarea permisiunii de zbor. Controlorii portului repetară comanda de oprire, convinşi fiind că au de-a face cu un computer defect şi problemele adiacente.

Han aduse motoarele la putere maximă şi barja se ridică legănându-se din lăcaşul ei. Pe măsură ce câmpul vizual se lărgea odată cu creşterea altitudinii, Han se uită după combina abandonată.

Era la jumătatea drumului către celălalt capăt al portului, înconjurată de aeroglisoare Espo, shimmere şi artilerie motorizată. Combina fusese parţial scoasă din uz, dar încă îşi urma orbeşte programarea actuală, încercând să macine înainte.

Pe măsură ce Han privea, din toate părţile se dezlănţui o comandă care opri maşina pentru totdeauna, producându-i găuri uriaşe şi transformându-i şasiul într-o epavă. Nimănui nu-i mai păsa dacă erau luaţi sau nu prizonieri. Grupul energetic al combinei explodă într-o minge de foc şi combina se rupse în două cu o forţă care făcu navele Espo să se clatine.

În timp ce barja se ridica mai sus, răspunzând lent la comenzi, datorită poverii încărcăturii, ignorând

pălăvrăgeala controlorilor de trafic ai portului, Han văzu locul unde fusese capturat Chewbacca. Alte vehicule Espo se strânseseră lângă epava aeroglisorului. Han nu putea să spună dacă partenerul său se afla acolo sau fusese dus deja, dar lanurile erau pline cu membri ai Securităţii în căutarea eventualilor fugari. Rekkon avusese dreptate: dacă s-ar fi întors, s-ar fi produs un dezastru în plus.

Barja se cutremură convulsiv, făcându-i pe pasagerii Şoimului să se simtă ca şi cum cineva i-ar fi luat de guler şi i-ar fi zgâlţâit. Cu o presimţire de rău augur Han aprinse ecranele care ofereau imagini din spatele navei. Aproape căzând, Bollux se lăsă în fotoliul de navigaţie, întrebând ce s-a întâmplat. Han îl ignoră.

Fusese nava de patrulare de pe orbita transpolară, pe care el şi Chewbacca o descoperiseră chiar înainte de aterizare. Nici Rekkon nu-şi dăduse seama cât de mult îşi pusese Autoritatea problema siguranţei pe Orron III. Un cuirasat, una dintre navele militare din clasa „invincibil”, se apropia de pupa barjei – cuirasatul avea peste doi kilometri lungime, era înţesat cu turele, tuburi lansatoare de torpile, proiectoare pentru unde de ancorare, scuturi deflectoare şi avea armura unui munte de fier.

Cuirasatul îi somă să oprească barja şi în acelaşi timp se identifică: nava Răzbunarea lui Shannador. Îşi fixase undele de ancorare de barjă, şi, în comparaţie cu puterea sa brută, unda fregatei de pe Durron fusese ca o simplă apăsare de deget.

— Ora de religie s-a terminat, observă Han, încărcând toate armele şi pregătindu-se să orienteze, pentru orice eventualitate, scuturile deflectoare.

Cuirasatul avea destul armament ca să ţină pe loc şi să vaporizeze o mulţime de nave asemenea Şoimului.

— Zguduiala aia a fost de la unda de ancorare. Toată lumea să fie calmă – situaţia se poate înrăutăţi. Staţi ca la rugăciune, zise Han încet în intercom.

Dar nu avea nici o intenţie să se lase prins de viu. Mai bine să scurteze câteva cariere Espo şi să părăsească

scena cu capul sus.

Se auzeau zgomote de lovituri şi de metal rupt – lonjeroane desprinse din corpul barjei. Bucăţi din suprastructură, slăbite sau eliberate de modificările carcasei, fuseseră smulse de unda de ancorare şi zburau către Răzbunarea lui Shannador.

Han se inspiră din asta. Avea lângă el comenzi computerizate paralele pentru fiecare funcţie a barjei. Degetele i se înfipseră în ele în timp ce ţipa:

— Ţineţi-vă bine, toată lumea! O să…

Şi fu trântit pe spate în fotoliul său. Acţionase comenzile de descărcare, deschizând uşile din spate ale barjei. Sute de mii de tone de grâne, vărsate în unda de ancorare a cuirasatului, se îndreptară spre Răzbunarea lui Shannador, răspândindu-se într-un evantai orbitor, în timp ce barja uşurată se năpusti înainte.

Senzorii cuirasatului fură înăbuşiţi de mareea de grâne. Han, cu un ochi la proprii senzori observă că nava de război se îndrepta direct spre grindina de grâne, apropiindu-se cu iuţeală de barjă, chiar dacă era orbită. Unda de ancorare era încă prinsă de pupa barjei şi Han se gândi cât va mai dura până când va da comandantul ordinul de deschidere a focului.

Mai exista o singură posibilitate. Acţionă comenzile, punând în funcţiune reactoarele din faţă ale barjei şi, practic din aceeaşi mişcare, apăsă comenzile de separare de urgenţă. Cealaltă mână se fixă pe comenzile Şoimului.

Corpul barjei se cutremură, pierzând mult din viteză, în timp ce zgomotele exploziilor de separare se făceau auzite în nava de transport şi în marea navă care o cuprindea. Elementele de infrastructură adăugate ca să asigure Şoimul şi să-i ascundă formele, fură spulberate. O fracţiune de secundă mai târziu, motoarele Şoimului se treziră la viaţă cu un urlet puternic, flacăra lor albastră smulgând nava mai mică din suporturile care o ţineau şi tăind legăturile externe.

Han duse Şoimul pe acelaşi curs pe care-l urmase până

atunci, menţinând cochilia barjei între el şi nava de război a Autorităţii. Cu senzorii deterioraţi, Răzbunarea lui Shannador nu reuşise să observe drastica scădere de viteză a barjei. Căpitanul cerea schimbarea vectorului chiar în momentul în care nava de război lovea barja.

Ecranele de protecţie frontală ale Răzbunării lui Shannador pâlpâiră din cauza impactului, iar câmpul anticoliziune fu acţionat instantaneu, în timp ce nava tăia în două cochilia barjei printr-o ciocnire teribilă, care-i produse stricăciuni structurale. Senzorii frontali ai navei de război erau scoşi din funcţiune; răsuna toată de alarme şi semnale de avarie. Uşi etanşe începură să se închidă cu zgomot, datorită rupturilor din carcasa navei.

Şoimul Mileniului se îndrepta cu viteză spre păturile superioare ale atmosferei. Gândul că însângerase nasul unei nave de război, scăpând în ciuda şanselor reduse, sau gândul că doar câteva clipe îl mai despărţea de hiperspaţiu şi de siguranţă, nu reuşea să-l facă pe Han să se simtă mai bine. Un singur şi intolerabil lucru îl mai frământa acum: faptul că prietenul şi partenerul său se afla în mâinile nemiloasei Autorităţi a Sectorului Corporativ.

Când stelele dispăruseră din faţa sa şi nava se afla în siguranţă în hiperspaţiu, Han petrecu minute îndelungate gândindu-se că nu putea să-şi amintească ultima oară când zburase fără wookiee lângă el. Rekkon avusese dreptate susţinând evadarea, dar asta nu schimba sentimentele de vinovăţie ale lui Han.

Dar regretele iroseau timpul. Han îşi scoase căştile şi se ridică din fotoliul său. Acum Rekkon era singura lui speranţă. Se îndreptă spre compartimentul din faţă, o combinaţie între un hol, o zonă de recreere şi o dezordine totală, şi-şi dădu seama că se întâmplase ceva cât timp era în pasaj. Se simţea un miros ascuţit de ozon, mirosul unei salve de dezintegrator.

— Rekkon!

Han alergă spre consola de joc peste care zăcea cărturarul. Fusese împuşcat pe la spate, cu o lovitură de

dezintegrator reglat pe poziţia de energie primară. Zgomotul focului nu se auzise nici măcar în tot compartimentul. Pe consola de joc, sub corpul lui Rekkon, se afla un display portabil. Lângă el era o băltoacă de metal topit: rămăşiţele cardului de date. Rekkon era sigur mort; fusese împuşcat de la distanţă mică.

Han se sprijini de o tetieră, frecându-şi ochii şi întrebându-se ce să facă în continuare. Rekkon fusese singura lui speranţă de salvare a lui Chewbacca – şi a sa – din toată nebunia asta. Cu Rekkon mort, cu informaţiile dispărute şi un ucigaş-trădător la bord, Han se afla în una din puţinele dăţi din viaţa lui când se simţea singur. Avea dezintegratorul în mână dar nu mai era nimeni în compartiment sau în pasaj.

Se auzi un tropăit pe treptele scării din puţul principal. Han alergă spre el în clipa când Torm urca din turela de pe burta Şoimului. Ajuns sus, Torm se trezi în faţa ţevii armei lui Han.

— Dă-mi pistolul, Torm. Ţine mâna dreaptă pe trepte şi dă-mi-l cu stânga, încet. Nu face vreo greşeală; ar fi singura şi cea de pe urmă.

După ce luă arma celuilalt, Han îl lăsă să urce şi apoi îi scutură centura. Pipăindu-l şi nedescoperind alte arme. Han îi făcu semn să se ducă în hol, apoi strigă în puţul cu scară, după Atuarre şi puiul ei, să coboare din turela cu patru tunuri a navei.

Îl supraveghea pe Torm, care privea şocat la corpul lui Rekkon.

— Unde e puiul? întrebă Han încet.

Roşcatul ridică din umeri.

— Rekkon i-a spus lui Pakka să caute o trusă medicală. N-ai fost singurul care s-a rănit pe drum. Puiul s-a dus să răscolească. Cred că atunci când ai strigat tuturora să stea pe loc şi să se ţină bine a făcut întocmai. (Se uită înapoi la Rekkon ca şi cum nu putea pricepe că acesta murise.) Cine a făcut-o, Solo? Tu?

— Nu, iar lista alternativelor este foarte scurtă.

Auzi paşii uşori ai lui Atuarre pe trepte şi o luă în bătaia armei imediat ce coborî de pe scară.

Trăsăturile acesteia se preschimbară într-o mască de ură felină.

— Îndrăzneşti să îndrepţi o armă spre mine?

— Aruncă-ţi arma aici, cu grijă, apoi păşeşte înapoi şi scoate-ţi centura de scule. Cineva l-a omorât pe Rekkon; ai putea fi tu, la fel de bine ca altcineva. Nu mă provoca. N-o să-ţi spun de două ori.

Ochii ei se lărgiseră acum; ştirea morţii lui Rekkon părea că o făcuse să uite de furia ei. Dar de unde ştiu eu că nu se preface? se întrebă Han.

După ce-i duse pe amândoi în compartimentul din faţă, tot nu zări nimic altceva pe feţele lor decât şoc şi spaimă. Cel puţin îl scoteau din propria-i angoasă.

Un zăngănit pe plăcile punţii marcară venirea lui Bollux din cabină. Han nu se întoarse până când nu auzi vocea imperioasă a robotului:

— Căpitane!

Han se întoarse dintr-o mişcare, lăsând un genunchi jos şi ţinând sus dezintegratorul. Dincolo de cabină, la intersecţia acesteia cu pasajul, stătea chircit Pakka, cu micuţul său pistol într-o labă şi trusa medicală atârnându-i în cealaltă. Părea nehotărât.

— Crede că mă ameninţi! rosti Atuarre aspru, îndreptându-se către puiul ei.

— Spune-i să arunce pistolul şi să vină spre tine, Atuarre. Fă-o!

O făcu, iar puiul, cu ochii când la Han, când la mama sa, se supuse.

Torm luă trusa medicală de la pui şi i-o înmână lui Han. Cu arma îndreptată încă asupra pasagerilor săi, Han se duse spre un fotoliu gravitaţional şi deschise trusa cu mâna liberă. Ţinu capătul unui balon de irigaţii pe rana de la frunte, apoi o şterse cu un tampon dezinfectant.

Lăsând jos trusa medicală luă cele trei arme confiscate, le puse de o parte şi îi confruntă pe Torm. Atuarre şi Pakka.

Mintea i se învârtea: De unde să ştiu cine a fost? Fiecare avusese o armă şi timpul necesar. Fie că Pakka se întorsese în timpul căutărilor sale, fie unul din ceilalţi doi părăsise turela cât să ucidă. Han aproape regreta că nu schimbase nici un foc cu Răzbunarea lui Shannador; cel puţin ar fi ştiut dacă vreuna din turele fusese părăsită.

Atuarre şi Torm schimbau acum priviri suspicioase.

— Rekkon mi-a povestit, zise Torm, că a avut îndoieli când v-a cooptat pe tine şi pe puiul tău.

— Pe mine? şuieră ea. Dar de tine ce-ai zice? (Se întoarse spre Han.) Sau de tine?

Asta îl înfurie.

— Surioară, eu sunt cel care v-a scos de acolo, îţi aminteşti? Şi pe de altă parte cum aş putea decola şi să-l împuşc pe Rekkon în acelaşi timp? Şi, oricum, Bollux a fost cu mine.

Han scormoni din nou în trusa medicală, scoase un „petec” de piele sintetică şi-l puse, tulburat, peste rană.

— Puteai să faci asta prin computer, Solo, sau l-ai fi putut omorî chiar înainte de venirea mea, spuse Torm. Şi la ce bun e un robot ca martor? Tu eşti cel care învârţi dezintegratorul, durule.

Aruncând la o parte trusa medicală, Han răspunse:

— Să vă spun eu ceva: voi trei vă veţi supraveghea reciproc, iar eu voi fi singurul care va avea armă. Dacă cineva face vreo figură s-a zis cu el. Sunteţi pradă uşoară, aţi înţeles?

Atuarre se duse spre consola de joc.

— O să te ajut cu Rekkon.

— Ia-ţi mâinile de pe el, ţipă Torm. Tu sau puiul ăla l-aţi omorât, poate amândoi.

Roşcovanul avea pumnii strânşi. Şi Atuarre şi Pakka îşi arătau colţii.

Han îi opri cu o mişcare a dezintegratorului.

— Liniştiţi-vă. O să am eu grijă de Rekkon; Bollux mă poate ajuta. Voi trei duceţi-vă în cala de dincolo de pasajul principal.

Le înăbuşi obiecţiile agitând vârful armei. Începură să se mişte, întâi Torm apoi cei doi trianii.

Han stătu de o parte în timp ce ei intrară în cala goală.

— Dacă cineva scoate capul de aici fără să-i spun eu, o să-mi imaginez că vine după mine şi o să-l prăjesc. Iar dacă cineva e rănit aici, o să-l evapor pe cel care rămâne, fără nici o întrebare.

închise trapa şi-i părăsi.

Bollux aştepta în linişte în compartimentul din faţă, cu Blue Max aşezat pe o consolă alături. Han privi cadavrul.

— Ei bine Rekkon, ţi-ai dat silinţa dar n-ai ajuns prea departe, aşa-i? Şi m-ai lăsat baltă. Acum partenerul meu e captiv, iar ucigaşul tău e cu mine la bord. N-ai fost un bătrân rău, dar parcă mi-aş fi dorit să nu fi auzit niciodată de tine.

Han ridică unul din braţele grele ale cadavrului.

— Bollux, pregăteşte-te să-l iei de partea cealaltă; nu e de categorie uşoară.

Atunci văzu mâzgăleala. Han trase cadavrul lui Rekkon şi se aplecă să examineze mesajul de pe consola de joc, pe care o ascunsese braţul mortului. Scrisul era neciteţ, deformat. Han îşi întoarse capul încolo şi-ncoace şi descifră cu glas tare mesajul: „Stars’ End, Mytus VII”. Îngenunche şi găsi repede pixul pătat de sânge al lui Rekkon pe podea, lângă consola de joc. Cu ultimele puteri, după ce fusese abandonat, crezut mort, Rekkon reuşise să lase un mesaj cu ce aflase de pe cardul de date.

Nici pe moarte fiind nu-şi abandonase lupta.

— O prostie, zise Han. Cui voia s-o spună?

— Dumneavoastră, căpitane Solo, răspunse Bollux automat.

Han se întoarse surprins spre el.

— Ce?

— Rekkon a lăsat mesajul pentru dumneavoastră, domnule. Rana indică că a fost împuşcat din spate şi deci, foarte probabil, nu şi-a văzut atacatorul. Singura fiinţă în care a putut avea încredere sunteţi dumneavoastră,

căpitane, şi este logic să fi presupus că dumneavoastră veţi fi prezent când corpul său va fi ridicat. S-a asigurat astfel că informaţia va ajunge la dumneavoastră.

Han se uită la cadavru preţ de câteva clipe lungi.

— Bine bătrân încăpăţânat ce eşti, tu câştigi. (Se întinse şi şterse cuvintele cu mâna.) Bollux, n-ai văzut asta, ai înţeles? Fă pe prostu'!

— Să şterg acea porţiune din memorie, domnule?

Răspunsul lui Han veni lent de parcă ar fi luat obiceiul robotului.

— Nu. S-ar putea să fi tu acela care să transmiţi mai departe mesajul dacă eu nu o să pot. Ai grijă ca Blue Max să-şi ţină şi el gura.

— Da, căpitane.

Bollux se duse să apuce braţul lui Rekkon, în timp ce Han se pregătea să-l ridice pe celălalt din nou. Încheieturile îi pocniră şi servomecanismele începură să scâncească.

— A fost un om mare nu-i aşa, căpitane?

Han se încordă sub greutatea cadavrului.

— Ce vrei să spui?

— Numai că a avut o îndatorire, un ţel la care ţinea mai mult decât la viaţa sa, domnule. Nu indică oare asta o măreţie?

— Va trebui să-i citeşti necrologul, Bollux; tot ce pot eu să-ţi spun este că e mort. Şi va trebui să-l ejectăm prin sasul de urgenţă; s-ar putea să mai fim abordaţi şi nu ne putem permite să-l ţinem în preajmă.

Fără să mai continue conversaţia cei doi îl târâră pe Rekkon, care se înălţase din morţi şi-i dăduse lui Han răspunsurile de care avea nevoie.

Han deschise trapa. Atuarre, Pakka şi Torm priviră în sus. Se aşezaseră pe puntea goală, bărbatul stând în partea opusă celei în care se aşezaseră cei doi Trianii.

— A trebuit să-l aruncăm pe Rekkon, le zise Han. Atuarre, vreau ca tu şi cu Pakka să faceţi ordine în compartimentul din faţă. Puteţi să puneţi şi ceva de mâncare în modulul de încălzire. Torm, vino cu mine; am nevoie de o mână de

ajutor ca să repar stricăciunile suferite la desprindere.

Atuarre obiectă.

— Eu sunt un Ranger Trianii şi pilot apreciat, nu hamal. Pe de altă parte, căpitane, omul ăla este un trădător.

— Scuteşte-mă, i-o tăie Han. Am încuiat toate celelalte arme din navă, inclusiv cealaltă arbaletă a lui Chewie. Sunt singurul înarmat şi aşa o să rămână până când o să mă hotărăsc ce să fac cu voi.

Ea îi aruncă o privire tristă.

— Căpitane Solo eşti un prost.

Plecă urmată de Pakka. Torm se ridică dar Han îl opri punând mâna peste trapă. Roşcovanul se retrase înăuntru şi aşteptă.

— Tu eşti singurul în care pot avea încredere, îi zise Han. Bollux nu e de mare folos, şi tocmai mi-am dat seama cine l-a omorât pe Rekkon.

— Care dintre ei?

— Puiul, Pakka. El s-a aflat în custodia Autorităţii şi l-au aranjat. De asta nu vorbeşte. Cred că l-au condiţionat mintal şi apoi au lăsat-o pe Atuarre să-l recupereze. Rekkon n-ar fi lăsat pe altcineva să se apropie de el.

Torm dădu din cap înverşunat. Han scoase pistolul omului, din spate de la centură, şi i-l înmână. Pe indicatorul încărcătorului se putea citi „plin”.

— Ţine ăsta la tine. Nu ştiu dacă Atuarre şi-a dat seama încă, dar vreau să joc mai departe şi să aflu dacă vreunul dintre ei ştie ceva care ar putea fi de ajutor.

Torm ascunse arma în buzunarul salopetei.

— Ce vom face în continuare?

— Pe moarte fiind, Rekkon a lăsat un mesaj pe consola de joc. Autoritatea îşi ţine prizonierii speciali într-un loc numit „Stars’ End”, pe Mytus VIII. După ce verific nava o să ne mutăm în compartimentul din faţă şi o să analizăm tot ce se află în computere despre acest subiect. Poate că atunci le va scăpa ceva şi Trieniilor.

După ce stricăciunile uşoare suferite de Şoimul Mileniului fură reparate pe măsura posibilităţilor, tot echipajul se

adună în compartimentul din faţă. Han aduse patru aparate portabile cu display. Dădu fiecăruia câte unul şi păstră unul pentru el. Aşezat într-o parte, Bollux îi privea; la fel şi Max care era înapoi la locul lui, în pieptul robotului.

— Am cuplat aceste aparate la computerele navei, explică Han. Fiecare dintre ele este acordat pentru un tip de informaţii. Eu o să scot informaţii de navigaţie, Atuarre are informaţii de planetologie; Pakka poate recupera datele nesecrete ale Autorităţii, iar Torm are „dosarele operaţionale de la tehnicienii proscrişi”. În ordine, tastaţi „Stars’ End” şi să-i dăm bice.

Toţi ceilalţi trei se supuseră. Displayul lui Torm nu afişa nimic, cu excepţia a ceea ce tastase el. Şi al lui Atuarre la fel. Se uită, precum ceilalţi, să vadă dacă Han citeşte displayul său.

— Aparatele voastre portabile nu sunt conectate la nimic, rosti el, numai al meu. Atuarre, arată-i lui Torm displayul tău.

Ciudat, încă făcea ce-i cerea el, întorcând aparatul ei ca să se vadă displayul. Pe ecran se putea citi mesajul, MYTUS VI.

— Şi al tău Pakka, îi ordonă Han puiului.

Aparatul indica MYTUS V.

— Uitaţi-vă la faţa lui, le spuse Han celorlalţi, referindu-se la Torm care devenise palid. Ştii ceai făcut, nu-i aşa, Torm? Arată tuturor displayul tău. Scrie MYTUS VII, dar eu ţi-am spus că „Stars’ End” este pe MYTUS VIII, la fel cum le-am indicat şi celorlalţi alte numere. Dar tu deja ştiai numele corect, pentru că îl citiseşi peste umărul lui Rekkon înainte să-l ucizi, corect? (Vocea sa îşi pierdu uşurinţa falsă.) Am dreptate, trădătorule?

Torm sări în picioare cu pistolul scos, cu o viteză impresionantă. Atuarre îl scoase pe al ei şi-l îndreptă spre el. Dar Torm nu reuşi să tragă în Han şi nici Atuarre în Torm.

— Două defecţiuni? întrebă Han inocent ducând mâna la dezintegratorul său. Pun pariu că al meu merge, Torm.

Torm ridică sălbatic pistolul. Han reacţionă cu reflexele sale de pilot, lovind pistolul cu mâna stângă.

Dar Torm deja se rotise şi o prinsese pe Atuarre în strânsoare, gata să-i rupă gâtul cu o simplă mişcare. Când îi opuse rezistenţă el îi forţă gâtul aproape rupându-i-l, făcând-o să renunţe.

— Lasă jos dezintegratorul, Solo, scrâşni el din dinţi, şi pune-ţi mâinile pe consola de jos, sau...

Fu întrerupt de Pakka, care, cu un salt spectaculos. Ateriză pe umerii lui Torm, adâncindu-şi colţii în gâtul său, zgâriindu-l pe ochi, încolăcind gâtul trădătorului cu coada suplă. Torm fu nevoit să elibereze strânsoarea pentru a evita să fie orbit. Atuarre căută să se întoarcă şi să lupte; chiar şi Bollux se ridicase neştiind încă ce să facă.

Torm o lovi rău pe Atuarre. Din cauza greutăţii şi puterii superioare, lovitura o lăsă lată, împiedicându-l pe Han, care căuta o lovitură directă. În timp ce Han o ocolea pe Atuarre, Torm îl smulse pe Pakka de pe umeri şi-l aruncă la o parte, exact când Bollux intra în picioarele pilotului. Pakka se lovi de una din pernele de siguranţă ce căptuşeau trapa compartimentului, în timp ce Torm se repezi în pasaj.

Ferindu-se şi mişcându-se cât putu de repede, Torm trecu în fugă de cabină, de puţul cu scara principală şi de trapa rampei; nici unul din aceste locuri nu promitea nici o siguranţă temporară. Auzi zgomotul cizmelor lui Han apropiindu-se şi se aruncă în primul compartiment la care ajunse, blestemându-se că nu-şi făcuse timp să afle planurile navei. Cum intră acţionă butonul de închidere a trapei. Compartimentul era gol, neoferindu-i nici o unealtă, nimic ce putea fi folosit ca armă. Spera ca acesta să fie compartimentul modulului de salvare, dar nu avusese noroc. Cel puţin, se gândi el, am un moment de răgaz. S-ar putea să mai câştig timp, poate chiar să-i smulg, prin luptă, arma lui Solo. Gândurile se învălmăşeau atât de repede încât pentru câteva clipe nu realiză unde se află. Dar când îşi dădu seama, se aruncă spre trapa pe care intrase, trăgând de comenzile acesteia, strigând obscenităţi.

— Nu-ţi pierde vremea, se auzi vocea lui Han prin intercom. Foarte drăguţ din partea ta să alegi sasul de urgenţă, Torm. Oricum, tot aici ai fi sfârşit.

Han stătea în picioare şi privea prin hubloul trapei. Folosise comenzile paralele ca să se asigure că Torm nu va putea intra înapoi. Toate sistemele de acces ale Şoimului aveau comenzi paralele interne, pentru a complica existenţa oricui ar fi vrut să forţeze intrarea; o opţiune înţeleaptă pentru un contrabandist.

Torm încercă să-şi umezească buzele dar avea limba foarte uscată.

— Solo, opreşte-te şi gândeşte o clipă.

— Păstrează-ţi respiraţia, Torm. O să ai nevoie de ea; o să începi să înoţi.

Ochii lui Torm se măriră de spaimă.

— Nu, Solo! N-am avut nimic cu tine; n-aş fi venit, numai că ticălosul ăla de Rekkon şi trianii nu şi-au luat o clipă ochii de pe mine. Dacă aş fi plecat, m-ar fi împuşcat. Poţi să înţelegi asta, nu? A trebuit să vânez potul cel mai gras, Solo!

— Aşa că l-ai împuşcat pe Rekkon, îi spuse Han cu o voce blândă, neinterogativă.

— Am fost nevoit! Dacă ar fi transmis mai departe informaţiile despre „Stars' End", ar fi însemnat să-mi pierd capul! Tu nu-i cunoşti pe oamenii Autorităţii, Solo, ei nu acceptă eşecuri. Era ori Rekkon, ori eu.

Atuarre veni în spatele lui Han urmată de Pakka şi Bollux. Puiul se sui pe umerii robotului ca să vadă mai bine.

— Dar, Torm, zise Atuarre, Rekkon te-a găsit şi te-a recrutat. Tatăl şi fratele tău au dispărut cu adevărat.

Fără să-şi ia privirea de la hublou, Han adăugă:

— Sunt sigur că aşa a fost. Tatăl şi fratele tău mai mare, corect, Torm? Nu cumva ai fi devenit un moştenitor al Kail Rangers-ului?

Faţa trădătorului era palidă.

— Da, dacă aş fi procedat cum cerea Autoritatea. Solo, nu face pe onestul cu mine! Ai spus că eşti om de afaceri,

nu-i aşa? Pot să-ţi fac rost de câţi bani vrei! Îţi vrei înapoi prietenul? Wookieeul este acum pe drumul spre „Stars' End"; numai dacă te tocmeşti cu mine vei putea să-l mai vezi vreodată. Autoritatea nu-ţi poartă pică, poţi să pretinzi preţul pe care-l vrei!

Torm îşi recăpătă controlul, continuând cu calm.

— Oamenii ăştia se ţin de cuvânt, Solo. Nici măcar nu vă ştiu numele încă, al nici unuia dintre voi; eu lucram sub acoperire, păstrând informaţiile pe care le aflam ca să pot mări preţul. Să cădem la înţelegere. Autoritatea are oameni de afaceri buni, ca tine şi ca mine. Poţi să-ţi iei înapoi wookieeul şi să pleci liber cu destui bani ca să cumperi o navă nouă.

Nu primi nici un răspuns. Privirea lui Han se aţinti asupra reflexiei sale în panoul de comandă al sasului. Înăuntru Torm lovea cu pumnii, înfundat:

— Solo, spune-mi ce doreşti, îţi dau ce vrei, jur! Tu eşti un tip care urmăreşte potul cel mare, întotdeauna, nu-i aşa? Nu asta eşti, Solo?

Han privea la propria reflexie. Dacă ar fi fost altcineva, ar fi spus că acei ochi erau prea obişnuiţi să ascundă totul în afară de cinism. Gândurile lui îi răspunseră ca un ecou lui Torm: Asta sunt? Se uită înapoi la chipul lui Torm, încordându-se în faţa hubloului.

— Întreabă-l pe Rekkon, răspunse Han şi apăsă comenzile de deschidere a sasului.

Zăvorul exterior se deschise. Odată cu explozia aerului în vid, Torm fu azvârlit afară în pseudovaliditatea haotică a hiperspaţiului. Odată ieşit din mantia de energie a Şoimului Mileniului, materia din care fusese alcătuit Torm încetă să mai aibă vreun înţeles coerent.

CAPITOLUL 8

— Căpitane Solo, îi întrerupse Atuarre gândurile, intrând în cabină, n-ar fi momentul să discutăm? Stăm aici de aproape zece fracţiuni de timp standard, iar viitorul acţiunilor noastre nu e mai clar decât atunci când am sosit. Trebuie să luăm o hotărâre, nu eşti de acord?

Han încetă să se mai zgâiască prin carlingă la Mytus VII, un punct îndepărtat şi cu greu vizibil. De jur împrejurul Şoimului Mileniului se ridicau vârfurile şi dealurile unui mic asteroid unde era ascunsă nava.

— Atuarre nu ştiu ce cred trianii despre aşteptare, dar eu o urăsc mai mult decât orice, însă nu putem face nimic altceva, trebuie să stăm şi să vedem ce ne aduce norocul.

Ea nu voia să accepte asta.

— Mai sunt şi alte mijloace de a acţiona, căpitane. Am putea să încercăm s-o contactăm pe Jessa din nou.

Ochii ei cu irişi oblici se aţintiră asupra căpitanului.

Han se răsuci atât de rapid în fotoliul său de pilot, ca s-o poată privi în faţă, încât ea se retrase în mod reflex. Văzând asta încercă să se stăpânească.

— Doar am pierde timpul căutând-o pe Jessa. După ce afacerea ei a căzut, când au venit pe capul nostru IRD-urile, probabil că s-a izolat foarte bine. Putem noi să fierbem cu zero virgulă cinci factori peste Marele L, şi tot am putea să pierdem o lună căutând tehnicienii proscrişi fără să-i găsim. Poate o să ajungă vreun zvon la urechile Jessei sau una din transmisiile fără adresă din eter, dar nu ne putem baza pe ea. Nu contez pe nimeni altcineva decât pe mine; dacă va trebui să-l scot pe Chewie singur de acolo, o voi face.

Ea se mai relaxă.

— Nu eşti singur, căpitane Solo. Perechea mea este şi ea la „Stars' End”[3]. Lupta ta este şi a lui Atuarre. Dar acum,

---

[3] Stars' End (lb. engl.): sfârşitul stelelor.

hai, vino să mănânci ceva. Să priveşti la Mytus VII nu poate fi de ajutor şi ne poate distrage din găsirea unor soluţii.

Aruncând încă o privire la îndepărtata planetă Mytus VII, se ridică din fotoliu. Mytus VII era un bolovan lipsit de valoare, cu o mişcare de revoluţie în jurul unui soare mic, la capătul unui mănunchi de stele care erau, într-adevăr, „Stars' End"-ul Corporaţiei de Sector. Cineva avea puţine şanse să ajungă aici din întâmplare, pe închisoarea secretă a Autorităţii, dacă nu o căuta în mod special.

De vreme ce Mytus VII fusese trecut în hărţi ca aflându-se la cea mai îndepărtată margine a sistemului solar, Han reintrase în spaţiul normal aproape cu zece fracţiuni de timp standard mai înainte, departe de raza senzorilor. Venise din cealaltă parte a sistemului, intrând într-o centură deasă de asteroizi situată la jumătatea drumului dintre Mytus VII şi soarele său şi găsise ceea ce căuta, bucata asta de piatră colţuroasă. Folosind motoarele şi undele tractoare ale navei aduse asteroidul pe un curs nou, curs care-i îngăduia să arunce o privire la „Stars' End", sigur fiind că nimeni n-o să bage de seamă neobişnuitul comportament al acestui firicel de praf din centura de asteroizi necartografiată.

Petrecuse mai tot timpul monitorizând comunicaţiile de pe planetă, studiind-o cu senzorii şi privind la navele care veneau şi plecau din când în când. Monitorizarea comunicaţiilor nu-i spuse nimic; majoritatea lor erau cifrate în coduri care rezistaseră analizelor sale computerizate. Mesajele erau fie mondene, fie lipsite de importanţă, iar Han bănuia că cel puţin câteva din ele fuseseră transmise doar de dragul aparenţelor, pentru ca „Stars' End" să arate, dacă nu obişnuit, măcar ca o bază îndepărtată a Autorităţii.

O urmă acum pe Atuarre în compartimentul din faţă. Bollux, cu plastronul deschis, era aşezat lângă consola de joc. Pakka urmărea înainte şi înapoi un obiect teleghidat. Era un mic glob acţionat de câmpuri magnetice şi energia reactivă, care se întorcea, plonja, se căţăra şi făcea eschive imprevizibil. Puiul îl vâna, iar coada i se răsucea şi îi

tremura; era clar că-i place jocul. Obiectul îl evită iar şi iar, demonstrând mai mult decât manevrabilitatea sa obişnuită.

în timp ce Han privea, Pakka aproape prinsese globul dar îl scăpă în ultima secundă. Han privi către robot.

— Bollux, tu conduci obiectul?

Fotoreceptorii roşii se îndreptară asupra lui.

— Nu, căpitane. Max îi trimite impulsuri de informaţii. E mult mai bun în a anticipa şi a dicta factori aleatorii decât mine, domnule. Factorii aleatorii sunt un concept foarte dificil.

Han văzu cum puiul, făcând un ultim salt lung, prinse obiectul în aer, rostogolindu-se cu el pe podea, pur şi simplu încântat. Apoi pilotul se aşeză la consola de joc care se extindea devenind o masă şi acceptă o cană cu supă concentrată de la Atuarre. Terminaseră proviziile proaspete iar acum trăiau din raţiile de urgenţă.

— Nu s-a mai întâmplat nimic, căpitane? întrebă Bollux.

Han presupuse că robotul ştia deja răspunsul şi pusese întrebarea doar dintr-un fel de curtoazie a conversaţiei.

Bollux se dovedise a fi un tovarăş încântător, care putea petrece ore întregi povestind despre anii lungi de muncă şi despre lumile pe care le văzuse. Avea, de asemenea, un repertoriu de glume, programat de un fost proprietar şi un mod unic de a le povesti.

— Zero, Bollux. Absolut nimic.

— Îmi permiteţi să vă sugerez, domnule, să însumaţi toate informaţiile disponibile şi să le recapitulaţi? Am băgat de seamă că la formele conştiente de viaţă se pot ivi astfel, noi idei.

— Pun pariu. De altfel, roboţii de lucru ramoliţi sunt cei mai buni filosofi, nu-i aşa? (Han lăsă cana pe masă şi-şi frecă falca îngândurat.) Oricum n-avem prea multe lucruri pe care să le trecem în revistă. Suntem de capul nostru.

— Sunteţi sigur că nu există şi alte resurse? ciripi Max.

— Nu începe din nou, sărăcie, îl avertiză Han. Unde rămăsesem? Am găsit locul pe care-l căutam şi…

— Cât de mare este ordinul de probabilitate? vru Max să

afle.

— La naiba cu ordinul de probabilitate, zise brusc Han. Dacă Rekkon a spus că-i aici, e aici. Baza are o centrală energetică măricică, aproape din clasa fortăreţelor. Şi nu mă mai întrerupe, că fac instrucţie cu tine. Deci – unde rămăsesem? – nu putem pluti aici veşnic; proviziile sunt pe terminate. Altceva?

— Acesta este un sistem solar strict interzis, contribui şi Atuarre.

— Mda, iar dacă ne prind aici fără un alibi foarte bun or să ne arunce în închisoare sau aşa ceva. (Le zâmbi lui Bollux şi lui Blue Max.) În afară de voi, băieţi. Pe voi o să vă recicleze în filtre de scame.

Hârşâi podeaua înainte şi înapoi cu vârful cizmei.

— Altceva nu mai e de adăugat; doar că eu nu plec de aici fără Chewie.

Din câte lucruri spusese de ăsta era cel mai sigur. Petrecuse mult timp privind din cabina Şoimului, gândindu-se la ce-ar putea îndura partenerul său wookieeul.

De sute de ori de când începuse această veghe aproape că pornise motoarele navei ca s-o îndrepte spre „Stars' End" şi să-şi scoată de acolo prietenul sau să moară în flăcări. De fiecare dată, mâna sa fusese oprită de amintirea vorbelor lui Rekkon. Dar stăpânirea impulsurilor era o luptă constantă pentru Han.

Atuarre gândea cam tot aşa.

— Când espoşii au venit să ne evacueze din colonia noastră, şopti ea, câţiva trianii au încercat o rezistenţă armată, espoşii au fost brutali în interogarea prizonierilor, căutând liderii. A fost prima oară când am văzut pe cineva folosind Arderea. Ştii la ce mă refer, căpitane?

Han ştia. Arderea era o tortură care implica folosirea unui dezintegrator dat la minim, pentru a arde pielea unui prizonier lăsând în urmă doar osul acoperit de sânge. De obicei se începea cu un picior, imobilizând victima, apoi era expus restul scheletului, bucăţică cu bucăţică. Orice alt prizonier putea fi făcut să privească, pentru a-i înfrânge

voinţa. Rareori dădea Arderea greş în obţinerea răspunsurilor, dar, după părerea lui Han, nici o fiinţă care folosea asemenea metode, nu merita să trăiască.

— Nu-mi voi lăsa perechea în mâinile oamenilor care fac aşa ceva, zise Atuarre. Noi suntem trianii; moartea, dacă se ajunge până acolo, nu reprezintă ceva de care ne temem.

— Nu e o analiză foarte liniară, rosti Blue Max subţire.

— Dar cine a zis că tu ai putea înţelege, măi colivie? spuse Han în derâdere.

— Oh, înţeleg căpitane, zise Max, cu ceea ce Han putea să jure că e un ton de mândrie. Am spus doar că nu e prea…

Fu întrerupt de un bip al instalaţiei de monitorizare a comunicaţiilor. Han se ridicase din fotoliul său şi era la jumătatea drumului spre cabină, când se auzi al doilea bip. Exact când se instală în fotoliul pilotului, un ultim bip prelung semnală sfârşitul transmisiei.

— Sistemul de înregistrare l-a prins, spuse Han, apăsând butonul de playback. Nu cred că a fost cifrat.

Era un mesaj trimis economic, în cascadă. A trebuit să încetinească playbackul cu un factor de cinci la unu înainte de a se înţelege.

„Către Vicepreşedintele Corporaţiei, Ilirken, baza autorităţii de la Stars' End", începu reconstituirea audio, de la Asociaţia Artiştilor de Estradă: „îl implorăm pe vicepreşedinte să ne ierte şi să ne acorde indulgenţa sa, dar trupa care trebuia să se oprească la dumneavoastră a fost silită să-şi anuleze itinerariul din motive de transport. Biroul nostru va programa un spectacol de înlocuire imediat ce o trupă, cu robotul necesar, va deveni disponibilă. Sunt, distinse vicepreşedinte, sluga dumneavoastră mizerabilă, Ilokkar Song, secretar însărcinat cu programările spectacolelor de la Asociaţia Artiştilor de Estradă".

La auzul ultimei silabe pumnul lui Han lovi consola.

— Asta e!

Expresia lui Atuarre era un amestec de beţie şi îndoială la adresa integrităţii mentale a lui Han.

— Căpitane Solo, asta e, ce?

— Nu, nu, vreau să spun ăştia suntem noi. Ne băgăm! Tocmai am prins un atu!

Chiui, lovi palma cu pumnul şi îi ciufuli cu veselie coama lui Atuarre. Ea se retrase un pas.

— Căpitane Solo, a scăzut prea mult presiunea oxigenului pentru tine? Mesajul ăla era despre artişti.

Han pufni.

— Da’ tu unde erai? A spus artişti înlocuitori. Nu ştii ce înseamnă asta? N-ai văzut niciodată interpretări ratate pe care le aruncă Asociaţia în joc numai ca să pună mâna pe indemnizaţia de impresariat? Nu te-ai dus niciodată la un spectacol ruşinos unde promiseseră la început o interpretare de excepţie şi în ultima secundă o înlocuiau cu…

Realiză că toţi căscau gura la el. Se trezi pe jumătate.

— Ce putem face!? Altceva nu mi-a venit în minte decât să zburăm de unde am venit. Dar putem s-o facem. Or să spună ei că mirosim a baligă de banto, dar vor înghiţi minciuna.

Observă că Atuarre era departe de a fi convinsă şi se orientă spre Pakka.

— Vor artişti de estradă. Ţi-ar place să fi acrobat?

Puiul făcu un mic salt, apoi ţâşni într-o întindere pe spate.

Han dădu din cap a încuviinţare.

— Ce zici Atuarre, de dragul perechii tale? Poţi cânta? Să faci scamatorii?

Apelul către Pakka nu era convingător şi nici invocarea perechii lui Atuarre. Dar îşi dădu şi ea seama că el avea dreptate. Cu câte astfel de şanse se vor mai întâlni?

Puiul începu să bată din palme ca să-i atragă atenţia lui Han. Când reuşi, Pakka dădu energic din cap, ca răspuns la ultima întrebare a lui Han; apoi îşi puse labele în şolduri şi începu să se bâţâie.

Sprâncenele lui Han se uniră.

— O dansatoare!? Atuarre, eşti o dansatoare!

Ea îşi pocni puiul peste fund.

— Nu sunt, sunt neîndemânatică în deprinderile poporului meu. (Han observă că era stânjenită; îl străpunse cu o privire sfidătoare.) Şi cu tine cum rămâne, căpitane? Cu ce îţi vei uimi spectatorii?

Era prea bine dispus de perspectivă ca să poată fi descurajat.

— Eu... o să mă gândesc eu la ceva. Inspiraţia e specialitatea mea!

— O specialitate foarte primejdioasă. Şi ce facem cu robotul!? Nici nu ştim despre ce fel de robot vorbea.

— Ah, un robot înlocuitor, ţi-aduci aminte?

Han vorbea iute ca să-şi vândă pontul, şi gesticula spre Bollux. Robotul scoase nişte sunete aproape omeneşti şi un ţârâit de uimire, iar Blue Max scoase un „Wow!" în timp ce Han sporovăia în continuare.

— Putem spune că Asociaţia a înţeles greşit. „Stars' End" dorea un jongleur sau altceva şi primesc un povestitor. Şi ce dacă? O să le spunem să dea în judecată Asociaţia Artiştilor de Estradă!

— Căpitane Solo, domnule, dacă-mi permiteţi, spuse într-un târziu Bollux. Cu permisiunea dumneavoastră trebuie să arăt că...

Dar Han îşi pusese deja mâinile pe umerii bătuţi de vreme ai robotului, privindu-l „artistic". Hmm, bineînţeles... vopsea proaspătă, şi avem destulă la bord – deseori merită să dai o spoială înainte de vânzare, în special dacă obiectul nu ţi-a aparţinut de la început. Lustru roşu lichid, cred; n-avem timp decât de cinci straturi. Poate şi de împodobit. Nimic strălucitor... doar un pic de argintare. Bollux, băiete, după asta poţi să nu-ţi mai faci griji, pentru că o să-i laşi pe toţi în fund.

*

Apropierea şi inserţia planetară fură lipsite de evenimente. Han schimbase deriva asteroidului lor captiv pentru a-l scoate din raza senzorilor Autorităţii şi apoi îl

abandonă. Întors în spaţiul cosmic, făcu un salt, aproape măturând hiperspaţiul, pentru a ieşi lângă Mytus VII şi cele două mici luni ale acesteia.

Şoimul se identifică folosind seria Waiver obţinută de Rekkon. La aceasta se adăugă anunţul plin de mândrie cum că era mijlocul de transport al trupei „Actorii rătăcitori ai Doamnei Atuarre”.

Mytus VII era un loc stâncos, dezolant, lipsit de atmosferă, distanţa faţă de soare transformând totul în ceva întunecat şi mohorât. Dacă cineva ar fi scăpat de la „Stars* End” n-ar fi avut unde să se ducă; restul sistemului era nelocuit, nici una din planete nefiind primitoare pentru viaţa umană.

Instalaţiile Autorităţii erau alcătuite din grupări de dormitoare comune temporare, hangare, barăci ale trupelor, amplasamente hidrogonice, adăposturi şi arsenale. În locurile în care construcţiile instalaţiilor de subsol şi de suprafaţă se aflau în progres, solul era găurit, dar cel puţin o structură era deja terminată. În mijlocul bazei se ridica un turn asemănător unui pumnal rigid şi strălucitor.

Evident nici un sistem de tunele nu era încă gata. Tot complexul era interconectat printr-un labirint de tuburi asemănătoare unor furtunuri uriaşe, plisate, care plecau din cabinele de joncţiune; un sistem obişnuit pentru planetele lipsite de atmosferă.

La sol se afla un singur vas mai mare, o navă Espo de asalt. Erau de asemenea şi nave mai mici şi şalande de transport, iar Han căutase de data asta cu atenţie nave de pază şi nu zărise nici una.

Verificând vizual existenţa centralei energetice de mare putere pe care senzorii o localizaseră, nu reuşi s-o descopere şi se întrebă dacă ar putea fi în turnul acela. Se uită a doua oară la turn, gândindu-se că arăta ciudat. Era echipat cu două punţi de aterizare, una la nivelul solului, cealaltă aproape de vârf, prima fiind legată de un tub. I-ar fi plăcut foarte mult să poată mătura cu senzorii toată zona

mai îndeaproape, să vadă dacă descoperă o concentrare mai mare de forme de viaţă care ar putea indica prezenţa prizonierilor, dar nu îndrăznea de teama contradetecţiei. Dacă ar fi fost prins sondând baza, asta ar fi însemnat sfârşitul mascaradei.

Se apropie fără manevre deosebite, nedezvăluind nici una din capacităţile ascunse ale Şoimului. Vârfurile ţevilor tunurilor turbo-laser urmăriră nava cu exigenţă. Controlorii de la sol ghidară aterizarea navei, iar unul dintre tuburile-tunel îşi extinse învelişul pliat cu ajutorul unei servorame şi gura prevăzută cu o trapă se lipi etanş de Şoim, înghiţind rampa navei.

Han opri motoarele. Atuarre, care stătea în fotoliul supradimensionat al copilotului, spuse:

— Îţi mai spun o dată şi gata, căpitane Solo: nu vreau să fiu eu cea care vorbeşte.

El îşi roti scaunul.

— Eu nu sunt actor, Atuarre. Ar fi cu totul altceva dacă ar trebui doar să intrăm, să săltăm prizonierii şi să ne luăm la revedere, dar nu pot să renunţ la vorbărie şi să-mi joc rolul.

Părăsiră cabina. Han purta un combinezon negru strâns pe corp, transformat într-un costum prin adăugarea de epoleţi, trese şi o eşarfă galbenă, largă, peste care îşi încheiase centura cu dezintegratorul. Cizmele erau proaspăt lustruite.

Atuarre avea încheieturile mâinilor, antebraţele, gâtul, fruntea şi genunchii împodobiţi cu o mulţime de panglici multicolore – veşmintele trianii pentru festivaluri şi ocazii. Îşi dăduse cu parfumurile exotice specifice rasei sale folosindu-se de mica provizie pe care o avea în buzunarul de la centură.

— Nici eu nu sunt actriţă, îi reaminti în clipa când îi întâlniră pe ceilalţi la trapa rampei.

— Ai văzut vreodată o celebritate?

— Executivii Autorităţii şi soţiile lor, când veneau cu turişti pe planeta noastră.

Han pocni din degete.

— Asta e. Spilcuiţi, proşti şi fericiţi.

Pakka era costumat la fel ca mama sa şi mirosind a parfumurile caracteristice unui mascul adolescent. El le dădu mamei sale şi lui Han pelerine metalice înfoiate, a ei roşie, iar a lui albastru ţipător. Garderoba modestă a lui Han fusese răscolită în căutarea materialelor pentru costume, iar pelerinele proveneau din învelişurile izolatoare ale unui cort aflat în echipamentul de supravieţuire al navei.

Probele, cusutul şi modificările fuseseră o problemă. Han era total neîndemânatic în ceea ce priveşte croitoria, iar trianii de asemenea, pentru că erau o specie care nu purta nimic altceva decât îmbrăcăminte de protecţie. Soluţia fu Bollux care, printre altele, fusese programat cu talentul necesar, în timp ce servea unui comandant de regiment pe vremea războaielor Clone.

Rampa era deja coborâtă; mai rămânea doar să deschidă trapa.

— Noroc tuturor, le ură Atuarre delicat.

Îşi strânseră mâinile, inclusiv cele reci, de metal, ale lui Bollux, apoi Han întinse mâna spre comutator.

Când trapa se ridică, Atuarre încă mai obiecta.

— Căpitane Solo, tot mai cred că tu ar trebui să fi cel care…

La baza rampei, tunelul tubular era înţesat cu espoşi în armură care agitau dezintegratoare grele, pistoale şi aruncătoare de grenade lacrimogene. Atuarre ţâşni rotindu-se într-o piruetă graţioasă.

— Vai, dragă! Ce amabil! Scumpii mei, ne-au trimis o gardă de onoare!

Îşi atinse cu o mână coama lucioasă, bine pieptănată, zâmbindu-le încântător soldaţilor.

Han se întrebă de ce-şi făcuse griji. Espoşii, pregătiţi să tragă, îi priveau cu ochi mari, în timp ce ea, în coborâre, mătura rampa cu panglicile abundente şi cu mantia strălucitoare. Paşii îi erau acompaniaţi de sunetele clopoţeilor de la glezne pe care îi confecţionase Han cu

uneltele sale, din materialele de pe navă.

În fruntea gradaţilor Espo se afla un comandant de batalion, un maior ţeapăn, cu faţa rigidă, oficială, ţinând la spate o cravaşă. Atuarre coborî rampa de parcă i se înmânau cheile planetei, făcând cu mâna ca şi cum ar răspunde la ovaţii.

— Dragul meu, dragă generale, spuse cântat, înaintându-l intenţionat în grad, pur şi simplu nu mai am cuvinte! Vicepreşedintele Hirken este cu siguranţă prea cumsecade. Iar ţie şi vitejilor tăi mulţumiri din partea Doamnei Atuarre şi a trupei sale de Actori Rătăcitori!

Se năpusti direct spre el ignorând puştile, jucându-se cu eşarfele şi medaliile maiorului cu o mână, iar cu cealaltă făcându-le semne de mulţumire esposilor împietriţi. O roşeaţă puternică porni de la gulerul maiorului şi se ridică până la linia părului.

— Ce înseamnă asta? bolborosi. Vreţi să spuneţi că sunteţi artiştii pe care îi aşteaptă vicepreşedintele Hirken?

Pe faţa ei se aşternu o confuzie drăgălaşă.

— Cu siguranţă. Adică „Stars' End" nu a fost înştiinţat de sosirea noastră? Asociaţia Artiştilor de Estradă m-a asigurat că va lua legătura cu voi; eu pretind întotdeauna plata adecvată în avans.

Făcu un gest larg către rampă.

— Domnilor, Doamna Atuarre vă prezintă pe Actorii săi Rătăcitori! Primul, Maestrul Ţintaş, vrăjitorul armelor, ale cărui trucuri şi mânuirea strălucită a armelor a uimit mii de spectatori!

Han coborî de pe rampă, încercând să-şi intre în rol, transpirând sub luminile tunelului tubular. Atuarre şi ceilalţi îşi puteau folosi aici numele reale fără teamă de consecinţe, de vreme ce numele lor nu apăruseră niciodată în dosarele Autorităţii. Dar al lui Han era poate cunoscut aşa că fusese obligat să devină o nouă persoană.

Acum nu mai era atât de sigur că-i place. Când esposii îi văzură dezintegratorul, armele se îndreptară asupra sa iar el avu grijă să-şi ţină mâna de-o parte.

Dar Atuarre începuse deja să pălăvrăgească.

— Iar întru uimirea şi încântarea voastră cu numere de gimnastică şi fermecătoare acrobaţii, Atuarre îşi prezintă prodigiosul său pui.

Han ţinea un cerc pe care-l adusese cu sine. Era un montaj de stabilizare inelară cu repulsor, pe care-l mascase şi îi prevăzuse un mâner şi o unitate de distorsiune. Manevră un comutator cu degetul şi cercul se lumină şi se coloră, în timp ce sistemul de distorsiune altera spectrul vizibil, făcându-l să scoată reflexe şi scântei.

— Pakka! îl prezentă Atuarre.

Puiul se aruncă prin efectul luminos, sărind de pe rampă şi executând un triplu salt înainte cu rotire dublă şi sfârşi prin a se apleca adânc în faţa maiorului surprins.

Han puse cercul înapoi în navă şi se dădu la o parte.

— Şi în cele din urmă, continuă Atuarre, uimitorul automat, robotul povestitor, maşinăria distractivă şi plină de voioşie, Bollux!

Robotul ţeapăn coborî rampa bălăbănindu-şi braţele, aducând pe undeva cu un militar în marş. Han îi îndreptase toate îndoiturile şi îi aplicase cinci straturi de vopsea roşie cu luciu metalic, aşa cum hotărâse şi cu linii argintate. Robotul fusese transformat dintr-un obiect desuet într-unul clasic. Pe o parte a pieptului avea pictată o mască, emblema Asociaţiei Artiştilor de Estradă, un amănunt despre care Han credea că le va mări credibilitatea.

Maiorul Espo era uimit. Ştia că vicepreşedintele Hirken aştepta o trupă deosebită de artişti dar nu era la curent cu acordarea vreunei permisiuni de aterizare. Totuşi, vicepreşedintele acorda o importanţă sporită distracţiilor sale şi nu ar fi reacţionat bine în cazul unor amestecuri în aceste treburi sau a unor întârzieri.

Maiorul îşi luă o expresie cât de cordială îi putea permite înfăţişarea sa aspră.

— Îl voi înştiinţa de îndată pe vicepreşedinte de sosirea dumneavoastră, doamnă... ăă, Atuarre!

— Da, splendid! (îşi strânse mantia şi se întoarse spre

Pakka.) Adu-ţi recuzita, dulceaţă.

Puiul o şterse înapoi pe rampă şi se întoarse un moment mai târziu cu mai multe cercuri, o minge pentru echilibristică şi un sortiment mai puţin important de recuzită adus de pe navă.

— Vă voi escorta la „Stars' End", zise maiorul. Şi mi-e teamă că oamenii mei va trebui să ia arma Maestrului Ţintaş. Înţelegeţi, doamnă: aceasta este procedura.

Atuarre încuviinţă din cap către maior, iar Han întinse dezintegratorul său, cu patul înainte, unui sergent Espo.

— Bineînţeles, bineînţeles. Acum, dragul meu, dragă generale, dacă vrei să fi atât de drăguţ...

Tresări şi realiză că ea aştepta braţul său, aşa că-l întinse ţeapăn şi cu faţa lividă. Cunoscând firea comandantului espoşii îşi ascunseră rânjetele cu grijă. Formară rapid o gardă de onor, imediat ce Han apăsă butonul de comandă al rampei. Rampa se ridică rapid şi trapa se închise. Nu se va deschide decât pentru mine, Chewbacca sau unul din trianii.

Maiorul conduse grupul prin labirintul tunelului tubular. Aveau cale lungă de la turn; trecură prin mai multe staţii de joncţiune sub privirile surprinse ale tehnicienilor îmbrăcaţi în salopete negre. Paşii şi zdrăngăniturile încheieturilor lui Bollux se făceau auzite în tunelul tubular, iar noii sosiţi observară că gravitatea era mai mică decât cea standard, menţinută la bordul Şoimului Mileniului. Aerul din tuburi făcea un zgomot caracteristic reciclării hidroponice, o schimbare binevenită faţă de nava lor.

Ajunseră în sfârşit la un sas uriaş. Trapa exterioară se deschise la ordinul maiorului. Han văzu pentru o clipă ceea ce bănuia că ar trebui să fie partea laterală a turnului, înconjurat de tuburile etanşe ale tunelului, confirmând ce observase la aterizare.

„Stars' End" sau cel puţin învelişul exterior al turnului era o armură sudată la nivel molecular, dintr-o singură bucată. Asta o făcea una din cele mai scumpe clădiri – nu, se corectă, cea mai scumpă clădire – pe care o văzuse Han

vreodată.

Intensificarea legăturii moleculare a metalelor dense era un proces costisitor şi nu mai auzise ca cineva să-l facă la o asemenea scară.

înăuntrul turnului se îndreptară de-a lungul unui coridor larg spre axul central care era reprezentat de un nod de comandă, ce adăpostea în acelaşi timp şi lifturile. Fură duşi repede, fără să aibă şansa să caşte gura, dar reuşiră să vadă tehnicieni, manageri ai Autorităţii şi espoşi într-un du-te vino continuu.

„Stars' End" nu părea a fi dotată cu prea mulţi oameni, ceea ce contravenea teoriei că ar fi vorba de o închisoare.

Intrară într-un lift împreună cu maiorul şi câţiva dintre oamenii săi şi fură transportaţi în sus cu viteză mare. După ce liftul se opri, îl urmară pe maior şi se regăsiră sub cerul înstelat care strălucea foarte tare; stelele erau atât de strâns adunate deasupra lor încât făcea impresia că erau învăluiţi într-o ceaţă luminoasă.

Apoi Han îşi dădu seama că se aflau în vârful bazei, care era acoperită cu un dom de oţel transparent. De la baza lifturilor începea o avanscenă cu pardoseala luminoasă. În spatele acesteia se întindea o vale îngustă, care se termina cu un pârâu miniatural, flori şi vegetaţie de pe mai multe lumi, privelişti imitate până la cele mai mici frunze şi muguri. Putea auzi sunetele păsărilor şi micilor animale, bâzâitul insectelor polenizatoare, toate ţinute sub acoperişul grădinii prin intermediul unor câmpuri de forţă, probabil. Vâlceaua era inteligent luminată cu sori miniaturali, de diverse culori.

Nişte paşi venind din dreapta lor îi făcură să se întoarcă. Un bărbat apăru de după colţul turnului de comandă; era un bătrân înalt, frumos. Purta cele mai înalte şi superbe veşminte ale executivilor – o mantie, o vestă oficială, cămaşă plisată şi pantaloni cu dungă impecabilă, care contrastau cu o cravată roşie elegantă. Avea un zâmbet sincer pe buze, părul era alb, mâinile curate şi moi, unghiile îngrijite şi date cu lac. Han avu o pornire instantanee de a-l

lovi în cap şi de a-l arunca în puţul liftului.

Vocea bărbatului era sigură şi melodioasă.

— Bine aţi venit la „Stars' End”, doamnă Atuarre. Eu sunt vicepreşedintele Hirken al Autorităţii Sectorului Corporativ. Aţi venit neanunţată căci altfel v-aş fi primit cu mai mare pompă.

Atuarre simulă durerea.

— O, onorabile domn, ce pot să spun? Am fost contactaţi de Asociaţie şi ni s-a cerut în ultimă clipă să oferim un spectacol. Dar ni s-a spus că Hokkar Song, secretarul responsabil de programări, va face toate aranjamentele.

Vicepreşedintele Hirken zâmbi, buzele roşii lăsând să se vadă dinţii albi, ca de cretă. Han cugetă cât de folositoare trebuie să fie zâmbetul şi vocea în timpul sesiunilor consiliului Autorităţii.

— Total nesemnificativ, declară vicepreşedintele. Apariţia dumneavoastră este astfel o plăcere neaşteptată.

— Dar câtă graţie din partea dumneavoastră! Nu vă fie teamă, bunul meu vicepreşedinte: o să vă sustragem de la problemele înaltei dumneavoastră funcţii!

În sinea ei însă, Atuarre cocea o răzbunare de tip trianii: dacă i-ai făcut ceva perechii mele, jur că o să-ţi smulg inima din piept!

Han observa că Hirken purta la centură un instrument mic şi plat, o unitate de control general. Bănuia că omului îi plăcea să supravegheze tot ce se întâmpla pe „Stars' End”; unitatea îi oferea un control total asupra domeniului său.

— Am strâns pe unii dintre cei mai prestigioşi actori de estradă din această parte a galaxiei, continuă Atuarre. Pakka, aici de faţă, este un acrobat de primă mână, iar eu, pe lângă faptul că sunt maestră de ceremonii, prezint un număr de muzică tradiţională şi dansuri rituale ale poporului meu. Iată-l aici şi pe frumosul Maestrul ţintaş de elită, neegalat expert în arme, venit să vă uimească prin trucurile tirului său, venerabile vicepreşedinte.

Un râs şuierat şi o remarcă ironică se făcură auzite:

— Trăgător de elită, cu ce? Cu gura, probabil!?

Vorbitorul îşi făcu apariţia în spatele vicepreşedintelui Hirken. Era o creatură din clasa reptilelor, subţire şi iute în mişcări. Vicepreşedintele Hirken îl mustră pe umanoid cu blândeţe:

— Hai, Uul; aceşti oameni buni au bătut cale lungă ca să ne alunge plictiseala.

Se întoarse către Atuarre.

— Uul-Rha-Shan este garda mea de corp şi este şi el un adept al armelor. Poate mai târziu o să organizăm un concurs. Uul are un simţ al umorului foarte ciudat, nu sunteţi de acord?

Han privea la reptilă, ai cărei solzi de un verde luminos aveau un desen în formă de diamant, şi ai cărei ochi lipsiţi de emoţie îl studiau pe Han. Fălcile lui Uul-Rha-Shan rămaseră o clipă deschise expunând colţi şi o limbă roz neastâmpărată. La antebraţul drept avea prins un pistol distrugător, fixat într-un toc cu arc.

Uul-Rha-Shan se aşezase în dreapta lui Hirken. Han îşi aduse aminte că auzise şi mai înainte de numele bodyguardului. Galaxia era plină de specii, fiecare cu ucigaşii săi excepţionali. Totuşi, anumiţi indivizi se evidenţiau. Unul dintre aceştia, un asasin şi pistolar despre care se spunea că ar fi mers oriunde şi ar fi ucis pe oricine pentru preţul potrivit, era şi Uul-Rha-Shan.

Hirken se purta acum ca un om de afaceri.

— Ei, acela o fi robotul pe care l-am solicitat!? (Îl inspectă pe Bollux fără să zâmbească, cu o privire care făcea să plutească primejdia în aer.) Am fost foarte clar; i-am spus lui Hakkar Song tipul de robot exact pe care-l doresc şi am subliniat să nu trimită altceva. V-a adus Song la cunoştinţă dorinţele mele?

Atuarre înghiţi în sec, încercând să-şi păstreze efuziunea.

— În mod clar, domnule vicepreşedinte!

Hirken îi aruncă încă o privire lui Bollux.

— Prea bine. Urmaţi-mă!

Se îndreptă în direcţia din care venise, cu Uul-Rha-Shan pe urmele sale. Călătorii şi escorta lor veneau în urmă.

Părăsiră zona grădinii, ajungând la un amfiteatru, o suprafaţă deschisă înconjurată de grupuri de scaune confortabile, separate prin paravane de oţel transparent.

— Lupta între automate este cea mai pură luptă, nu sunteţi de acord? zise Hirken prietenos.

Nici o creatură, indiferent cât de sălbatică, nu este lipsită de instinctul de conservare. Dar automatele, ah! Nu le pasă de ele, există numai pentru a urma ordinele şi a distruge. Automatul meu de luptă este un Mark-X Călău – nu prea există multe modele. Robotul vostru gladiator s-a luptat vreodată cu unul?

Nervii lui Han ţipau; încerca să se hotărască pe cine să sară ca să-i ia arma dacă, aşa cum se temea, Atuarre nu răspundea cum trebuie. Orice urmă de ezitare sau de ignoranţă în clipa asta le-ar fi forţat, cu siguranţă, mâna lui Hirken şi oamenilor săi.

Dar ea răspunse cu delicateţe:

— Nu cu un Mark-X, domnule vicepreşedinte.

Han se lupta cu această revelaţie supărătoare.

Robot gladiator? Deci asta presupunea Hirken că este Bollux. Han ştia, bineînţeles, că lupta între roboţi era un capriciu al bogătaşilor, dar nu se gândise că şi Hirken ar fi unul dintre aceştia. Îşi puse creierul la lucru în căutarea unei soluţii.

În timp ce mergeau, o femeie li se alătură, ieşind din ceea ce părea a fi un lift particular. Era scundă, extrem de grasă, şi încerca să ascundă aceasta cu rochii bine croite. Arată ca o navă de salvare peste care s-a pus o paraşută, trase concluzia Han.

Ea luă mâna lui Hirken. Vicepreşedintele îndură gestul ei nu prea încântat. Îşi flutură mâna grasă, foarte bine îngrijită şi chicoti:

— Oh, dragă, avem companie?

Hirken n întoarse femeii o privire care era îndeajuns pentru a desface o legătură covalentă. Durdulia cu creier de pasăre o ignoră. Vicepreşedintele scrâşni din dinţi.

— Nu draga mea. Aceşti oameni au adus un nou

concurent pentru Mark-X. Doamnă Atuarre şi compania, vă prezint pe încântătoarea mea soţie, Neera. Apropo, doamnă Atuarre, care spuneaţi că este denumirea robotului dumneavoastră?

Han interveni prompt:

— E unic, ăă, domnule vicepreşedinte. L-am proiectat noi şi-i spunem Anihilator, zise el întorcându-se spre Bollux.

Bollux privi de la Han la Hirken, apoi se înclină.

— Anihilator, în slujba dumneavoastră. A distruge înseamnă a servi, prea mărite domn.

— Dar trupa noastră are şi alte numere de oferit, se grăbi Atuarre să-i spună soţiei lui Hirken. Tumbe, dansuri, tir şi multe altele.

— Vai, dragă! exclamă femeia obeză, bătând din palme şi lipindu-se de soţul ei. Hai să vedem asta întâi! M-am săturat să-l tot privesc pe bătrânul ăla de Mark-X cum demolează alte maşinării. E atât de plictisitor, de sălbatic şi de crud! Iar actorii în carne şi oase ar fi o uşurare faţă de holocasetele alea îngrozitoare şi muzica înregistrată. Iar aici a avea companie este un lucru atât de rar.

Scoase nişte zgomote jenante pe care Han le consideră săruturi la adresa soţului. Han se gândea că semănau mai mult cu sunetele emise de o nevertebrată în atac.

întrezări ocazia de a rezolva două probleme deodată: cum să-l scoată pe Bollux din luptă şi cum să arunce o privire prin „Stars' End" de unul singur.

— Ăă, onorate vicepreşedinte, eu sunt şi maestrul de lumini al trupei. Trebuie să vă spun că robotul nostru gladiator, Anihilator, a fost deteriorat în ultimul său meci. Trebuie să-i verific circuitele auxiliare de comandă. Ar dura doar câteva minute dacă aş putea folosi atelierele dumneavoastră. Între timp, dumneavoastră şi soţia v-aţi putea bucura de celelalte numere.

Hirken, scrutând stelele prin tavanul domului, oftă, iar soţia lui chicoti acceptând propunerea.

— Prea bine. Dar fă repede reparaţiile. Nu prea mă dau în vânt după acrobaţii sau dansuri.

— Da, bineînţeles.

Vicepreşedintele chemă un tehnician superior, care verificase sistemele amfiteatrului şi îi explică de ce avea nevoie. Apoi îi oferi braţul, fără prea multă bucurie, soţiei sale. Se duseră să se aşeze în amfiteatru, înconjuraţi de maiorul Espo şi de oamenii săi, dispuşi într-o formaţie de gardă mai largă. Aruncându-i lui Han o ultimă privire ameninţătoare, Uul-Rha-Shan îl urmă pe Hirken şi se postă în dreapta acestuia.

De vreme ce acrobaţiile lui Pakka şi dansurile lui Atuarre nu prezentau nici o primejdie pentru spectatori, Hirken apăsă pe butoanele comenzii de la centura sa, şi paravanele din oţel transparent care formau pereţii arenei alunecară înapoi în fantele din pardoseală. Vicepreşedintele şi soţia sa se aşezară pe două canapele luxoase. Pakka îşi pregăti recuzita.

Han se întoarse către tehnicianul care-i fusese pus la dispoziţie.

— Aşteaptă-mă la lift; eu o să scot caseta cu circuite şi vin într-o clipă.

Omul plecă. Desfăcându-şi mantia şi scoţând-o de pe umeri, Han se întoarse spre Bollux.

— O.K., deschide doar cât să-l iau pe Max.

Plastronul se deschise parţial. Han se aplecă şi, în timp ce scotea computerul, îl avertiză:

— Nici o vorbă, Max. Se presupune că tu eşti o componentă a sistemului de control, aşa că fără şmecherii. Din momentul ăsta eşti surdomut. (în semn că a priceput, fotoreceptorul lui Blue Max se stinse.) Bun băiat, Maxie.

După ce Bollux îşi închise pieptul la loc, Han îi înmână mantia şi centura şi mângâie capul proaspăt vopsit al robotului.

— Ţine-mi astea şi fii relaxat, Bollux. N-ar trebui să dureze mult.

Când Han ajunse lângă tehnician, la lift, Pakka tocmai începea numărul său minunat de tumbe şi gimnastică. Puiul avea clasa competiţională a unui acrobat; se desfăşură pe

toată podeaua amfiteatrului în tumbe, salturi, sărituri printr-un cerc, echilibristică pe o minge, mers în mâini. Apoi Atuarre intră în foc ca jongleur în timp ce Pakka deveni prestidigitator.

Soţia lui Hirken era extaziată de îndemânarea puiului. Executivi ai Autorităţii, subordonaţii lui Hirken începură să-şi facă apariţia şi să-şi ocupe locurile; o mână de privilegiaţi care fuseseră invitaţi. Aprobară murmurând agilitatea lui Pakka dar îşi înăbuşiră reacţiile când observară privirea nemulţumită a şefului lor.

Hirken apăsă pe comanda de la centură.

— Pregătiţi-l pe Mark-X.

Ignoră răspunsul afirmativ al tehnicianului de serviciu, îl privi pe Bollux şi-şi mută din nou atenţia la acrobaţii. Vicepreşedintele Autorităţii putea fi foarte răbdător când îşi dorea aceasta, dar acum nu era într-o astfel de stare.

CAPITOLUL 9

Coborând cu liftul, Han se concentra furios asupra problemelor sale.

Îi lăsase pe ceilalţi în încurcătura asta gândindu-se că măcar o să-şi facă o idee despre ceea ce are de înfruntat. În cel mai rău caz, se gândise, li se va spune că nu sunt bineveniţi.

Dar asta era o întorsătură neanticipată.

Faptul că Bollux fusese trimis să lupte împotriva unui robot ucigaş oarecare nu ar trebui să mă deranjeze, îşi reaminti Han. Bollux era, la urma urmei, doar un robot. Nu era ca atunci când ar muri o fiinţă. Han trebuia să-şi tot repete asta pentru că întâmpina dificultăţi în a se obişnui cu ideea.

Oricum nu avea de gând să-l lase pe Hirken să se desfete văzând cum era făcut bucăţele un robot demodat.

În clipele astea îşi dorea să fi fost un tip cumpătat, precaut. Dar stilul său era întruchiparea lui Han, sfidând consecinţele, aruncându-se înainte, fără să se gândească unde ar putea ajunge. Planul său, revizuit în lift, era să facă toate prospecţiile posibile. Dacă nimic altceva nu putea fi realizat, ei ar trebui să renunţe, retrăgându-se din spectacol şi poate şi din „Stars’ End” sub pretextul că Bollux era de nereparat.

Privea cum se aprindeau luminile ce mascau etajele şi se abţinea să-i adreseze întrebări tehnicianului de lângă el. Orice persoană din afară, mai ales un actor, ar trebui să nu prezinte nici un interes faţă de instalaţiile Autorităţii. Dacă ar fi procedat altfel ar fi suscitat imediat suspiciuni.

Alţi câţiva pasageri intrară şi părăsiră liftul. Numai unul era din administraţie; toţi ceilalţi erau espoşi şi tehnicieni. Han se uită să vadă dacă aveau chei sau mijloace de imobilizare, sau orice altceva care ar putea indica îndatoriri de gardian al unui bloc de detenţie, dar nu observă nimic.

Băgă din nou de seamă că turnul nu era dotat cu mult personal, contrar aşteptărilor.

Îl urmă pe tehnician afară din lift şi se opriră lângă secţiunea de întreţinere generală situată aproape de parter. Aici se găseau doar câţiva tehnicieni, care se mişcau printre maşinăriile lucitoare. Peste tot se puteau vedea roboţi dezasamblaţi, transportoare robotizate şi alte echipamente uşoare precum şi computere şi aparatură de comunicaţii.

îşi puse cureaua lui Max pe umăr şi întrebă:

— Voi aveţi un scaner de circuite?

Tehnicianul îl conduse într-o încăpere în care erau rânduri de cabine, toate goale. Han îl aşeză într-una pe Max şi desfăcu capacul scanerului în speranţa că tehnicianul va pleca să-şi îndeplinească sarcinile obişnuite. Dar omul rămase acolo, iar Han se trezi uitându-se în labirintul intern al computerului.

Tehnicianul, privind peste umărul lui, comentă:

— Hei, asta arată mult mai complicat decât o componentă auxiliară.

— E ceva mai complicat, meşterit de mine, rosti Han.

— Apropo, vicepreşedintele a spus că atunci când termin aici voi putea să-l duc în secţiunea centrală de computere ca să-l recalibrez. E un etaj mai jos, nu?

Supervizorul se încruntă, încercând să vadă mai bine ce era în burta lui Max.

— Nu, computerele sunt două etaje mai sus. Dar n-o să te primească înăuntru dacă nu îţi dă voie Hirken. Nu eşti autorizat şi nu poţi să mergi într-o zonă interzisă fără insignă. (Se apropie mai tare de scaner.) Ascultă, chestia aia seamănă cu un modul de computer.

Han chicoti ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Poftim, uită-te.

Se dădu la o parte. Tehnicianul supervizor se apropie şi mai mult de scaner întinzând mâna să manevreze comenzile. Apoi îşi pierdu propriile comenzi.

Frecându-şi muchia palmei, Han se aplecă deasupra

tehnicianului leşinat, căutând un loc să-l ascundă. Văzuse un dulap de materiale în capătul camerei. Han legă mâinile omului cu centura acestuia, îi îndesă în gură drept căluş husa unui scaner şi depozită trupul fără vlagă în dulap. Îi luă insigna şi apoi închise uşa.

Se duse înapoi la computer.

— În regulă, Max, trezeşte-te.

Fotoreceptorul lui Blue Max se aprinse. Han îşi scoase eşarfa, medaliile şi celelalte zorzoane de pe costum. Aruncă cât colo epoleţii şi fireturile şi rămase doar în combinezonul negru care aducea de departe cu uniforma tehnicianului. Îşi puse în piept, la vedere, insigna tehnicianului supervizor, îl luă pe Max şi ieşi. Dacă cineva l-ar fi oprit ca să verifice holograma cu chipul de pe insignă ar fi încurcat-o. Dar conta pe noroc, pe graba convingătoare cu care se mişca şi pe aerul preocupat.

Urcă două etaje fără să se întâmple nimic. Trei esposi care stăteau confortabil în cabina de gardă de lângă lift îi făcură cu mâna, observându-i insigna. Se luptă cu impulsul de a zâmbi. „Stars' End” era probabil un loc lipsit de evenimente în timpul serviciului; nu era de mirare că gărzile erau neglijente. La urma urmei, ce s-ar putea întâmpla aici!?

*

În amfiteatru, îndemânarea uimitoare a lui Pakka nu atrăsese nici o privire aprobatoare din partea vicepreşedintelui Hirken.

— Ajunge cu asta, decretă Hirken.

Pakka se opri privind la vicepreşedinte.

— Incompetentul ăla nu s-a întors încă?

Ceilalţi executivi, discutând între ei, ajunseră la concluzia că nu se întorsese. Respiraţia lui Hirken se înteţi.

Arătă spre Atuarre.

— Prea bine, doamnă, puteţi dansa. Dar nu mult, iar dacă maestrul dumneavoastră de lumini nu apare în curând, mă

voi lipsi de prezenţa sa.

Pakka îşi strânse recuzita din arenă. Atuarre îi înmână micuţul fluier pe care îl meşterise Han. În timp ce puiul îl încercă de câteva ori, Atuarre îşi puse nişte cinele pe degete, pe care tot Han le făcuse, şi le ciocni cu experienţa. Instrumentelor improvizate, chiar şi clopoţeilor de la gleznă, le lipseşte calitatea muzicală autentică a trianiilor, gândi ea. Dar sunt de ajuns şi s-ar putea chiar să-i convingă pe spectatori că au de-a face cu cele autentice.

Pakka începu să cânte o melodie tradiţională. Atuarre păşi pe podeaua arenei, urmărind muzica cu o uşurinţă sinuoasă, pe care n-ar fi egalat-o nici un artist uman. Panglicile atârnate de braţe, picioare, frunte şi gât se desfăşurau în evantaie multicolore în timp ce lovea cinelele, iar clopoţeii sunau melodios.

O parte din preocuparea de pe feţele lui Hirken şi ale altor spectatori dispăru. Dansurile rituale trianii fuseseră deseori considerate drept primitive, artă naivă, dar adevărul este că erau artă pură. Aveau mişcări străvechi, pretenţioase, şi o adâncă dragoste faţă de dansul în sine. Fără să vrea, Hirken, subordonaţii şi soţia sa fură atraşi de piruetele şi salturile dansului lui Atuarre. Iar ea, pe măsură ce dansa, se întreba cât mai putea să susţină atenţia audienţei şi ce s-ar întâmpla dacă n-ar reuşi s-o menţină îndeajuns de mult.

*

Găsind un terminal de computer într-o cameră goală, Han îl aşeză jos pe Max. Cât timp acesta îşi întinse adaptorul şi intră în sistem, Han se uită cu grijă în hol, apoi închise uşa.

Îşi trase un scaun, lângă un ecran, şi se aşeză.

— Ai pătruns, băiete?

— Aproape, căpitane. Tehnicile pe care mi le-a arătat Rekkon merg şi aici. Gata!

Ecranul se aprinse, inundat de diagrame, modele de

calcul şi coloane de date.

— Cale liberă, Max. Găseşte-mi acum celulele, etajele de detenţie sau cum le-o zice.

Blue Max afişă pe ecran schemă după schemă, în timp ce căuta rapid, răscolind cantităţi uriaşe de date: pentru aşa ceva fusese construit. Dar, în sfârşit, recunoscu.

— Nu pot, căpitane.

— Cum adică, nu poţi!? Ei sunt aici, trebuie să fie. Mai caută odată, idiot mic!

— Nu sunt celule, răspunse Max indignat. Dacă ar fi existat le-aş fi văzut. Singurele spaţii locuite în toată baza sunt cele unde stau angajaţii, cazărmile Espo şi apartamentele executivilor, toate situate în cealaltă parte a complexului – iar apartamentele lui Hirken sunt aici în turn.

— Bine, ordonă Han, afişează-mi planurile etajelor cârciumii ăsteia, nivel cu nivel, începând cu parcul de distracţii al lui Hirken.

Pe afişaj apăru planul complet al domului cu grădini şi cu amfiteatru. Celelalte două nivele de dedesubt se dovediră a fi locuinţa ostentativă a vicepreşedintelui. Următorul îl încurcă pe Han.

— Max ce sunt subdiviziunile alea? Birouri?

— Nu se specifică, răspunse computerul. Registrele menţionează echipament medical, echipament de înregistrări holografice, mese de operaţie, chestii de-astea.

Lui Han îi veni în minte un gând.

— Max, care e titlul lui Hirken? Denumirea lui oficială, vreau să spun.

— Vicepreşedinte, însărcinat cu siguranţa Corporaţiei. Aşa spune aici.

Han dădu întunecat din cap.

— Sapă în continuare; suntem la locul potrivit. Chestia aia de sus nu e o clinică, este un centru de interogare, probabil locul de recreere al lui Hirken. Mai jos ce e?

— Nimic destinat oamenilor. Următorul nivel are trei etaje, căpitane. Utilaje grele; există şi un sistem energetic de cuplare industrială şi sisteme de ventilaţie. Uite planul

etajului şi schemele reţelei energetice.

Max le prezentă şi Han se aplecă mai aproape de ecran, studiind mulţimea de linii. Una dintre ele, marcată cu altă culoare, localizată lângă lifturi, îi atrase atenţia. Întrebă computerul ce reprezintă.

— E ca un vizor de siguranţă, căpitane. În anumite părţi ale turnului există un sistem de supraveghere. Intru.

Ecranul clipi şi se preschimbă într-o imagine luminoasă. Han căscă gura. Îi găsise pe cei pierduţi.

Camera era plină cu mormane de cabine de stază. Înăuntrul fiecăreia se găsea câte un prizonier congelat, suspendat în timp de câmpul entropic al cabinei. Asta explica de ce nu existau locuri de detenţie ale prizonierilor, nici o organizare pentru manevrarea maselor de fiinţe captive, şi numai un efectiv minim de gardieni de serviciu. Hirken suspendase în timp toate victimele sale; aşa aveau nevoie de foarte puţin în ceea ce priveşte cazarea. Vicepreşedintele nu trebuia să scoată prizonierii decât când voia să-i interogheze apoi, când termina, îi arunca înapoi în starea de stază. Îi priva pe prizonierii săi de propria lor viaţă, confiscându-le existenţele cu excepţia momentelor interogatoriilor.

— Trebuie să fie cu miile, zise Han surd. Hirken poate să-i scoată de acolo ca pe o marfă. Consumul de energie trebuie să fie înfiorător. Max, unde-i centrala lor?

— Stăm deasupra ei, răspunse Max, cu toate că acel antropomorfism nu i se putea aplica, de fapt, lui.

Umplu ecranul cu o diagramă generală a turnului. Han fluieră încetişor. Sub „Stars' End" se afla o centrală energetică îndeajuns de mare pentru a servi unei fortăreţe sau unei nave mari de război.

— Iată aici schemele fundamentale de apărare, adăugă Max.

În toate părţile turnului existau câmpuri de forţă şi unul deasupra, gata oricând să intre în funcţiune. „Stars' End" era construită, aşa cum observase Han deja, din plăci armate. Potrivit specificaţiilor era echipată şi cu un câmp

anticoliziune, în aşa fel încât nici o cantitate de explozivi să nu-i rănească pe ocupanţii lui. Autoritatea nu precupeţise nici o cheltuială pentru a-şi asigura întreaga siguranţă.

Dar asta era de folos numai dacă inamicul se afla afară, iar Han se infiltrase cât se putea de înăuntru.

— Există vreun registru al prizonierilor?

— L-am găsit! L-au numit „Persoane în tranzit”.

Han înjură eufemismul birocratic.

— OK, e şi numele lui Chewie în el?

O pauză foarte scurtă.

— Nu, căpitane. Dar am găsit perechea lui Atuarre! Şi pe tatăl Jessei. (Afişă alte două fotografii din arhivă. Culoarea perechii lui Atuarre era mai roşie, iar Doc arăta la fel de cărunt.) Iată-l şi pe nepotul lui Rekkon, adăugă Max.

Fotografia înfăţişa un tânăr de culoare, cu trăsături puternice, ce promiteau să semene cu cele ale unchiului său.

— Am câştigat! strigă Max o clipă mai târziu, o exclamaţie foarte puţin potrivită unui computer.

Faţa mare şi păroasă a lui Chewbacca apăru pe ecran. Nu fusese într-o dispoziţie prea bună când i se făcuse fotografia: era răvăşit, iar rânjetul său promitea moartea fotografului. Ochii wookieeului erau sticloşi, iar Han presupuse că espoşii îi administraseră tranchilizante imediat ce-l prinseseră.

— E teafăr? întrebă Han.

Max afişă dosarul de arestare: Chewbacca nu fusese deteriorat prea tare, dar trei ofiţeri fuseseră ucişi în încercarea de a-l aresta. Nu i se dăduse un nume, ceea ce explica dificultatea lui Max de a-l localiza.

Lista capetelor de acuzare aproape că nu încăpea pe ecran, şi se termina cu o notă de mână rău prevestitoare, anunţând data fixată pentru interogatoriu. Han privi la un ceas agăţat de perete; era o problemă de ore până când Chewbacca urma să intre în moara de tortură a vicepreşedintelui Hirken.

— Max, suntem împotriva lor. Trebuie să facem ceva

chiar acum; n-o să-i las să-i ia minţile lui Chewie. Putem dezactiva sistemele defensive?

Computerul răspunse:

— Îmi pare rău, căpitane. Toate sistemele primare sunt controlate prin unitatea de comandă pe care o poartă Hirken la centură.

— Dar cele secundare?

Max răspunse cu îndoială:

— Pot ajunge până în faza de pregătire, dar cum o să dezactivăm unitatea de comandă a vicepreşedintelui?

— Nu ştiu; cum e conectat? Trebuie să existe un echipament de sprijin; a naibii cutiuţă e prea mică să conţină ceea ce conţine deja, darmite să mai comande tot turnul.

Max dădu răspunsul. Circuite cu receptori se aflau în toată baza, încastraţi în pereţii fiecărui nivel.

— Arată-mi diagramele circuitelor de la nivelul superior.

Han le studie cu atenţie, memorând punctele de referinţă – uşi, lifturi şi traversele de susţinere.

— O.K., Max, acum vreau să intri în sistemele secundare de control şi să redistribui priorităţile fluxului energetic. Când ai intrat, fă ca scutul ăla umbrelă, deflectorul de deasupra noastră, să înceapă să-şi verse înapoi energia în centrală şi creează un prejudiciu sistemelor de siguranţă, în aşa fel încât să se observe scurgerea din scut, dar nu şi feedbackul.

— Căpitane Solo, asta va porni o spirală de supraîncărcare. Ai putea arunca tot turnul în aer.

— Numai dacă pun mâna pe sistemele primare de la Hirken, zise Han mai mult pentru sine. Apucă-te de treabă!

Câteva nivele mai sus, vicepreşedintele Hirken îşi dădu seama că era luat drept prost.

Cât era de fascinat de dansul lui Atuarre şi tot reuşise să-şi reorganizeze fundamental gândurile într-o zonă a suspiciunilor din mintea sa, ajungând la concluzia că i se distrăgea atenţia. Ceea ce dorea el să vadă era lupta mecanizată. Dansurile artistice, deşi destul de frumoase, nu

erau un înlocuitor.

Stătea în picioare, apăsând butoanele unităţii de comandă de la centură. Luminile se aprinseră şi Pakka se opri din cântat. Atuarre privi împrejur, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Ce...

— Ajunge cu asta, decretă Hirken.

Uul-Rha-Shan se ridică în picioare, lângă el, sperând să primească ordinul de a ucide. În schimb, Hirken spuse:

— Am văzut destul, trianii. E clar că vă eschivaţi. Mă luaţi drept imbecil? (Apoi arătă spre Bollux.) Scuzele voastre ridicole, de artişti, mi-au adus acest robot demodat; e o escrocherie: nu aţi avut niciodată de gând să-mi răsplătiţi banii cu lucruri de valoare. Speraţi că, invocând defecţiuni mecanice, eu voi plăti cheltuielile de transport sau că vă voi recompensa pentru eforturile voastre. Nu-i aşa!?

Răspunsul ei – „Nu, domnule vicepreşedinte” – fu ignorat.

Hirken nu era convins.

— Pregătiţi robotul acela pentru luptă şi aduceţi-mi-l pe Mark-X, ordonă el.

Atuarre se ridică, temându-se pentru Bollux. Dar observase că Hirken era ferm şi, în plus, trebuia să se gândească şi la puiul ei. Mai mult, aici nu prea avea cum să-i ajute pe Han şi pe perechea sa.

— Cu permisiunea dumneavoastră, excelenţă, mă voi întoarce pe nava mea.

La bordul Şoimului, cel puţin, va avea la dispoziţie mai multe opţiuni.

Hirken îi făcu semn cu mâna să se ducă, preocupat de robotul lui, râzând în stilul lui deloc vesel.

— Du-te, du-te. Iar dacă-l vezi pe mincinosul ăla de două parale, Trăgătorul ăla de elită al tău, ai face bine să-l iei cu tine. Şi să nu crezi că n-o să trimit o plângere. O să ţi se retragă dreptul de a mai fi membru al Asociaţiei.

Ea privea spre locul în care era condus Bollux, în arenă, incapabilă să-l ajute.

— Lord Hirken, cu siguranţă e o ilegalitate. Acela este

robotul nostru…

— Adus aici ca să mă păcălească, o completă el, dar o să-mi răscumpăr plata cu el. Acum pleacă sau priveşte, dacă doreşti.

Făcu semn cu un deget, şi un sergent Espo lătră un ordin. Gardieni înalţi, severi, se apropiară câte unul de fiecare parte a celor doi triani.

Atuarre nu-şi putu stăpâni şuieratul. Înşfăcă laba lui Pakka şi porni val-vârtej spre lift, cu puiul săltând în urma ei. Râsul sec al lui Uul-Rha-Shan parcă o înjunghia cu ură.

*

Jos în centrul de computere, ecranul care afişase o mică parte din modificările pe care le făcea Blue Max, se stinse pentru o clipă.

— Max? Ai păţit ceva? întrebă Han îngrijorat.

— Căpitane Solo, îl activează pe Mark-X. Îl pun să lupte cu Bollux!

Vocea lui Max era alarmată. Chiar în timp ce computerul vorbea, detalii despre construcţia lui Mark-X defilau rapid pe ecran.

— Comenzile şi alimentarea cu energie a lui Mark-X sunt independente de acest sistem; nu mă pot atinge de el! Căpitane, trebuie să ne întoarcem sus imediat. Bollux are nevoie de mine!

— Dar Atuarre?

— I se cheamă un lift şi se anunţă serviciul de pază că pleacă. Trebuie să mergem sus!

Han dădea din cap, fără să ţină cont de faptul că fotoreceptorul lui Max se stinsese.

— Îmi pare rău, Max, sunt o grămadă de alte lucruri pe care trebuie să le fac aici. Pe de altă parte, acum nu l-am putea ajuta pe Bollux.

Ecranul se stinse, iar fotoreceptorul se aprinse. Vocea lui Max tremura.

— Căpitane Solo nu mai fac nimic pentru tine până nu mă

duci la Bollux. Pot să-l ajut.

Han lovi destul de tare calculatorul cu podul palmei.

— Treci înapoi la treabă, Max. Vorbesc serios.

Drept răspuns, Max îşi retrase adaptorul din reţea. Înfuriat, Han apucă micuţul calculator şi îl ridică deasupra capului.

— Fă ce ţi-am spus sau o să te las aici, transformat în ţăndări!

— Atunci dă-i drumul, căpitane, îl înfruntă vocea subţirică. Dacă eu aş fi fost la necaz, Bollux ar fi făcut tot ce-ar fi putut pentru mine.

Han se opri înainte să dea cu calculatorul de pământ. Îşi dădu seama că grija lui Max faţă de prietenul său nu era diferită de propria lui grijă pentru Chewbacca. Lăsă jos calculatorul uitându-se la el ca pentru prima oară.

— Să fiu al naibii! Eşti sigur că poţi să-l ajuţi pe Bollux?

— Numai du-mă acolo, căpitane, ai să vezi!

— Sper. Care lift duce la dom?

Max îi spuse, iar el plecă imediat spre lifturi, atârnând cureaua computerului de umăr. Când ajunse acolo, îşi scoase insigna şi apăsă butoanele de coborâre. O altă cabină se opri; aşteptă, apoi continuă şi apăsă butoanele de coborâre încă o dată.

Nu mai avea noroc. Cabina în care se afla Atuarre, Pakka şi cele două gărzi, se oprise de mai multe ori în timpul coborârii. Ea îl văzu pe Han şi ieşi din lift împreună cu puiul ei. Espoşii fură nevoiţi să se grăbească pentru a evita să fie lăsaţi în urmă.

Han îi luă deoparte dar espoşii erau cu ochii pe ei.

— Mergeam la navă, şopti Atuarre. N-am ştiut ce să fac altceva. Căpitane Solo, Hirken îl pune faţă în faţă pe Bollux cu maşina aia a lui!

— Ştiu. Max are o oarecare părere în privinţa asta. (Văzu pe unul dintre espoşi vorbind la un intercom.) Ascultă, cei pierduţi se află aici. Max a sondat turnul; Hirken va trebui să dea drumul la toată lumea, dacă vrea să mai respire. Du-te şi pregăteşte nava. Aranjez eu totul, surioară, numai să

pun mâna pe un dezintegrator.

— Căpitane, voiam să-ţi spun, îi întrerupse Max, am reverificat cifrele. Cred că ar trebui să ştii…

— Nu acum, Max!

Han îi trase înapoi spre lift pe Atuarre şi Pakka, apăsând ambele butoane, de coborâre şi de urcare. Unul dintre espoşi nimeri din nou cu trianii, dar celălalt rămase lângă Han, explicându-i:

— Vicepreşedintele spune că poţi să vii sus. După luptă poţi să iei acasă ce-o mai rămâne din robotul tău.

*

Tehnicienii şi espoşii îl împinseră pe Bollux jos în arenă, în timp ce paravanele de oţel transparent se ridicară din sloturile ascunse în pardoseală. Hirken îşi dăduse seama că acesta nu era un robot gladiator, aşa că dădu comanda ca Bollux să fie echipat cu un scut pentru a face lucrurile mai interesante.

Scutul, făcut din plăci dreptunghiulare, fu prins cu nişte cleşti şi cumpănit în jurul braţului lung al robotului în timp ce acesta încerca să se obişnuiască cu ce se întâmpla.

Bollux ştia că n-ar scăpa niciodată atât de multor oameni înarmaţi. Cunoscuse destui oameni în mulţii săi ani de serviciu şi acum era capabil să recunoască ura. Asta văzu pe faţa vicepreşedintelui. Dar Bollux trecuse printr-un număr de situaţii limită asemănătoare şi dacă nu avea intenţia să se lase demolat putea evita aceasta.

Panoul unei uşi se ridică în peretele îndepărtat, care forma un arc al arenei.

Se auzi huruitul unor roţi. Mark-X Călăul ieşi la lumină.

Era cu încă o jumătate mai înalt ca Bollux, mult mai lat, şi se mişca pe două şenile groase în loc de picioare. De pe şasiu se ridica un trunchi gros, îmbrăcat într-o armură cenuşie din plăci de aliaj. Braţele Călăului stăteau pliate, inactive acum; fiecare era înzestrat cu câte o armă.

Bollux folosi un truc, învăţat de la unul din primii săi

proprietari umani, şi omise din calcule concluzia logică, că distrugerea sa avea un coeficient mare de probabilitate. Ştia că printre oameni această tactică era numită „ignorarea morţii sigure”. Bollux o asemăna cu excluderea datelor contraproductive. O aplicase de multe ori până acum, de-asta mai era încă în funcţiune.

Turela craniană a Călăului se roti, senzorii ei fixându-se pe robot. Mark-X era ultima apariţie în materie de automate de luptă, o maşină de ucis, foarte specializată şi extrem de victorioasă. Putea ochi şi vaporiza robotul salahor din locul în care se afla, dar era, bineînţeles, programat pentru a oferi un spectacol mult mai plăcut proprietarului său. Călăul era şi el o maşină care avea un scop.

Mark-X începu să ruleze, mişcându-se rapid şi cu precizie, manevrând către Bollux. Robotul dădu înapoi prosteşte, mulţumindu-se cu sarcina neobişnuită de a ţine şi manipula un scut. Călăul îi dădu roată, studiindu-l pe Bollux din toate părţile, cântărindu-i reacţiile, în timp ce robotul privea^din spatele scutului său.

— Începeţi! ceru vicepreşedintele Hirken prin intermediul amplificatoarelor arenei.

Mark-X, dirijat de vocea lui, îşi schimbă modul de atac. Venea cu viteză maximă, direct asupra lui Bollux. Robotul îl evită sărind într-o parte, apoi în cealaltă, dar mişcările lui erau anticipate de Călău, îi ghicea fiecare mişcare şi se îndrepta spre el, duduind, ca să-l calce sub şenile.

— Anulat! se auzi în amplificator vocea hârâită a lui Hirken.

Mark-X se opri la mică distanţă de Bollux, îngăduindu-i bătrânului robot să se retragă, clătinându-se ciudat.

— Continuă! ordonă vicepreşedintele.

Călăul porni din nou, selectând o altă variantă distructivă din arsenalul său.

Servomecanismele murmurară şi un braţ-armă se ridică, având la capăt un aruncător de flăcări. Bollux îl văzu şi-şi ridică scutul tocmai la timp.

Din gura aruncătorului izbucni un jet de flăcări,

împroşcând pereţii arenei, revărsând un torent arzând asupra scutului lui Bollux. Mark-X îşi aduse aruncătorul în poziţia iniţială, pentru o nouă lovitură în unghiul inferior, ca să taie picioarele robotului. Bollux de-abia reuşi să se prăbuşească în genunchi şi să lipească scutul de pământ înainte ca flăcările să-l măture, făcând bălţi de foc pe podea împrejurul său. Mark-X rulă din nou, pregătindu-se pentru o lovitură mai clară, când Hirken anulă şi acea metodă.

Bollux se luptă să se ridice în picioare, folosind scutul drept pârghie. Îşi simţea mecanismele interne supraîncălzite, lagărele în special. Circuitele de giroechilibru nu fuseseră proiectate cu gândul de a fi supuse la asemenea pedepse constante.

Apoi Mark-X veni din nou. Bollux ignoră inevitabilul, forţând elementele mai lente să răspundă, mişcându-se cu un echivalent mecanic al durerii, dar încă funcţional.

*

Han ieşi în fugă din lift. Espoşii, fiind înştiinţaţi de faptul că vicepreşedintele dorea ca el să vadă spectacolul, îl lăsară să treacă.

Se opri patinând, în rândul cel mai de sus al amfiteatrului. Hirken stătea dedesubt împreună cu soţia şi subordonaţii săi, încurajându-şi campionul şi râzând de ridicolul Bollux, în timp ce Călăul ridica un alt braţ-armă. Acesta era prevăzut cu un set de ţevi pentru rachete mici.

Bollux îl văzu şi folosi un truc, după cum credea el, o ultimă variantă. Lăsându-se pe vine, încă ţinându-şi scutul, îşi slăbi suspensiile şi sări la Mark-X asemenea unei insecte roşii uriaşe. Rachetele miniaturale explodară în pereţii transparenţi ai arenei, umplând amfiteatrul cu explozii zgomotoase în ciuda sistemului de amortizare sonoră instalat în tribune.

Hirken şi oamenii lui urlară înfuriaţi. Han coborî în grabă treptele arenei, câte trei de-odată. Bollux aterizase rău; nu putea birui încordarea din mecanismele sale.

Vicepreşedintele schimbă încă o dată programul automatului său de luptă.

Călăul îşi retrase braţul lansator de rachete. Din părţile laterale apărură, asemenea unor tentacule metalice, cabluri-arcane şi două fierăstraie circulare. Lamele fierăstraielor se rotiră producând un sunet caracteristic – tăişurile vibrau astfel încât ar fi putut să taie metalul la fel de uşor ca aerul. Mark-X se îndreptă către Bollux, cu braţele mişcându-se ca pentru o îmbrăţişare mortală.

Hirken îl observă pe Han îndreptându-se spre marginea arenei.

— Escrocule, priveşte la lucru un adevărat automat de luptă!

Fu zguduit de un râs înspăimântător; tot farmecul afectat pe care-l avea în consiliile de conducere ale Corporaţiei dispăruse. Soţia şi subordonaţii săi se conformară atitudinii sale.

Han nu-i băgă în seamă şi ridică computerul.

— Spune-i Max!

Blue Max trimise informaţii în fluxuri de semnale la volum maxim. Bollux îşi orientă fotoreceptorul asupra lui Mark-X. Cu toate că ştia că e o nebunie, Han îşi ţinu respiraţia.

În timp ce Călăul se îndrepta spre el, Bollux nu făcu nici o mişcare de evitare şi nici nu-şi ridică scutul. Călăul găsi că reacţia era logică. Robotul nu avea nici o speranţă. Cablurile-arcane se întinseră să-l prindă pe Bollux, iar fierăstraiele circulare se rotiră în apropiere.

Bollux îşi ridică scutul şi-l aruncă în Mark-X. Cablurile şi fierăstraiele îşi schimbară cursul; scutul fu interceptat cu uşurinţă, prins şi tăiat în bucăţele. Dar în scurtul răgaz Bollux se aruncase, ţeapăn, – cu un zgomot metalic – între şenilele Călăului.

Automatul de luptă se opri dar nu la timp. Bollux, întins sub el, îşi prinse o mână de şasiu şi fixă acolo un servo-cleşte. Cealaltă mână se întinse spre măruntaiele lui Mark-X, spintecându-i circuitul de răcire.

Călăul emise un strigăt electronic. Dacă ar fi stat locului

şi ar fi cumpănit, timp de un secol, toate variantele, maşina ucigaşă n-ar fi luat în nici un caz în considerare posibilitatea ca un robot salahor să fi putut învăţa să facă ceva iraţional.

Mark-X începu să se mişte rulând încolo şi încoace, la întâmplare. N-avea cum să ajungă la Bollux care stătea agăţat sub el. Nimeni nu-l programase să tragă în propriul corp, să se taie sau să strivească ceva la care nu putea ajunge. Bollux se afla în singurul loc sigur din toată arena.

Temperatura internă a lui Mark-X începu să crească; maşina ucigaşă producea cantităţi enorme de căldură.

Hirken se ridicase acum în picioare şi strigă:

— Anulat! Călău, îţi ordon să anulezi programul!

Tehnicienii începură să mişune, lovindu-se unul de altul dar Mark-X nu mai primea ordine. Circuitul său de comandă vocală fusese printre primele lucruri distruse. Acum ataca arena fără nici o ţintă, descărcând dezintegratoarele, aruncătoarele de flăcări şi lansatoarele de rachete la întâmplare, ameninţând cu suprasolicitarea sistemului de amortizare a zgomotului.

Pereţii de oţel transparent ai arenei deveniră o fereastră spre infern, în timp ce Călăul bântuia cu trunchiul rotindu-se, cu armele explodând, căutând un inamic cu care nu se putea confrunta şi asta datorită defectării sistemului de ghidare. Fu lovit de schije din propriile rachete. Din ventilatoarele sale izbucniră trombe de foc. Bollux se ţinea acum de şasiul lui Mark-X cu ambele mâini, fiind târât înainte şi înapoi, întrebându-se dacă se va mai putea agăţa mult timp.

Călăul ricoşă într-unul din pereţii arenei. Circuitele instinctului de supravieţuire ale maşinii ucigaşe îşi găsiseră în sfârşit inamicul. Se replie ca să atace din nou.

Bollux hotărî că era timpul să abandoneze tovărăşia lui. Îi dădu drumul, pur şi simplu. Călăul urlă din nou, toată atenţia fiindu-i concentrată asupra peretelui inofensiv. Robotul încercă să se târască, scârţâind, către ieşire.

Călăul se ciocni cu capul de peretele arenei fiind aruncat înapoi de puternica coliziune. Întărâtat, trase cu toate

armele cu rază scurtă şi fu înghiţit de clocotul razelor distrugătoare, al fragmentelor de rachetă şi al stropilor de acid. Apoi, în timp ce Hirken striga un ultim „N-uuu!”, căldura internă a lui Mark-X în combinaţie cu cea de afară ajunse la nivelul critic.

Călăul Mark-X, ultimul strigăt în materie de automate de luptă, fu rupt în două de o explozie spectaculoasă, exact în clipa în care Bollux, depăşitul robot salahor, îşi scoase din arenă corpul obosit.

Han îngenunche lângă el, bătându-l pe spate în timp ce Blue Max scoase un sunet de veselie. Pilotul îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă, uitând de toate în mijlocul acestor evenimente absurde.

— Acordaţi-mi un minut, vă rog, imploră Bollux cu vocea şi mai tărăgănată. Trebuie să-mi pun mecanismele într-o oarecare ordine.

— Pot să te ajut! chicoti Max. Leagă-mă la circuitele creierului tău, Bollux, şi o să am eu grijă de toate derivaţiile. Asta o să-ţi permită să te ocupi de problemele ciberstasei.

Bollux îşi deschise plastronul.

— Dacă aţi fi atât de bun, căpitane…

Han puse micuţul computer la locul său.

— Înduioşător, oricine ai fi tu, se auzi o voce lină dar seacă în spatele lui Han, dar fără nici un sens. O să vă stoarcem de toate informaţiile pe care le dorim. Dar apropo, ce s-a întâmplat cu toate panglicile şi medaliile tale?

Han se întoarse şi se ridică în picioare. Uul-Rha-Shan aştepta cu arma în mână. Centura sa, cu dezintegratorul în toc, atârna de umărul pistolarului reptilian.

În spatele lui Uul-Rha-Shan apăru Hirken, urmat de maior, alţi espoşi, personalităţi din administraţie şi soţia sa, toate podoabele importanţei sale în cadrul Corporaţiei. Aerul era plin de mirosul circuitelor carbonizate şi al metalului topit, tot ceea ce rămăsese din preţiosul Mark-X. Faţa lui Hirken oglindea de o furie disimulată.

îndreptă un deget tremurător spre Han.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că faci parte din conspiraţie! Toţi sunteţi implicaţi – trianii, robotul şi Asociaţia artiştilor. Nimeni din cadrul consiliului nu va putea acum să nege; conspiraţia împotriva Autorităţii şi împotriva mea, personal, îi implică pe toţi!

Han dădu uluit din cap. Hirken asuda şi urla, având o expresie maniacă.

— Nu-ţi ştiu adevăratul nume, dar ai ajuns la capătul acestui complot. O să scot eu de la robotul tău şi de la trianii tot ce vreau să ştiu. Dar de vreme ce mi-ai stricat distracţia, o s-o înlocuieşti tu.

Merse cu restul anturajului său în interiorul arenei şi se opri în spatele panourilor de oţel transparent. Uul-Rha-Shan îşi luă de pe umăr centura lui Han şi i-o întinse.

— Vino, Trăgătorule. Să vedem dacă mai ai vreun truc.

Han se mişcă cu grijă şi-şi luă centura. Verifică din ochi dezintegratorul şi observă că fusese descărcat, lăsându-i-se doar o microîncărcătură, cât să nu se strice circuitele primare de control.

Privirea sa se mută asupra lui Hirken, care sorbea totul din ochi din spatele invulnerabilului oţel transparent. Nu se mai punea problema unităţii de control de la centură. Han urcă încet scările amfiteatrului închizându-şi centura şi legând şiretul tocului.

Uul-Rha-Shan îl urmă, punându-şi pistolul distrugător în tocul de la antebraţ. Cei doi păşiră în arenă; oficialităţile Autorităţii priviră în sus spre ei.

A fost o încercare bună, îşi zise Han, şi n-a lipsit decât puţin ca să fie încununată de succes. Dar acum Hirken intenţionează să mă omoare şi să-i ducă pe Atuarre şi Pakka în camerele de interogatoriu. Vicepreşedintele are toate cărţile în mână, mai puţin una. Han se hotărî pe loc, că, dacă trebuia să moară, va lua cu el toate acele minţi reformate ale Siguranţei Corporative.

Se duse cu grijă şi luă poziţie lângă zid, desfăcând cureaua care fixa dezintegratorul. Oponentul său, plasat

câţiva paşi mai departe de el, nu terminase cu ironiile.

— Uul-Rha-Shan vrea să ştie pe cine omoară. Cine eşti, începătorule?

Îndreptându-se, Han îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi-şi mişcă degetele.

— Solo. Han Solo.

Reptila spuse cu surprindere:

— Am auzit de numele tău, Solo. Cel puţin eşti demn de a fi ucis.

Gura lui Han schiţă amuzamentul:

— Crezi că poţi să te descurci, şopârlo?

Uul-Rha-Shan şuieră mânios. Han se concentră asupra creaturii din faţa lui:

— Adio, Solo, îi ură Uul-Rha-Shan.

Han îşi lăsă umărul drept în jos, se roti pe jumătate, toate astea cu iuţeala unui pistolar. Dar mâna nu apucă patul dezintegratorului.

Simulând că scoate arma, se azvârli la podea, în timp ce cădea, simţi cum mătura pe deasupra sa raza distrugătorului lui Uul-Rha-Shan, lovind zidul. Produse o explozie care-i ricoşă drept în faţă, aruncându-l înapoi. Lovitura sa distrusese circuitele secundare comandate de unitatea lui Hirken, eliberând vârtejuri de energie. Explozii secundare semnalară distrugerea magistralelor energetice.

Han atinse podeaua, supravieţuind exploziei fără un fir de păr ars. O vibraţie îndepărtată ajunse la el: era spirala de supraîncărcare pe care o introdusese Max în programul secundar de apărare. Acum, că circuitele primare fuseseră stricate în unitatea de la centura lui Hirken, reorientarea fluxului de energie preluase controlul. Nu mai durează mult, îşi zise.

Toată lumea din „Stars' End” simţi deodată că este scufundată ca într-un noroi gros, de parcă gravitaţia planetei îi trăgea în jos. Câmpul anticoliziune – Han uitase de el, dar nu mai conta.

Apoi, cu o explozie de nedescris, centrala sări în aer.

CAPITOLUL 10

Atuarre încetă să mai alerge prin labirintul trunchiului tubular, ştiind că gărzile Espo se aflau pe urmele ei. Planul disperat al lui Han lăsa mult loc de îndoială. Ce s-ar fi întâmplat dacă bluful ar fi eşuat? Dar se corectă imediat – căpitanul Solo nu blufa, şi era mai mult decât capabil de a-i ucide şi pe inamici. Odată cu el, într-o răzbunare teribilă.

Dar ea era de acord cu jocul. Acesta ar putea fi singurul moment în care „Star' End" să fie vulnerabil. Mări pasul, târându-l pe Pakka după ea.

Intrară în ultima joncţiune, cea mai apropiată de Şoim. Un tehnician stătea tolănit în faţa consolei sale. Intercomul esposului semnaliză, iar Atuarre auzi un ordin întrerupt, transmis prin maiorul Espo de la Hirken şi cei care o escortau auziră la fel de clar. Cei doi trianii trebuia să fie aduşi înapoi la turn. Se întreba dacă asta însemna că Han intervenise cu succes în lupta lui Bollux.

Atuarre nu avea nici o intenţie să se întoarcă; căpitanul Solo îi spusese foarte clar să se ducă la bordul Şoimului Mileniului. Folosi cel mai rezonabil ton posibil:

— Ofiţere, trebuie să iau un obiect foarte important de la bordul navei mele, apoi ne putem întoarce, te rog? E vital; în primul rând de asta mi s-a permis să vin.

Esposul nu o băgă în seamă. Îşi scoase arma.

— Ordinul spune imediat. Mişcă!

Acum fu atrasă şi atenţia tehnicianului de serviciu, dar garda era primejdia imediată. Atuarre îl ţinea pe Pakka de labă astfel încât abia atingea podeaua cu vârful picioarelor; îl arătă gardianului.

— Uite, mi s-a spus să-mi las puiul în navă. Prezenţa lui l-a nemulţumit pe vicepreşedinte, rosti ferm, simţind cum muşchii subţiri şi elastici ai lui Pakka se întăresc.

Esposul deschise gura să răspundă, iar ea trase puiul în sus. Pakka profită de momentul ridicării şi amândoi trianii

spintecară aerul cu strigăte de luptă şocând oamenii Autorităţii.

Pakka îl lovi pe espos cu piciorul în faţă şi în gât. Atuarre, se aruncă pe mâna omului, făcându-l să scape dezintegratorul. Trianii îl împinseră pe inamicul lor pe spate; puiul îşi înfăşurase braţele, picioarele şi coada în jurul capului şi gâtului esposului, iar Atuarre reuşi să elibereze dezintegratorul.

Auzi un zgomot în spatele ei. Întorcându-se val-vârtej îl văzu pe tehnicianul de serviciu ridicat pe jumătate de pe scaunul consolei. Cu degetul arătător al mâinii stângi apăsă cu putere nişte butoane de pe consolă. Ea presupuse că era vorba de alarmă, dar mâna dreaptă a tehnicianului scotea la iveală un dezintegrator, şi asta era cel mai important. Ea trase cu rapiditatea unui soldat trianii. Flash-ul roşu, scurt, al dezintegratorului, îl trânti pe spate pe tehnician, rotindu-i scaunul.

Cu rănile sângerânde, esposul îl aruncă la o parte pe Pakka şi sări la Atuarre cu mâinile întinse. Ea trase încă o dată, tirul roşu luminând staţia de joncţiune. Esposul încasă lovitura şi căzu cu braţele încrucişate. Din tunel se auzeau sunetele discordante ale alarmei.

Atuarre era gata să se ducă la consola staţiei de joncţiune, ca să deconecteze tuburile tunelului şi să întrerupă urmărirea, când staţia se cutremură ca şi cum toată suprafaţa lui Mytus VII ar fi răbufnit de dedesubt. Ea şi Pakka fură aruncaţi ca nişte jucării în aer, de suflul exploziei incredibile.

Atuarre se ridică ameţită şi se apropie clătinându-se de un hublou gros. Nu se mai zărea turnul. În locul lui ţâşnea o coloană de foc.

Apoi îşi dădu seama că forţa exploziei fusese înăbuşită de generatoarele scuturilor deflectoare din jurul turnului. Coloana distrugătoare începu să dispară, dar nu se mai zărea nici urmă de turn.

— Vai, căpitane Solo, răsuflă ea, înţelegând ce se întâmplase; nebunule!

Se îndepărtă ezitând de hublou şi-şi evaluă situaţia. Trebuia să plece fără întârziere. Fugi către consolă, găsi comutatoarele de separare şi, ghidându-se după indicatoarele staţiei de joncţiune a tunelului tubular, manevră cele trei tuburi neconectate la Şoim. Tuburile se retraseră, contractându-se înapoi către joncţiune şi pliindu-se.

Apoi porni unitatea de autopropulsare a staţiei de joncţiune, punând-o în mişcare, ghidând-o spre Şoimul Mileniului, trăgând după ea tuburile în timp ce înainta.

Un minut mai târziu Şoimul Mileniului se ridica de pe Mytus VII.

Stând în faţa comenzilor şi cu Pakka aşezat în fotoliul copilotului, Atuarre scană baza. Ştia că personalul se luptă probabil disperat cu căderile de presiune şi cu scurgerile de aer prin sistemul fisurat. Dar nava de asalt Espo deja se înălţase de la bază; îi vedea motorul strălucind, în timp ce se ridica rapid. Faptul că cineva înţelesese ce se întâmplă şi reacţionase atât de repede o îngrijora şi mai tare. Nici o navă a Autorităţii nu mai trebuia lăsată să decoleze.

Îşi îndreptă nava pe o traiectorie joasă, la nivelul navelor Autorităţii. Tunurile Şoimului loviră o dată şi încă o dată, într-o trecere nimicitoare. Navele parcate izbucniră în flăcări una după alta, creând explozii secundare. Din cele şase nave care se aflau acolo, nici una nu scăpă nevătămată. Zbură pe deasupra craterului adânc unde se înălţase odată „Stars' End”.

Porni motorul principal şi se îndreptă zgomotos spre nava de asalt Espo care plecase. Orientă toate scuturile spre pupa, dar nu se mai simţeau decât lovituri sporadice, inexacte, de tunuri turbolaser. Personalul bazei era prea ocupat încercând să împiedice scurgerea aerului în vid. Asta era un avantaj, un mic ajutor pentru ea, faţă de ceea ce părea să fie o misiune fără speranţă.

*

Câmpul anticoliziune al „Stars’ End”-ului e aproape supraîncărcat, gândi Han, după ce centrala energetică explodase deasupra turnului, cu tot ce se afla în el. Fuseseră exercitate forţe imense, dar efectul de imobilizare începuse să-şi piardă valoarea, în timp ce se reglau sistemele.

Fumul şi căldura Călăului distrus şi a sistemelor de control primare se ridicau şi pluteau prin dom. Han îl auzea pe Hirken ţipând în încercarea de a face ordine, în timp ce maiorul Espo zbiera comenzi, iar soţia vicepreşedintelui şi alţii ţipau cuprinşi de panică.

Han ocoli mulţimea care se îndrepta spre lifturi, înaintând cu greu prin câmpul anticoliziune şi prin fum. Asemenea tuturor sistemelor auxiliare, câmpul anticoliziune sugea energie din „Stars’ End”. Rezervele turnului probabil că erau limitate. Han zâmbi satisfăcut în întunecimea şi dezordinea ce domneau; pe esposi îi aştepta o surpriză.

Reuşi să coboare şovăielnic treptele amfiteatrului, tuşind şi sperând să nu se fi intoxicat cu rezidurile izolaţiei arse şi a circuitelor topite. Lovi ceva cu piciorul. Recunoscu unitatea de comandă de la centura vicepreşedintelui Hirken. Îi dădu un şut şi merse mai departe. Îl localiză pe Bollux în clipa în care se împiedică de piciorul robotului.

— Domnule căpitan! îl chemă Bolux. Ne-am gândit că aţi plecat deja, domnule.

— Suntem scoşi din joc; cum ai putut face tu asta?

— M-am stabilizat. Max a improvizat o legătură directă între el şi mine.

Vocea lui Blue Max se făcu auzită din trupul lui Bollux.

— Căpitane, am încercat să-ţi spun că asta s-ar putea întâmpla după ce am reverificat cifrele.

Han îşi strecurase o mână sub braţul robotului, ajutându-l să se ridice pe picioarele-i şovăielnice.

— Ce s-a întâmplat, Max? N-a fost destulă energie în centrală?

Ieşi împreună cu Bollux din fumul înecăcios.

— Nu, în centrală era suficientă energie, dar plăcile

armate cu legătură intensificată sunt mult mai puternice decât am crezut la început. Scuturile deflectoare exterioare au reţinut forţa exploziei cu excepţia celei de deasupra, cea care s-a dizolvat în supraîncărcătură. Toată forţa s-a îndreptat în direcţia aceea. Ca şi noi.

Han se opri. Ar fi vrut să poată vedea micul computer dar nu pentru că i-ar fi ajutat cu ceva.

— Max, vrei să-mi spui că am aruncat „Stars' End"-ul pe orbită?

— Nu, căpitane, răspunse Max trist. Pe o traiectorie cu un arc îndepărtat.

Han se trezi sprijinindu-se reciproc cu Bollux.

— Vai mie! De ce nu m-ai avertizat!?

— Am încercat, îi aminti Max îmbufnat.

Han era depăşit. Dar acum totul avea sens: gravitaţia specifică relativ mică a lui Mytus VII şi lipsa fricţiunilor atmosferice îi imprimaseră, probabil, o viteză imensă ca într-o distilerie. Şi totuşi, dacă n-ar fi fost acţionat câmpul anticoliziune al turnului, când explodase uriaşa încărcătură, toată lumea de pe „Stars' End" n-ar fi fost acum decât un noroi coloidal.

— Pe de altă parte, adăugă Max ţâfnos, nu e mai bine aşa decât mort? Deocamdată!

Han se lumină; nu avea ce zice împotriva unei asemenea logici. Îl sprijini din nou pe Bollux.

— Bine, domnule; am un plan nou. Înainte!

Porniră clătinându-se din nou, îndepărtându-se de lifturi.

— Vor fi scoase din funcţiune toate lifturile, ca şi sistemele de menţinere a vieţii şi mai ştiu eu ce, prin absorbirea întregii rezerve de energie. Am observat o scară de serviciu în planurile etajului, dar Hirken şi însoţitorii lui o să-şi aducă şi ei aminte de ea foarte repede. Grăbiţi-vă!

După ce Han se orientă, ocoliră dispozitivele centrale. Aproape că ajunseseră în faţa unei uşi de urgenţă vopsită în galben când aceasta se deschise brusc şi un espo apăru cu puşca în mână. Făcându-şi mâinile pâlnie, omul chemă:

— Domnule vicepreşedinte Hirken! Pe aici!

Apoi îi observă pe Han şi pe Bollux şi se pregăti să tragă. Având numai o microîncărcătură în dezintegratorul său, Han fu nevoit să tragă repede în capul soldatului. Esposul căzu secerat.

— Nas maro, mârâi Han.

Auzi nişte zgomote: ceilalţi descoperiseră că lifturile nu erau de nici un folos şi cineva îşi amintise de scară. Han închise uşa în spatele său şi trase câteva focuri în mecanismul de închidere. Metalul începu să strălucească şi să se topească. Era un aliaj rezistent care avea să cedeze căldura în câteva clipe, lăsând închizătoarea sudată. Cei rămaşi de cealaltă parte vor putea să-şi croiască drum cu ajutorul armelor, dar le va lua un timp preţios.

În timp ce – mai alergând, mai căzând – coborau scările, Bollux întrebă:

— Şi acum încotro, domnule?

— Spre etajul cu cabinele de staze. (Se înclinară într-o parte, gata să cadă.) Simţi? Gravitaţia artificială fluctuează. În curând seismele de dirijare ale fluxului energetic vor întrerupe totul, în afară de sistemul de menţinere a vieţii.

— Ah, înţeleg domnule, zise Bollux. Cabinele de stază de care aţi amintit dumneavoastră şi cu Max.

— Daţi-i robotului un premiu. Când o să înceapă să se dezactiveze cabinele acelea, o să elibereze ceva prizonieri trăsniţi. Tipul care ar putea să-i scoată pe băieţii noştri din această stare este chiar unul dintre ei: Doc, tatăl Jessei.

Ajunseră jos trecând de apartamentele lui Hirken şi de nivelele de interogare, neîntâlnind pe nimeni altcineva pe scară. Fluctuaţiile gravitaţiei se atenuaseră. Dar nu ştiai încă unde să pui piciorul. Ajunseră în faţa unei alte uşi de urgenţă şi Han o deschise manual.

În capătul unui coridor se găsea altă uşă care fusese lăsată deschisă. Prin ea Han văzu o trecere lungă şi lată, printre şiruri înalte de cabine de stază puse unele peste altele, ca nişte sicrie. Cele mai scunde şiruri erau deja întunecate, golite, dar cele mai înalte mai funcţionau. Cabinele din cele două şiruri din mijloc clipiră.

Dar mai jos în acea trecere, şase gardieni făceau semne în faţa unei mase de fiinţe umane şi neumane. Prizonierii eliberaţi, membri ai multor specii, mârâiau şi urlau cu ostilitate. Espoşii, gesticulând cu arma în mână, încercau să stăpânească afluxul fără să tragă, temându-se că ar putea fi copleşiţi.

O fiinţă înaltă, demonică, râzând nebuneşte, se rupse din mulţime şi se aruncă spre espoşi cu mâinile întinse. O salvă o făcu să cadă grămadă. Ezitarea prizonierilor dispăru; înaintară cu toţii spre espoşi. Putea să le mai fie teamă de moarte, în comparaţie cu viaţa din camerele de interogatoriu?

Han îl împinse pe Bollux la o parte, îngenunche în faţa cadrului uşii de urgenţă şi deschise focul înspre gărzi. Doi dintre ei căzură înainte să-şi dea seama că sunt împuşcaţi din spate. Unul se întoarse, apoi încă unul, ca să schimbe focuri, în timp ce colegii lor încercau să stăvilească mulţimea care clocotea.

Săgeţi roşii, de foc, se încrucişau. Din cadrul uşii se ridicau aburi de fum împreună cu ozonul focurilor de dezintegrator. În aer plutea miros de carne arsă. Tirurile gardienilor descurajaţi zburau prin uşa de urgenţă deschisă sau loveau zidul, dar nu reuşeau să-şi găsească ţinta. Îngenunchind, pentru a se face cât mai mic posibil, Han se trăgea înapoi. Tresărea din cauza tirului intens şi-şi înjura arma care ţintea prost.

în sfârşit ţintui un espos trăgând în el. Celălalt se aruncă la podea ca să evite să fie lovit. Dar Han folosi un truc vechi: întinzându-se dincolo de cadrul uşii îşi culcă pe podea arma, trăgând frenetic. Loviturile care mergeau probabil paralel cu podeaua îl găsiră pe esposul care stătea culcat şi-l amuţiră în câteva secunde.

Gardienii care mai rămăseseră se despărţiră. Unul lăsă arma să-i cadă şi ridică mâinile, dar nu-i fu de nici un folos; mulţimea năvăli peste el ca o avalanşă îngropându-l definitiv. Celălalt espo, prins între tirul lui Han şi prizonieri, începu să urce pe una din scările care uneau pasarelele de-

a lungul şirurilor de cabine de stază.

Oprindu-se din urcuş, gardianul trase asupra celor care încercaseră să-l urmărească. Tirul lui Han, executat dintr-o poziţie defavorabilă, nu-l nimeri. Han îl luă pe Bollux şi se îndreptă spre camera cu şiruri de cabine.

Ultima lovitură a esposului, trasă în timp ce urca spre a treia pasarelă, îi făcu pe prizonieri să se retragă. Din mulţimea acestora trei creaturi pletoase, simieni, se căţărară după el, ocolind scările, balansându-şi braţele de-a lungul şirurilor de cabine. Îl capturară pe espos în câteva clipe.

Acesta avu timp să-l împuşte pe unul din simieni. Cealaltă creatură asemănătoare maimuţelor veni faţă în faţă cu esposul. În timp ce încerca să tragă din nou, arma îi fu smulsă din mână şi aruncată celor de jos. Apoi gardianul, care urla, fu prins de ambele mâini, balansat şi azvârlit direct în sus cu o putere incredibilă. Fu trântit de tavanul de deasupra celui mai înalt şir de cabine şi căzu la pământ într-o moară de mâini şi picioare, făcând un zgomot cumplit la impact.

Lăsându-l pe Bollux la o parte Han se alătură tăvălugului de prizonieri. Deasupra, din ce în ce mai multe cabine de stază fuseseră închise, pentru alimentarea cu energia sistemelor suprasolicitate de menţinere a vieţii, sprijinind astfel locuitorii multor planete. Acum, că problema imediată a gărzilor fusese eliminată, mulţi dintre evadaţi erau dezorientaţi. Unii dintre ei fuseseră omorâţi sau răniţi de focul gardienilor, iar alţii muriseră sau era pe moarte, nefiind răniţi, pentru că fiziologia lor nu era compatibilă cu atmosfera „Stars' End"-ului, şi nu se mai aflau în stază cu echipamentul de supravieţuire.

Vocile se suprapuneau:

— Hei, unde sunt…

— Gravitaţia e ciudată! Ce se întâmplă?

— Ce loc e ăsta?

Strigând şi gesticulând Han le atrase atenţia.

— Luaţi armele astea şi ocupaţi poziţie la casa scărilor!

Espoşii vor sosi aici din clipă în clipă!

Zări un bărbat îmbrăcat în uniforma unei forţe poliţieneşti planetare, era probabil un oficial deranjant pentru Autoritate, pe care aceasta hotărâse să-l îngheţe.

Han îl abordă:

— Organizează-i şi aranjează-i sau o să vă treziţi înapoi în stază!

Han se întoarse îndreptându-se spre coridor şi-i strigă robotului:

— Aşteaptă aici, Bollux; trebuie să-i găsesc pe Doc şi pe Chewie.

În timp ce prizonierii se împrăştiau să culeagă armele espoşilor, Han se repezi în alt coridor, o luă la dreapta şi se îndreptă către următorul rând de cabine. Dar cum se apropie de următoarea uşă, aceasta se deschise nefiind încuiată pe dinăuntru. Trei espoşi se îngrămădeau, fiecare încercând să iasă primul din cameră, în vreme ce din spatele lor se auzeau zgomotele de iad ale tirurilor.

Gardienii ieşiră doar pe jumătate. Se auzi un răget asurzitor şi o pereche de braţe lungi, binecunoscute, se întinse şi îi trase pe toţi trei înapoi în luptă.

— Hei, aici erai, strigă Han fericit. Chewie!

Wookieeul tocmai terminase de „atârnat” trei gardieni mototoliţi de o balustradă. Îşi văzu prietenul şi ţipă extaziat. Cu toate protestele sale, Han fu prins într-o îmbrăţişare prietenească care făcu să-i trosnească oasele. Apoi gravitaţia artificială se schimbă pentru o secundă şi Chewbacca aproape căzu. Îl lăsă jos pe Han.

— Dacă mai scăpăm de aici, prietene, gâfâi Han, hai să căutăm o rută stelară de livrare liniştită şi frumoasă şi să ne aşezăm la locul nostru, ce zici?

Blocul acesta de cabine fusese eliberat mai uşor decât celelalte; aparent, aici se aflaseră mai puţini gardieni când câmpurile cabinelor de stază cedaseră. Era totuşi aceeaşi confuzie, o multitudine de limbi şi de nivele sonore. Wookieeul se înghesui în Han şi se întoarse urlând puternic, ţinându-şi pumni ridicaţi. În jurul său se creă imediat un gol.

În clipa de linişte Han ordonă prizonierilor să ia armele pe care le aveau şi să se alăture celorlalţi apărători.

Apoi îl apucă pe Chewbacca de umăr.

— Doc e pe aici pe undeva, Chewie, şi n-avem mult timp la dispoziţie ca să-l găsim. El e singura noastră şansă de a scăpa vii.

Cei doi urcară la următorul bloc de cabine şi dădură peste o uşă care era deja deschisă. Han ridică arma şi scrută cu grijă camera. Cabinele de stază erau goale şi se aşternuse o linişte apăsătoare. Han se gândi că poate Autoritatea nu ajunsese să folosească această cameră încă. Păşi înăuntru şi Chewbacca îl urmă.

— Staţi pe loc! le ordonă o voce din spate.

Oameni şi alte creaturi ţâşniră din ascunzişuri, de pe pasarele şi de pe lângă ziduri.

Dar Han şi tovarăşul său identificaseră vocea care le ordonase.

— Doc! strigă Han, rămânând totuşi pe loc împreună cu wookieeul.

N-avea sens să se lase prăjiţi.

Bătrânul cu părul alb creţ clipi surprins.

— Han Solo! Pe Ziua Creaţiei, ce te aduce aici, fiule? Dar cred că e evident: încă doi puşcăriaşi, ai? (Se întoarse spre ceilalţi.) Perechea asta e-n regulă.

Se îndreptă spre ei cu paşi mărunţi şi repezi. Han clătină din cap.

— Nu, Doc. Chewie era aici. Câţiva dintre noi am venit să vedem cum...

Doc îi făcu semn să tacă.

— Avem lucruri mai importante, tinere. Toate şirurile astea din primele trei camere s-au dezactivat; de-asta am cucerit blocurile aşa de repede. Suprasolicitarea sistemului trebuie să fi fost extraordinară; iar acum bag de seamă că gravitaţia este instabilă.

— Da, Doc. Voiam să menţionez şi eu asta. Ştii că suntem într-un turn, corect? Ei bine... l-am cam aruncat în aer, am supraîncărcat centrala energetică şi am dezactivat scutul

deflector de deasupra, aşa încât...

Doc se pocni peste frunte.

— Han... imbecilule!

Han încercă să se apere.

— Nu-ţi place? Înapoi în lăzile voastre de transport! (Văzu că vorbele sale avură efect.) N-avem timp să ne certăm; „Stars' End" nu poate ieşi sub nici o formă din câmpul gravitaţional al lui Mytus VII. Ne vom prăbuşi şi nu ştiu cât de curând. Singurul lucru care ne va salva este câmpul ăla anticoliziune care s-a cam dus. Tu trebuie să te asiguri că funcţionează... când o să ne lovim.

Doc căsca gura la Han.

— Fiule, activarea unui câmp anticoliziune nu este ca atunci când aranjezi nava cuiva şi te duci la plimbare!

Han îşi aruncă mâinile în aer.

— Bine, atunci hai să aşteptăm să ne strivim. Jessa poate oricând să adopte un tată nou.

Nimeri la ţintă. Doc suspină.

— Ai dreptate, e singura noastră şansă, o vom încerca. Da' nu-mi prea place gustul tău în materie de evadări.

Se întoarse spre ceilalţi:

— Fiţi atenţi! N-avem timp de pălăvrăgeală. Veniţi cu mine, faceţi cum vă spun eu şi poate o să reuşim; cel puţin, vă pot promite sfârşitul interogatoriului.

Îi dădu un cot lui Han.

— Gloria şi toate celelalte, ai?

Apoi porni în fruntea unei hoarde care înainta în salturi şi tropăia, fiecare individ deplasându-se folosind diferite extremităţi şi maniere de a merge.

Pe măsură ce mergeau. Han îi povesti tot ce se întâmplase. Bătrânul îl întrerupse:

— Trianii ăştia sunt la bordul Şoimului?

— Ar trebui să fie, dar n-o să ne ajute prea mult; undele de tractare ale Şoimului nu vor putea opri turnul ăsta din cădere.

Doc se opri.

— Ai auzit ceva, băiete?

Auziseră cu toţii trosnetul focurilor de dezintegrator. O luară la fugă. În ciuda vârstei sale, Doc ţinea pasul cu pilotul şi cu wookieeul.

Ajunseră la uşa de urgenţă exact când trupul inert al unui prizonier era transportat din casa scărilor în coridor. Era o creatură sauriană uriaşă, cu o arsură de dezintegrator în burtă. Din uşa scărilor se auzeau sunetele neregulate ale schimbului de focuri.

— Ce se întâmplă? strigă Han, dând din coate ca să-şi facă loc.

Chewbacca trecu în faţă şi, împingând şi lătrând, deschise drumul. Omul pe care Han îl pusese la întâmplare în fruntea prizonierilor apăru pe treptele scărilor.

— Rezistăm unor trupe care vin de sus. Sunt un număr de oameni ai Autorităţii acolo şi încearcă să ajungă aici. Am lăsat câţiva oameni de pază la etajele inferioare dar acolo nu s-a întâmplat încă nimic.

— Hirken şi ai lui încearcă să-şi croiască drum în jos pentru că sasurile le sunt localizate aici, la cel mai jos nivel. Speră să fie salvat, rosti Han.

Doc şi cu ceilalţi se uitară la el surprinşi. Îşi aduse aminte că pentru ei „Stars' End" era în mare parte necunoscut. Ofiţerul de poliţie întrebă:

— Dar ce s-a întâmplat?

— Intrăm în criză de timp, asta s-a întâmplat, răspunse Han. Trebuie să rezistăm aici şi să-i dăm lui Doc o şansă să ajungă jos, la nivelele tehnice. Puneţi-i în faţă pe toţi cei care au arme, o să aveţi de întâmpinat ceva rezistenţă dar ar trebui să fie slabă. Ceilalţi îi pot urma mai la distanţă.

Expediţia în josul sălilor începu; Doc se grăbea pentru că nici unul dintre ei nu ştia când o să ajungă turnul la apogeu şi când o să-şi înceapă coborârea.

Între timp, Han şi Chewbacca se repeziră în sus pe scări. Han realiză că respira cu greu şi înţelese că sistemele de supravieţuire începeau să nu mai funcţioneze. Dacă presiunea oxigenului în turn scădea prea mult, toate eforturile lor erau nule.

Se alătură apărătorilor care rezistau deasupra blocurilor cu cabine. Raze de dezintegrator sfârâiau, venind de deasupra, şi se loveau de zidul din faţa lor în timp ce prizonierii înarmaţi, cei care mai rămăseseră, trăgeau rapid, când puteau, fără să ţintească, şi cu mici şanse de a lovi pe cineva. Mai mulţi apărători zăceau morţi sau răniţi.

Han ajunse în vârful scărilor; un om îşi întinse arma de după colţ, trase câteva focuri şi se retrase în grabă.

— Ce se întâmplă acolo jos?

Han se lăsă pe vine lângă el şi era aproape să arunce o privire în sus când o salvă de focuri roşii muşcară şi arseră podeaua şi pereţii. Se retrase.

— Lasă-ţi dracu' capul în jos, omule, îi atrase atenţia apărătorul. Ne-am lovit de avangarda lor aici, la cotitură, i-am respins însă au venit jos şi ceilalţi. Îi ţinem la distanţă dar au mai multe arme. (Apoi repetă.) Ce se întâmplă dedesubt?

— Ceilalţi se îndreaptă spre nivelele inferioare ca să găsească o soluţie de a ieşi de aici. Am venit ca să-i ţinem pe ticăloşi la respect.

Începu să transpire, gândindu-se că turnul probabil tocmai cedase atracţiei lui Mytus VII.

Alte salve luminară casa scărilor. Mijindu-şi ochii, Chewbacca îi bolborosi ceva lui Han.

— Prietenul meu are dreptate, le spuse Han celorlalţi apărători. Vedeţi focurile care vin? Tocesc peretele îndepărtat şi cealaltă parte a podelei.

Han se aşeză în fund şi înaintă, până când spatele său fu chiar în linia focului.

Schimbă câteva priviri cu Chewbacca. Privirea lui era lamentabilă, iar a wookieeului îngrijorată.

— Scoate-o afară.

Han se lăsă pe spate, cu puşca pe piept îndreptată în sus. În timpul mişcării observă ceea ce se aştepta să vadă. Un om îmbrăcat în uniformă maro Espo se furişa în jos pe scări lipit de zid ca să evite tirul. Scena deveni foarte clară în mintea lui Han în timp ce trase o rafală. Fără să vadă

efectul, se ridică mult înainte, ca spatele să-i atingă podeaua. Chewbacca simţi mişcarea şi îl trase puternic. Han alunecă în siguranţă – apariţia lui începuse şi se terminase atât de brusc încât nimeni din cei de sus nu apucă să-şi redirecţioneze tirul.

Se auzi un zgomot rapid de paşi pe trepte şi o armă Espo se opri din cădere, lin moment mai târziu, lovindu-se de pereţi, proprietarul pistolului se opri din rostogolire lângă ei, cât se poate de mort. Era maiorul Espo.

Han dădu din cap mulţumind maiorului pentru devotamentul său.

*

Barajul de la următorul nivel deveni şi mai intens. Apărătorii răspunseră cu armele pe care le aveau. Chewbacca ridică pistolul scăpat de un apărător căzut – o creatură cu pene care zăcea într-o baltă de sânge transparent. Faţa cu cioc a cadavrului fusese parţial acoperită de o lovitură de dezintegrator. Wookieeul descoperi că ţeava pistolului fusese lovită: era îndoită şi nefolositoare.

Arătând spre dezintegratorul gol din teaca lui Han, Chewbacca îi aruncă arma nefolositoare. Han îi aruncă în schimb arma sa şi-şi scoase dezintegratorul ca să-l încarce din pistolul distrus. Chewbacca, ale cărui degete groase nu se potriveau cu armele făcute pe măsura omului, rupse garda trăgaciului, apoi începu să tragă de după colţ, fără să se uite – sus, jos, la mijloc, în toate unghiurile.

Han potrivi adaptorul din patul pistolului cu cel din sistemul de alimentare al propriului dezintegrator şi reuşi să-l umple până la jumătatea capacităţii. După ce termină aruncă pistolul nefolositor şi se alătură wookieeului. Pentru a zădărnici focurile adversarilor, cei doi traseră din unghiuri imprevizibile; erau pricepuţi în materie de imprevizibil. Nici unul dintre oamenii Autorităţii nu părea că vrea să repete eroismul maiorului.

Deodată, tirul de deasupra se opri. Apărătorii se opriră şi ei, aşteptându-se la o capcană.

O voce joasă, şuierată, chemă:

— Solo, vicepreşedintele Hirken ar vrea să-ţi vorbească.

Han se rezemă nonşalant de zid şi răspunse fără să se arate:

— Trimite-l jos, Uul-Rha-Shan. De fapt, ce dracu', vino şi tu jos, şarpe bătrân! M-aş bucura să te revăd.

Apoi se auzi vocea de neguţător a lui Hirken:

— Mersi, o să vorbim de aici. Ştiu acum ce-ai făcut. Vreau să facem un târg, continuă Hirken. Oricum ţi-ai planificat tu să scapi aşa că vreau să mă iei cu tine. Şi bineînţeles, şi pe ceilalţi care sunt cu mine.

— S-a făcut. Aruncaţi-vă armele aici jos şi coborâţi câte unul, cu mâinile pe...

— Fii serios, Solo! îl întrerupse Hirken, lipsindu-l pe Han de ocazia de a-i spune unde să-şi pună mâinile. Putem să-ţi dăm de lucru aici! Iar „Stars' End" este în vârful traiectoriei; asta am putut vedea prin dom. Va fi în curând prea târziu pentru oricare dintre noi. Ce zici de asta?

— Sub nici o formă, Hirken!

Nu era sigur dacă Hirken blufa în legătură cu atingerea apogeului de către turn dar nu exista nici o cale de verificare decât să scoţi capul printr-un sas – o idee proastă având în vedere lipsa costumelor spaţiale.

— Hirken urmăreşte ceva, şopti el. Poate să ne ţintuiască aici dacă-i lăsăm pe ei să facă regulile.

Ceilalţi îl urmară repede la nivelul următor, ultimul dinaintea nivelului cu cabine. Se strecurară după colţ şi ocupară poziţiile, aşteptând.

— Acum e rândul vicepreşedintelui să asude.

Din ceea ce putea să audă Han, prizonierii încă se aflau în blocurile cu cabine, nesiguri ce au de făcut. Han spera doar că n-o să intre în panică şi să vină peste el.

Stătea cu dezintegratorul ridicat, ştiind că trebuia să apară un cap după colţul pe care ei îl abandonaseră, dar era imposibil de anticipat când va apărea exact.

Un cap tocmai apăru de după colţ: era Uul-Rha-Shan şi era foarte sus – se suise pe spatele sau pe umerii cuiva. Ţâşni afară, văzu dispunerea apărătorilor şi se retrase cu o viteză uimitoare. Lovitura târzie a lui Han muşcă doar din zid; pilotul se miră cât de repede se mişcase pistolarul reptilian.

— Aşa trebuie să se întâmple, Solo? se auzi vocea hipnotică a lui Uul-Rha-Shan. Trebuie să te vânez de la un nivel la altul!? încheie un târg cu noi; doar şi noi vrem să trăim.

— Desigur, numai că vreţi ca toţi ceilalţi să nu mai trăiască.

De dedesubt se auzi un zgomot de cizme pe trepte. Doc reapăru suflând din greu. Se aruncă jos lângă Han – era alarmat. Han îi făcu semn să vorbească încet în aşa fel încât cei de deasupra să nu poată auzi.

— Han, au sosit espoşii! Nava lor de asalt este la sasul inferior şi descarcă o forţă de şoc. Au luat legătura cu oamenii Autorităţii care se ascundeau acolo. Ne-au respins de la nivelul tehnic: mulţi au fost împuşcaţi. Espoşii împing sus, pas cu pas, un dezintegrator greu. Am intrat la apă de data asta!

Un şuvoi de prizonieri urca deja frenetic scările, îndreptându-se spre ultimul adăpost rămas – blocurile cu cabine.

— Espoşii de jos au costume spaţiale, rosti Doc. Dacă ne taie aerul?

Han văzu deodată că oamenii din jurul său aşteptau un răspuns de la el şi se gândi: Cine, eu!!? Eu nu sunt decât cel care vă ajută să fugiţi de aici.

Clătină din cap.

— Mă dau bătut, Doc. Fă-ţi rost de o „maşinărie” şi o să le cântăm un ultim refren.

Vocea lui Hirken sună triumfătoare.

— Solo, oamenii mei tocmai m-au contactat! Predă-te acum sau te las aici!

— Ei bine, mai întâi trebuie să treacă de noi, murmură

Han.

Îl înşfăcă pe Doc de cămaşă dar, aducându-şi aminte de Hirken, şopti pe un ton aspru:

— Nu te omorî cu aerul: espoşii nu pot să-l închidă pentru că şi-ar omorî vicepreşedintele.

De asta s-au dus la sasul de jos; ştiau că au şanse mai mari să intre fără să trebuiască să ardă şi să rupă turnul. Trimite sus pe toţi cei pe care îi ai, oricine vrea. O să-l luăm cu asalt pe Hirken, indiferent cât ne-ar costa, şi-l vom folosi ca ostatec.

Aducându-şi aminte de barajul pe care oamenii Autorităţii puteau să-l desfăşoare pe scările înguste, realiză că preţul va fi teribil, şi Doc ştia!

El se retrase, arătând pentru prima oară ca un bătrân cum simţea şi el că este.

— Nu vă opriţi pentru nimic în lume, le zise Han celorlalţi. Dacă cineva cade, altcineva să-i ridice arma, dar să nu se oprească nimeni.

Prinse privirea lui Chewbacca. Wookieeul îşi dezgoli colţii, strâmbând din nasul negru, şi scoase un strigăt înfricoşător, dând din capul său păros – maniera wookiee de sfidare a morţii. Apoi făcu o grimasă către Han, care zâmbea strâmb. Erau prieteni apropiaţi şi se înţelegeau.

CAPITOLUL 11

Mai mulţi deţinuţi veniseră la acel nivel dar erau neînarmaţi. Han repetă instrucţiunile despre arme şi despre necesitatea de a nu se opri. Inima îi bătea tare la gândul că undele laser vor fi foarte concentrate în casa scărilor. Adio, cămin de bătrâni astronauţi!

Se ridică şi ceilalţi îl imitară.

— Chewie şi cu mine în faţă, ca să vă acoperim. La trei pornim: unu, doi, tre...

O mică formă păroasă, sărind peste cei din spatele lui Han, ateriză pe umerii lui, trăgându-l de gât. Coada-i mlădioasă se încolăci de încheietura lui Chewbacca surprins.

Han şovăi, uitând de vitejie:

— Ce pisici... (Apoi îşi identifică atacatorul.) Pakka!

Puiul se balansă şi coborî de pe gâtul lui Han, sărind în sus şi-n jos, trăgându-l de picior.

— Pakka, dar tu... vreau să zic, unde-i Atuarre? Fir ar să fie băiete, cum ai ajuns aici!?

Îşi aminti apoi că puiul nu putea răspunde.

Doc ţipă de dedesubt.

— Solo, vino aici jos!

— Stai aici; nu ataca şi nu da înapoi decât dacă eşti nevoit, îi spuse Han lui Chewbacca.

Se strecură printre oamenii săi şi coborî în goană scările, urmărindu-l pe rapidul Pakka. Se opri brusc la intrarea de urgenţă în blocurile cu cabine.

— Atuarre!

Era înconjurată de Doc şi de alţi prizonieri.

— Căpitane Solo!

Îi cuprinse mâinile, cuvintele revărsându-se şuvoi. Venise cu Şoimul Mileniului şi îl cuplase la sasul de marfă de la nivelul blocului de cabine, pe partea opusă a turnului cu navele Espo.

— Nu cred că m-au observat – fluxurile de energie din „Stars' End" distorsionează senzorii complet. Am fost nevoită să execut manevra numai prin ghidaj vizual.

Han îi trase la o parte pe Doc şi pe Atuarre.

— Nu vom putea înghesui toţi oamenii la bordul Şoimului, nici dacă folosim fiecare centimetru cub. Ce să le spunem?

— Căpitane Solo, taci din gură! Te rog. Şi ascultă-mă: am fixat de Şoim o staţie de joncţiune a tunelului. Am adus-o chiar în faţa navei şi am fixat-o cu o undă tractoare.

— Putem să băgăm deţinuţii în tuburile de tunel dacă le extindem, începu Doc.

Vocea entuziasmată a lui Han îl depăşi:

— Vom face mai mult decât atât. Atuarre, eşti un geniu! Dar se va extinde tubul tunelului?

— Ar trebui.

Doc se uita de la unul la celălalt.

— Ce puneţi voi doi la… aa… înţeleg! O să fie un subiect de roman, cu siguranţă.

Unul dintre apărătorii de la un nivel superior băgă capul pe uşa de urgenţă.

— Solo, vicepreşedintele te cheamă din nou.

— Dacă nu răspund, o să-şi dea seama că se întâmplă ceva. O să-l trimit pe Chewie jos să vă ajute. Lucraţi repede!

— Căpitane Solo mai avem doar câteva minute!

Sări pe trepte în sus, cu toate că răsufla din greu şi simţea că-şi pierde şi vederea. Se duce aerul, se gândi. Îi explică totul wookieeului şi-l trimise jos, împreună cu aproape toţi ceilalţi, ca să-i ajute pe Doc şi pe Atuarre.

Apoi îi răspunse lui Hirken. Vicepreşedintele strigă:

— Timpul e scurt, Solo. Cedezi?

— Să cedez!? rânji Han. Dar la ce te gândeşti, la deflorare?

Trase o salvă după colţ, deschizând un foc precis de hărţuire şi spera că cei de dedesubt puteau să-i reţină pe espoşii din echipa de asalt cât timp era necesar.

Nouăzeci de secunde mai târziu, un girofar se aprinse

într-unul din sasurile nefolosite de la pupa navei de asalt a Autorităţii. Nimeni nu era acolo ca să bage de seamă pentru că, exceptând o formaţie mică de gardă, tot personalul navei fusese trimis să-l salveze pe vicepreşedinte.

Sasul se deschise. Prin el trecu un wookiee foarte furios, ţinând în mână un dezintegrator de calibru mare. Era totuşi mulţumit că nu fusese obligat să piardă timp şi energie ca să taie uşa. Deschisese trapa exterioară. În spatele său, plutind în tubul extins al tunelului lipsit de gravitaţie, se aflau mai mulţi prizonieri nerăbdători, cu tot felul de obiecte în mâini sau gheare. Mai în spate, la staţia de joncţiune, alţi prizonieri erau îngrămădiţi la bordul Şoimului, în timp ce şi mai mulţi aşteptau să părăsească turnul. Cum nu aveau loc la bordul navei de transport, trebuia capturată şi această navă.

Chewbacca făcu un semn cu mâna şi porni. Ceilalţi se traseră şi ei înăuntru, atingând podeaua imediat ce intrau în gravitaţia artificială a navei.

Deschiderea sasului fu observată de la punctul de comandă al navei. Un membru al echipajului Espo apăru de după colţ, venind să verifice ceea ce el credea că este o funcţionare defectuoasă a aparaturii sasului şi aproape se lovi de corpul mare şi păros al wookieeului. O lovitură cu patul dezintegratorului îl aruncă înapoi pe espos, care căzu grămadă şi casca îi alunecă pe podea.

Un alt espo aflat mai departe, într-un pasaj lateral, auzi zgomotul şi veni în fugă, trăgând pistolul din toc. Chewbacca roti ţeava dezintegratorului, doborându-l. În timp ce prizonierii se grăbeau să ridice armele celor căzuţi, Chewbacca îi conduse pe ceilalţi prin compartimentul tehnic şi prin cabinele echipajului, mici grupuri despărţindu-se de ei pentru a pune mâna pe aceste zone. Din ce în ce mai mulţi prizonieri se scurgeau prin sasul de la pupa făcându-le loc celorlalţi – şi mai mulţi care rămăseseră.

Wookieeul ajunse la trapa de la puntea principală a navei. Apăsă pe butonul de deschidere şi trecu prin ea pe

măsură ce se deschidea. Un ofiţer inferior bâjbâi după pistol spunând:

— Cum de...

Chewbacca îl trânti jos cu o lovitură a braţului său uriaş, apoi îşi dădu capul pe spate şi mugi. Cei din spatele său năvăliră pe punte. Nici una din gărzile de pe punte nu reuşi să atingă un buton de alarmă.

Punând deoparte arma de calibru greu, Chewbacca începu pregătirile de plecare.

*

Atuarre privea nerăbdătoare, în timp ce împreună cu câteva ajutoare din sasul de marfă al blocului de cabine aproape îi aruncau pe prizonieri în tunelul tubular, unde aceştia se înghesuiau şi înotau, ajutându-se unul pe altul până la staţia de joncţiune. Doc o şi luase înainte, ca să preia comanda Şoimului. Imediat ce Chewbacca va avea sub control nava de asalt, trebuia să îndepărteze uşor nava de turn astfel încât să nu poată fi recapturată iar calea de retragere a espoşilor să fie tăiată.

Atât de mulţi! se gândi Atuarre, sperând că va fi destul loc pentru toţi. Apoi văzu un chip familiar în mulţime şi-şi abandonă locul plină de bucurie.

Veni şi Pakka cu ochii lui mari înlăcrimaţi, sărind în spatele tatălui său, ţinându-se de ambii părinţi pentru prima oară după luni de zile.

Tocmai atunci conductorii principali fură slăbiţi de fluxul neregulat şi începură să explodeze.

Aflat sus pe un palier, Han auzi începutul zvârcolirilor de moarte ale bazei. Rezista împreună cu alţi trei, toţi înarmaţi. Oamenii lui Hirken fuseseră tăcuţi în ultimele câteva minute; vicepreşedintele spera probabil că ajutorul nu era departe. Şi poate că avea dreptate de vreme ce trupele de asalt espo îşi croiau repede drum în sus, prin turn, secerând opoziţia prizonierilor.

Dar conductorii care explodau constituiau un nou factor.

Han ordonă retragerea.

— O să rezistăm la nivelul blocului de cabine; transmite ordinul mai jos – să vină în fugă.

Dacă erau obligaţi puteau să se retragă la sasul de ventilaţie, care se afla sub blocul nr. 5 de cabine.

Mai trase câteva rafale în sus pe scări, în clipa când plecă omul trimis de el. Încercă să-şi dea seama cât timp trecuse de când fusese aruncat turnul în aer. Douăzeci de minute? Mai mult? îşi forţau norocul.

În timp ce Han şi oamenii săi se retrăgeau, se auzi tropăitul apărătorilor de la nivelele inferioare. Amândouă grupurile se întâlniră la uşa de urgenţă care ducea la blocurile de cabine şi se înghesuiră să intre. Aflat printre ultimii, Han se întoarse să-l ajute pe omul din spatele său, ca până la urmă să-l vadă cum moare cu o expresie de dezamăgire pe faţă.

Han dădu trupul la o parte tocmai când ultimul prizonier păşi înăuntru. Alţi câţiva puseră umărul să închidă uşa grea care era biciuită de salvele dezintegratoarelor. Dar nu avea să reziste mult, mai ales dacă ar fi fost adus dezintegratorul greu. Han cercetă prizonierii care erau cu el.

— Câţi au mai rămas de îmbarcat?

— Aproape am terminat, prietene, răspunse cineva, Au mai rămas în jur de o sută.

— Atunci, toţi cei care n-au arme, sus. Ceilalţi împrăştiaţi-vă şi luaţi poziţie de tragere. Aproape că am ajuns acasă.

Mergeau încă de-a lungul coridorului, când uşa de urgenţă se prăbuşi arsă, într-o grămadă de zgură. În golul creat se ivi botul dezintegratorului cu servanţi, îndreptat exact spre primul bloc de cabine abandonat. Han nu se obosi să tragă în ţeava protejată de scut.

Dezintegratorul greu erupse în camera goală a blocului de cabine şi un espo în armură se strecură pe lângă el în coridor. La cotitură, în coridor, apărătorii se opriră ca să reia focul. Tunarii aveau probleme cu trecutul armei lor prin uşa de urgenţă fără să se expună focului advers.

Han împreună cu încă trei erau singurii care mai

rămăseseră; câţiva prizonieri se duseseră să organizeze o nouă linie de apărare. Fumul de la conductorii dezafectaţi devenea mai gros, iar aerul se rarefia. Han îşi pierdu cunoştinţa pentru o clipă. Era în faţa uşii celui de-al doilea bloc de cabine şi trecu prin ea, apoi se aplecă pentru a avea un câmp de foc mai bun.

Dar văzu ceva sprijinit de una din cabinele de stază, la jumătatea culoarului.

— Bollux, ce dracu' cauţi aici?

Evident robotul ori fusese târât, ori reuşise să se târască singur până aici, către sasul de ventilaţie, apoi deviase spre adăpostul cabinelor pentru o clipă şi nu mai putuse să se ridice. Han realiză că nici un prizonier care se temea pentru viaţa sa nu s-ar fi sinchisit de un robot de muncă învechit.

Se opri lângă el şi îngenunche.

— Sus şi pe ei, Anihilator...

Se folosi de toată forţa sa ca să ridice robotul.

— Îţi mulţumesc căpitane Solo, rosti Bollux tărăgănat. Chiar şi cu Max în legătură directă n-aş fi putut... Căpitane!

Simultan cu avertismentul robotului, Han simţi cum Bollux îşi lasă toată greutatea asupra sa, făcându-i pe amândoi să se rostogolească. În aceeaşi fracţiune de secundă, o rază de pistol distrugător se înfipse în capul robotului.

În timp ce se rostogoleau, Han îşi scoase automat arma. În clipa aceea îl văzu pe Uul-Rha-Shan stând în pervazul uşii, la capătul culoarului, având la picioare corpurile celorlalţi apărători.

Pistolarul reptilian stătea cu pistolul întins, ştiind că primul foc îşi greşise ţinta. Pistolul distrugător căuta din nou ţinta. Neavând timp să ochească, Han trase de la şold. I se păru că totul dură o veşnicie şi totuşi se întâmplă instantaneu.

Lovitura dezintegratorului lovi pieptul verde-solzos al lui Uul-Rha-Shan, trântindu-l pe spate, în timp ce propriul pistol se descărcă în sus.

Han şi Bollux zăceau întinşi pe podea. Nu mai era nici

urmă de lumină în fotoreceptorii robotului, nici o dovadă că ar funcţiona. Han se ridică tremurând, îşi încleştă degetele mâinii stângi de umărul lui Bollux, ţinând dezintegratorul în mâna dreaptă, şi începu să-l ridice, trăgându-şi respiraţia.

Nu-i văzu pe espoşii care venind în urma lui Uul-Rha-Shan erau gata să-l împuşte. Nici când căzură nu-i văzu, doborâţi de contraatacul prizonierilor. Ameţeala lui Han îi limitase câmpul vizual până la dimensiunile unui tunel întunecat, un tunel prin care trebuia să-l târască pe Bollux până la Şoim.

Deodată apăru lângă el o altă figură: un luptător trianii, păros şi mlădios, ţinând în mână un dezintegrator fumegând.

— Căpitane Solo? Haide, o să te ajut. Mai avem câteva secunde.

Han îl lăsă să facă întocmai, amândoi trăgând mult mai repede de grămada de fiare a robotului. O curiozitate prostească îl făcu pe Han să întrebe:

— De ce?

— Pentru că perechea mea, Atuarre, a zis să nu mă întorc fără tine şi pentru că puiul meu Pakka ar fi venit el dacă aş fi refuzat eu. (Apoi strigă): Uite, l-am găsit!

Sosiră şi alţii să-i sprijine cu tirul lor, aruncându-i pe espoşi într-o scurtă derută. Trupele de asalt se retraseră deoarece nu reuşiseră să aducă în coridor dezintegratorul greu. Şi mai multe mâini dispuse să ajute îl traseră pe Bollux.

Apoi se regăsiră cu toţii la sasul de ventilaţie şi parcă espoşii îşi opriseră atacul. Robotul plutea în tunelul tubular împreună cu ceilalţi apărători şi cu perechea lui Atuarre. Abia atunci intră Han în sasul de ventilaţie lăsând în urmă o încăpere ciudat de tăcută. Aerul mai proaspăt şi mai dens din tub avea efectul unui drog. Restul drumului îl parcurse unduindu-se. Şoimul Mileniului era încă nava sa, iar el era cel care-i dezlega parâma.

— Solo, aşteaptă!

Un bărbat ieşi din fum împiedicându-se. Era

vicepreşedintele Hirken, îmbătrânit cu un secol. Vorbi cu o viteză isterică.

— Solo, ştiu că au îndepărtat nava de asalt de sasul de jos. N-am spus nimănui, nici măcar soţiei mele. Le-am ordonat esposilor să se retragă şi am venit singur.

Se târî şi mai aproape, făcând un gest de implorare cu mâinile. Han se holba la vicepreşedintele Siguranţei Corporaţiei ca şi cum ar fi fost sub microscop.

— Te rog ia-mă, Solo! Fă-mi orice, orice, dar nu mă lăsa aici să...

Faţa lui Hirken tresări, ca şi cum ar fi uitat ce voia să spună, apoi căzu, zvârcolindu-se şi încercând zadarnic să ajungă la rana din spate. Soţia lui obeză veni împleticindu-se în spatele său, cu esposii după ea, ţinând în mână un pistol fumegând.

Han apăsase deja pe butonul de închidere a trapei interioare a sasului. Plonjă prin cel exterior în tunelul tubular, închizând şi trapa aceea. În timp ce trapa exterioară a sasului se închidea, Han închise şi irisul tunelului, îi desfăcu dispozitivul de etanşare şi desprinse tubul. Plutea acolo, privind printr-un hublou cum soţia lui Hirken şi esposii băteau în hubloul sasului de ventilaţie. Viteza de coborâre a „Stars' End"-ului îl îndepărtase deja şi acum plonja mai adânc în gravitaţia planetei.

Putea auzi şi vedea în jurul său paşii nesiguri ai prizonierilor din tunel, care erau absorbiţi pe rând de nava de asalt şi în Şoimul Mileniului.

Toată lumea din cele două nave şi din tuburile tunelului era atât de ocupată cu înghesuitul coatelor lângă tentacule sau cu ajutatul celor răniţi sau pe moarte, încât numai un singur supravieţuitor se gândi să privească la căderea turnului.

În timp ce mama sa şi Doc lucrau la comenzile Şoimului, pilotând nava de transport încărcată la maxim şi menţinând unda tractoare asupra staţiei de joncţiune, Pakka se agăţă de o conductă din carlingă, fiind singurul care nu-şi ocupa mintea cu ceva şi care avea o poziţie favorabilă.

Puiul se holba în jos la coborârea „Stars' End”-ului, traiectoria perfectă a unei lumi lipsită de atmosferă. Şi nici măcar bruscul şi strălucitorul impact nu-i sustrase pe ceilalţi, care aveau vieţi în grijă. Dar Pakka, fără să clipească, fără să vorbească, văzu cum simbolul Autorităţii izbucni în flăcări şi se stinse cu rapiditatea unui meteor.

*

Vântul bătea puternic de-a lungul pistei de aterizare de pe Urdur, un vânt răcoros, muşcător, dar proaspăt şi aducător de libertate. Foştii deţinuţi de pe „Stars' End”, care supravieţuiseră ca să ajungă la această ultimă bază a tehnicienilor proscrişi, îl respirau fără să se plângă, în timp ce erau conduşi spre locuinţe temporare.

Dar Han se înfăşură şi mai strâns în haina mare, împrumutată.

— Nu mă cert, susţinu el. Dar nu înţeleg, pur şi simplu, asta-i tot.

Se adresa lui Doc, dar Jessa asculta, la fel ca şi Pakka, Atuarre şi perechea ei, Keeheem.

În apropiere se odihneau Şoimul, cu joncţiunea tunelului tubular ataşată lateral, şi nava de asalt Espo. Doc ghidase cele două nave supraaglomerate în aşa fel încât să ia contact cu Jessa cât mai repede şi fuseseră îndreptaţi către această ultimă planetă-ascunzătoare.

Chewbacca era încă la bordul Şoimului, cercetând deteriorările pe care le suportase de când îl văzuse ultima oară. Câte un nou strigăt de tristeţe neconsolată se auzea din interiorul navei de fiecare dată când descoperea încă o stricăciune.

Decât să-şi repete explicaţiile, Doc zise:

— Tinere, verifică tu însuţi robotul. Poftim.

Tehnicienii proscrişi tocmai descărcau din navă corpul mutilat şi ars al lui Bollux. Un întreg segment din craniul său fusese pulverizat de Uul-Rha-Shan. La ordinele lui Doc, oamenii săi aduseseră fixat pe un lift repulsor de transport

corpul robotului. Folosind răngi şi cricuri deschiseră plastronul.

Iar acolo înăuntru se afla Blue Max viu şi nevătămat, funcţionând cu propriile baterii. Han se aplecă asupra lui.

— Ah, Maxie.

Vocea computerului suna tot ca aceea a unui copil.

— Căpitane Solo! Nu ne-am văzut de mult. De fapt, n-am mai văzut nimic de mult.

— M-ai prins. Îmi pare rău; a fost cam săltăreaţă călătoria asta. Bollux mai e cu tine încă?

Drept răspuns auzi vocea tărăgănată a robotului de muncă venind dinspre codificatorul vocal al lui Max, sunând ciudat:

— Îndeajuns, căpitane. Blue Max a fost în legătură directă cu mine când m-a lovit raza distrugătoare. A transferat spre el, în microsecunde, toate informaţiile mele esenţiale şi matricele de bază. Normal, am pierdut o mulţime de detalii, dar bănuiesc că pot oricând să învăţ din nou procedurile de canalizare a unităţilor militare, dacă sunt nevoit. (Vocea deveni tristă.) Cu toate astea, presupun că trupul meu este irecuperabil.

— Bollux, zise Han şi-şi dădu seama că nu mai avea ce să-i spună, ia-o încetişor.

— Aşa fac întotdeauna, rosti tărăgănat codificatorul vocal.

— Cu bine, căpitane Solo! adăugă Blue Max.

Lăsându-şi ochii în jos, Jessa arătă spre nava de asalt:

— Avem acolo o problemă pe care nu o putem rezolva.

O persoană cu pielea întunecată şi cu capul în piept stătea lângă rampa navei.

— L-a afectat destul de tare moartea unchiului său, continuă Jessa.

Privi către Han. Han se uită repede în altă parte. Văzu corpul copilului îndurerat ridicându-se – semăna uimitor cu Rekkon.

— Ce facem cu el? continuă Jessa. Mulţi prizonieri îşi vor găsi o nouă viaţă, chiar şi tatăl şi fratele lui Torm.

Majoritatea lor vor pleca din Sectorul Corporativ; câteva capete înfierbântate plănuiesc să-l dea în judecată, ca şi cum până acum ar fi fost la biserică. Dar băiatul ăsta este cel mai tânăr pe care l-ai salvat, şi acum nu mai are pe nimeni.

Privea la tatăl ei, aşteptând. Sprâncenele lui Doc se ridicară.

— Nu te holba la mine, fetiţo. Eu sunt un afacerist şi un criminal atestat. Nu adun oameni fără adăpost.

Ea chicoti.

— Dar nici nu-i alungi. Şi întotdeauna spui că mai este loc la masă pentru încă unul. O să...

— Facem omletă, anticipă el, şi pregătim supă, ştiu. Ei bine, bănuiesc că aş putea măcar să vorbesc cu băiatul. Ar putea avea ceva aptitudini folositoare, hmm... da. Atuarre, tu ai lucrat cu unchiul lui; te-ar deranja să mă însoţeşti?

Doc se îndepărtă alături de cei trei trianii. Ţinându-l pe tatăl său de labă, Pakka se întoarse către Han şi flutură cealaltă mână, în semn de despărţire.

Jessa se uită la Han.

— Ei bine, Solo, mulţumesc. Ne mai vedem.

Se întoarse să plece.

El nu putu să-şi înăbuşe un involuntar „Hei”. Ea se întoarse un pic, dându-i de înţeles că trebuia să vorbească repede, ceea ce şi făcu.

— Mi-am pus pielea la bătaie – atenţie, pielea mea preţioasă – pentru tatăl tău...

— Şi pentru toţi ceilalţi oameni minunaţi, îl întrerupse ea, inclusiv prietenul tău bun, Chewie...

— Dar am trecut prin câteva situaţii înfiorătoare şi tot ce poţi să-mi spui tu este mulţumesc?

Se arătă şocată.

— Şi!? Tu ţi-ai îndeplinit partea ta din învoială, iar eu pe a mea. Te aşteptai la altceva?

Se uită la ea sperând că se va înmuia din cauza privirii sale insistente. Dar nu se întâmplă aşa.

Han se îndreptă spre rampa Şoimului cu paşi mari,

bombănind.

— Ai câştigat! Femeile, ha! Toată galaxia îmi aparţine, dulceaţa mea, toată galaxia. Cine are nevoie de asta?

Îl prinse şi-l întoarse spre ea. Jessa arăta bine chiar în haine groase.

— Prostuţule! Dar ce-i rău dacă încheiem o nouă afacere?

El ridică din sprâncene. Intru pe un teren alunecos aici, se gândi, dar nu prea-mi dau seama ce e.

— Ce fel de târg?

Ea chibzui, măsurându-l cu privirea.

— Care-ţi sunt planurile? Te vei alătura campaniei împotriva Autorităţii? Sau vrei să părăseşti această zonă a spaţiului cosmic?

El îşi ridică privirea suspinând.

— Păi tu ar trebui să ştii mai bine. O să-i jefuiesc de-o să le meargă fulgii – răzbunarea mea.

Jessa se sprijini de el şi strigă spre interiorul navei.

— Hei, Chewie, ce-ai zice de un sistem de ghidare nou-nouţ? Şi de o reparaţie capitală a navei?

Încântat, wookieeul îşi precedă apariţia la rampă de nişte zgomote ca de claxon. Jessa încheie veselă:

— Şi ca să vă arăt că sunt de treabă, băieţi, o să pun şi eu mâna să repar câteva stricăciuni minore ale carcasei. O să reinstalez ţevăria din carlingă şi o să iau din drum toate conductele alea şi alte chestii care vă dau dureri de cap.

Chewbacca era atât de vesel încât îi venea să plângă. Îşi înfăşură braţul păros în jurul turnului de aterizare al Şoimului şi-i dădu un sărut umed de wookiee.

Jessa zâmbi.

— Vezi Solo? E uşor când eşti fiica şefului.

Era consternat.

— Jess, dar eu ce trebuie să-ţi ofer?

Îşi strecură mâna pe sub braţul lui, zâmbind cu viclenie.

— Păi ce ai, Han.

Îl luă de acolo, ignorându-i obiecţiile. Izbucnirile sale se răriră pe măsură ce perechea mergea de-a lungul pistei de aterizare, către clădirile din depărtare. La jumătatea

drumului, Chewbacca văzu cum Han îşi desfăcu haina sa mare, în aşa fel încât ea se putu strecura înăuntru, la adăpost de vântul de pe Urdur, cu toate că propriul ei costum era destul de bine izolat.

Sprijinindu-se neglijent de Şoim, wookieeul îi privi cum se îndepărtează şi se gândi ce ar putea face Han Solo şi cu el cu o navă bine aranjată şi pusă la punct. Rânji, lăsând să i se vadă colţii. Era bucuros că aveau aceste momente de odihnă pe Urdur.

Dar după asta, lumea ar face bine să aibă mare grijă de banii săi.

Sfârşit

Uimitoarele aventuri ale celor doi simpatici prieteni, Han Solo şi wookieeul Chewbacca, continuă în romanul RĂZBUNAREA LUI HAN SOLO pe care editura noastră vi-l va oferi în curând.....

** Nota: mentiunea editurii a ramas in faza de proiect. Continuarea nu a mai fost editata.

